

ПРОФЕСОР
ВАНБЕЛ Н. БАДУЛИ

МОЈ ЖИВОТ

ЛЕСКОВАЦ
1973

Мојој деци и унуцима

Ванђел Јовановић

28. VIII. 1985 Лесковац

СКОРО ПРОНАЂЕНИ ЂАЧКИ СПОМЕНАР" КОЈИ ПО-
ТИЧЕ ИЗ ДАЛЕКЕ 1929 ГОДИНЕ У БИТОЉУ, ДОПУНА
ЈЕ САЧУВАНОГ МАТЕРИЈАЛА УСТРОЈЕН У
ОВОЈ КЊИЗИ. НАСЛОВНА ЈЕ СТРАНА СПОМЕНАРА.
КАО ПИТОМАЦ ИНТЕРНАТА ТАДАШЊЕ БОГО-
СЛОВИЈЕ УЧИО^Ћ ГИМНАЗИЈУ И НОСИО ПРЕЗИМЕ
ЈОВАНОВИЋ, ПО МОМЕ ДЕДИ ЈОВАНУ. ПОРТРЕТ
УКОМПОНОВАН СИМБОЛИМА СЛИКАРСТВА И МУ-
ЗИКЕ, ПРЕДСКАЗИВАЛИ СУ МОЈЕ ЖИВОТНО
ОПРЕДЕЛЕЊЕ, ШТО СЕ И ОБИСТИНИЛО.

ГОДИНЕ СЛУЖБОВАЊА У ГИМНАЗИЈАМА
ПАРАЋИНА, КРАЉЕВА И ЛЕСКОВЦА, ИСПУЊЕНА СУ
НАСТАВОМ УМЕТНОСТИ, КОЈУ САМ УСПЕШНО ПРЕ-
НОСИО МОЈИМ УЧЕНИЦИМА.

Ванђел Јовановић

8. VIII. 1993

МОЈЕ ПОКОЛЕЊУ НА ЗНАЊЕ

КОЛЕБАЊА КОЈА МЕ ГОДИНАМА МУЧЕ, ЈЕСТУ ПЛОД ЗА ОВЕ ПРИЧЕ, КОЈЕ ОСТАВЉАМ МОЈЕ ПОКОЛЕЊУ БАЗИРАЈУЋИ СЕ НА ЧИСТОМ СЕЋАЊУ ОД ПРЕ 60 ГОДИНА. РОЂЕН САМ 15 МАРТА 1909 ГОДИНЕ У ЕЛБАСАНУ - АЛБАНИЈА.

СЕЋАЊА НА НАЈРАНИЈА ВРЕМЕНА, ОМОГУЋУЈУ МИ ДА ПРУЖИМ НЕКЕ ПОДАТКЕ КОЈА Нису ОБУХВАЋЕНА У ОВОЈ КЊИЗИ. ПРЕ 50 ГОДИНА, БИО САМ У АЛБАНИЈИ ДА ПОСВЕТИМ МАЈКУ. ИЗ ТОГ ВРЕМЕНА ЗАСНИВАЈУ СЕ И ОВИ ПОДАЦИ НЕКИ НЕ САСВІМ ВЕРОДОСТОЈНИ.

ПОЗНАТО МОРСКО ПРИСТАНИШТЕ У АЛБАНИЈИ, ЈЕСТЕ ДРАЧ - АЛБАНСКИ Durrës. ЈУЖНО ОД ДРАЧА ОКО 10-12 КИЛОМЕТАРА, НАЛАЗИ СЕ ВАРОШИЦА КАВАЈА. ПОРЕКЛО МОЈИХ РОДИТЕЉА ПОТИЧЕ ИЗ ОВЕ ВАРОШИЦЕ, ИЗ КАВАЈЕ. ЗНАМ ДА СЕ ОТАЦ МОЈЕ МАЈКЕ ЗВАО ПАЛ ЦУМАРИ, ДОЧИМ БАБИНО ИМЕ НЕЗНАМ. ПАЛ ЦУМАРИ БИО ЈЕ ИМУЊАН ТРГОВАЦ. ИМАЈЕ ЋЕРКУ ВАСИЛИЈА - АЛБАНСКИ Vasilj и СИНА ПЕРИКЛИЈА - PERIKLI. КОД ПАЛ ЦУМАРИА СЛУЖИО ЈЕ КАО ИЗМЕЊАР НИКОЛА - КОЛ ВАДУЛИ, БУДУЋИ МОЈ ОТАЦ. ИЗМЕЂУ ВАСИЛИЈЕ И НИКОЛЕ, РАЗВИЈА СЕ ЛУБАВ, НА КРАЈУ ОНИ СЕ ВЕНЧАЈУ. ИМУЊНИ ЦУМАРИ, СВОМЕ ВРЕДНОМ И ПЕДАНТНОМ ЗЕТУ НИКОЛИ, ПОДАРУЈЕ КОЊА. ТАКО ЈЕ НИКОЛА ПОЧЕО САМОСТАЛНО ДА ПРИВРЕЂУЈЕ И ПОСТЕПЕНО ЈЕ ПОВЕЋАВАО БРОЈ КОЊА. ЗНАМ, ДА ЊЕГОВ ОТАЦ (МОЈ ДЕДА) ЗВАО СЕ ЈОВАН - JANI, ЊЕГОВА СЕСТРА ЈЕЛЕНА - ТЕТА LENA.

КАДА СЕ ДОВРО ОСАМОСТАЛИО, НИКОЛА ПРЕЛАЗИ ИЗ КАВАЈЕ У ЕЛБАСАН. ЊЕГОВ КАРАВАН СА КОЊИМА (ОКО 40 КОЊА) РАСТЕ, КАСНИЈЕ ПОСТАЈЕ ЈЕДАН ОД ПОЗНАТИЈИХ КИРИЦИЈА. ТАДА ЈЕ ЕЛБАСАН БИО ЈЕДАН ОД ПОЗНАТИЈИХ ТРГОВАЧКИХ ГРАДОВА У АЛБАНИЈИ. ПРО СТАНОВНИКА ЧИНИО ЈЕ МУСЛИМАНСКИ ЖИВАЉ, ДОК СУ ПРАВОСЛАВНИ БИЛИ СКОНЦЕНТРИСАНИ У ЕЛБАСАНСКОЈ КАЉАЈИ А ЦИНЦАРИ НА ПЕРИФЕРИЈИ ГРАДА, ПОЗНАТОЈ МАХАЛИ СВЕТИ НИКОЛА - SHINKOLLE. КАЉАЈА - ЗИДНО УТВРЂЕЊЕ, ЖИВИ ПРАВОСЛАВНИ ЖИВАЉ. У ЦЕНТРУ ЈЕ ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА И ШКОЛА. ПО САДАШЊЕМ ПРИЧАЊУ, ДАНАС ЈЕ ЕЛБАСАН РАЗВИЈЕНИ ИНДУСТРИЈСКИ ГРАД ПО НЕЧЕМ МОДЕРНИЗОВАН И ДОТЕРАН, МЕЂУТИМ ИЗГЛЕД КАЉАЈЕ ОСТАО ЈЕ НЕИЗМЕЊЕН КАО СТАРИНА. РЕКА ШКУМБА - SHKUMBINI ТЕЧЕ КРАЈ ЕЛБАСАНА. ОВА РЕКА ЧИНИ ЈЕЗИЧНУ ГРАНИЦУ, ТАКО ДА СЕВЕРНО ОД РЕКЕ СУ НАРОДИ КОЈИ ГОВОРЕ НАРЕЧЈЕМ ГЕГЕ - GEGE И ЈУЖНО НАРЕЧЈЕМ ТОСКЕ - TOSKE.

НИКОЛИН КАРАВАН ПОСТАЈЕ СВЕ ЗНАЧАЈНИЈИ. ПВИ КОЊ НОСИО ЈЕ ОКО ВРАТА ЗВОНО, ДА БИ ДРУГИ ПАРИРАО ПРВОМ ~~ТАКО~~ ТАКОЈЕ ЗВОНОМ, ИЗАЗИВАЛИ СУ ВЕЛИКО ИНТЕРЕСОВАЊЕ КОД ГРАЂАНА ПРИЛИКОМ ОДЛАСКА И ВРАЋАЊА СА ПУТА. УЉЕК СУ БИЛИ РАДО ДОЧЕКАНИ. ОН, НИКОЛА, УЉЕК ДОТЕРАН У НАРОДНОМ ОДЕВАЊУ (ЦРНИ ГУЊ СА ТУФНАМА, ЦРНЕ ЧАКШИРЕ СА БЕЛИМ ПОЈАСОМ, ОКО ВРАТА СРМЕНИ СИНЦИР СА САТОМ И БЕЛА ВУКЕНА КАПА - QELESHJE) ДОСТОЈАНСТВЕНО УЛАЗИ У ГРАД НА ЧЕЛО КАРАВАНА.

У ОКОЛИНИ ЕЛБАСАНА, МНОГО СЕ ГАЈУ МАСЛИЊАЦИ. ПРОИЗВОДИЛО СЕ ПОЗНАТИ ЕЛБАСАНСКИ ЗЕЈТИН, НА ДАЛЕКО ПОЗНАТ. КОЊИМА ЈЕ НИКОЛА ПРЕНОСИО ЗЕЈТИН У МЕХОВИМА ЗА СТРУГУ, ОХРИД И БИТОЈ, БИЛА ЈЕ ТО, ЊЕГОВА РЕЛАЦИЈА. ДОЛАЗЕЋИ У ДОДИР СА ОВИМ НАРОДИМА, ОН ЈЕ ЊИХ ЗАВОЛЕО.

ПОЧЕО ЈЕ ПРВИ СВЕТСКИ РАТ. ИЗНУРЕНА СРПСКА ВОЈСКА У ПОВЛАЧЕЊУ, ПЕШКЕ ЈЕ ПРЕЛАЗИЛА АЛБАНИЈУ. ЗА ПОТРЕБЕ ВОЈСКЕ, НИКОЛИНИ КОЊИ СУ БИЛИ РЕКФИРИРАНИ. ЗАЈЕДНО СА СРПСКОМ ВОЈСКОМ И НИКОЛА ЈЕ ДЕЛИО ЊИХОВУ СУДБИНУ. ТАДА ЈЕ У ЕЛБАСАНУ БИО ПОСТАВЉЕН ЗА ПРЕДСЕДНИКА ОПШТИНЕ. ЗА ИЗГЛАДНЕЛУ И НАПАКЕНУ ВОЈСКУ, ОН ЈЕ ОСИГУРАВАО СВЕ ПОТРЕБЕ, СВЕСРЕДНО ЈЕ ПОМАГАО ТУ АКЦИЈУ. ДОЛАСКОМ НЕМАЧКЕ ВОЈСКЕ, НИКОЛА ЈЕ БИО ЗАРОБЉЕН И ДЕПОРТОВАН У НЕМАЧКО РАТНО ЗАРОБЉЕНИШТВО У АШАХУ (АУСТРИЈА). ТАМО МЕЊА ПРЕЗИМЕ КАО НИКОЛА ЈОВАНОВИЋ, ВЕРОВАТНО ПО ИМЕНУ ЊЕГОВОГ ОЦА КОЈИ СЕ ЗВАО ЈОВАН.

ПОСЛЕ ПРВОГ СВЕТСКОГ РАТА, НИКОЛА СЕ ВИШЕ НЕ ВРАЋА У АЛБАНИЈИ. ОСТАЈЕ У СТРУГУ КАО СЛУЖБЕНИК, МЕСЕЧНО ЈЕ СЛАО МАЈЦИ ИЗДРЖАВАЊЕ (СА ДВОЈЕ ДЕЦЕ, МЕНЕ И МЛАЂУ СЕСТРУ МАРИЈУ). ДВЕ СТАРИЈЕ СЕСТРЕ ЕВАНТИЈА И КОСТАДИНА БИЛЕ СУ УДАТЕ.

ГОДИНЕ 1921 ЈАВЉА МАЈЦИ ДА ЈЕ БОЛЕСТАН. МАЈКА ОДМАХ КРЕЋЕ НА ПУТ ЗА СТРУГУ, ВОДИ И МЕНЕ. ЗБИЉА, ЗАТЕКНЕМО ТЕШКОГ БОЛЕСНИКА. ЗА КРАТКО ОН ПАДА У АГНИЈУ, ДАЉЕ МУ НИЈЕ БИЛО СПАСА. КАКО ДУГО ГОДИНА НИСУ ГА ВИДЕЛА ДЕЦА, КАО И ЊЕГОВА СЕСТРА, МАЈКА РЕШИ ТАКО БОЛЕСНОГ ПРЕБАЦИ У ЕЛБАСАН. ПРОИЗВОДНИМ САНДУКОМ У ЛЕЖЕЊЕМ СТАВУ НАТОВАРЕН НА КОЊУ, БИО ЈЕ ПРЕБАЧЕН У ЕЛБАСАНУ. ИСТЕ ВЕЧЕРИ КАДА СМО СТИГЛИ, ОДМАХ СУ ГА АЛБАНСКЕ ВЛАСТИ ТАКО БОЛЕСНОГ, НОСИЛИМА ОДВЕЛИ ГА У ЗАТВОР. ИАКО ТЕЖАК БОЛЕСНИК, ЗАДРЖАЛИ СУ ГА, И НАКОН НЕКЕ ИНТЕРВЕНЦИЈЕ, ДОВЕДЕН ЈЕ КУЌИ, ГАДЕ ЈЕ ЗА КРАТКО УМРО 21 АВГУСТА 1921 ГОДИНЕ.

ПОСЛЕ ОЧЕВЕ СМРТИ, МАЈКА СА ДВОЈЕ ДЕЦЕ (МЕНЕ И МЛАЂУ СЕСТРУ МАРИЈУ) ДОСТА СЕ МУЧИЛА, НИЈЕ СЕ ИМАЛО ОД ЧЕГА ДА СЕ ЖИВИ. ПОЧЕЛА ЈЕ ДА ШИЈЕ ЈОРГАНЕ И ПО МАЛО ЈЕ ПРИВРЕЂИВАЛА. БИО САМ ЗАВРШИО ЧЕТВОРОРАЗРЕДНУ ОСНОВНУ ШКОЛУ. У ТО ВРЕМЕ, У ТИРАНИ ПОСТАЈАЛА ЈЕ ТЕХНИЧКА ШКОЛА. КОНКУРИСАЛИ СУ НЕКИ МОЈИ ШКОЛСКИ ДРУГОВИ КАО СТИПЕНДИСТИ ЗА ПОМЕНУТУ ШКОЛУ. ЈЕДНОГА ДАНА, БОСНОГ ОТИШАО САМ КОД ПРЕДСЕДНИКА ОПШТИНЕ, ДА И ЈА МОЛИМ ДА МИ СЕ ДОДЕЛИ СТИПЕНДИЈА ЗА УПИС У ПОМЕНУТУ ШКОЛУ У ТИРАНИ. КАДА ЈЕ САЗНАО ДА САМ СИН КОЛ БАДУЛИД, СИСТЕРИСАО МЕ И ИСТЕРАО МЕ ИЗ КАНЦЕЛАРИЈЕ. НАДА ЗА ДАЉЕ ШКОЛОВАЊЕ, БИЛА ЈЕ ЈУГОСЛАВИЈА.

ЈЕДНОГА ДАНА 1922 ГОДИНЕ СА КОЊИМА МИХАЛ ЂИКЕ, ПРЕШАО САМ ГРАНИЦУ ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ КОД ЋАФАСАНЕ, УРЕДНОМ ПРОПУСНИЦОМ. У СТРУГИ ЈЕ БИО ГРАНИЧАРСКИ ОФИЦИР КАПЕТАН МИЛИЈА АТАНАЦКОВИЋ. ЊЕМУ ЈЕ БИЛО ЈАВЉЕНО ДА ЈЕ ГРАНИЦУ ПРЕШАО СИН НИКОЛЕ ЈОВАНОВИЋА. КАПЕТАН ЈАВЉА ГРАНИЧАРИМА ДА СЕ ШТО ПАЖЉИВИЈЕ БРИНУ И ТОПЛО МЕНЕ ПРИХВАТЕ И ДОВЕДУ ДО ЊЕГА. У СТРУГИ КОД КАПЕТАНА БОРАВИО САМ НЕДЕЉУ ДАНА СА СВИМ ПОЧАСТИМА. ШАЂЕ МЕ ЗА БИТОЈ У ТАМОШЊИ ДОМ РАТНИХ СИРОЧАДИ, НА ДАЉЕ ШКОЛОВАЊЕ. ГИМНАЗИЈУ НИСАМ МОГАО ДА УЧИМ ЈЕР НИСАМ ЗНАО ЈЕЗИК. МОРАО САМ ПОНОВО ДА ПОХАЂАМ IV РАЗРЕД ОСНОВНЕ ШКОЛЕ ДА БИ ЗА ГОДИНУ ДАНА НАУЧИО СРПСКОХРВАТСКИ ЈЕЗИК. ТАДА МЕ ЈЕ УЧИТЕЉ УПИСАО КАО ВАНБЕЛ ЈОВАНОВИЋ, ПРЕМА ИМЕНУ МОГ ДЕДЕ ЈОВАНА.

ГОДИНУ ДАНА КАСНИЈЕ, ДОЛАЗИ У БИТОЈ. МОЈА МЛАЂА СЕСТРА МАРИЈА, ИСТО КАО ПИТОМИЦА ДОМА РАТНИХ СИРОЧАДИ НА ДАЉЕ ШКОЛОВАЊЕ, КАО МАРИЈА ЈОВАНОВИЋ. МАРИЈА ЗАВРШАВА УЧИТЕЉСКУ ШКОЛУ. СЛУЖБОВАЛА ЈЕ У РАЗНИМ МЕСТИМА. ДАНАС КАО ПЕНЗИОНИСАНА УЧИТЕЉИЦА ЖИВИ КРАЈ БЕОГРАДА, У СРЕМЧИЦИ.

ПО ЗАВРШЕТКУ IV РАЗРЕДА БИТОЈСКЕ ГИМНАЗИЈЕ (ТАДА МАЛА МАТУРА), МОРАО САМ ДА НАПУСТИМ ДОМ. ПО ЊИХОВОМ ПРАВИЛНИКУ, ИЗДРЖАВАЊЕ У ДОМУ БИЛО ЈЕ ДО ЗАВРШЕТКА ЧЕТИРИ РАЗРЕДА ГИМНАЗИЈЕ. ЖЕЛЕО САМ ДА ПРОДУЖИМ ГИМНАЗИЈУ. ПОДНЕО САМ МОЉБУ ДА МЕ ПРИМЕ У ИНТЕРНАТУ БИТОЈСКЕ БОГОСЛОВИЈЕ. ПРИМИЛИ СУ МЕ И ОМОГУЋЕНО МИ ЈЕ БИЛО ДА НАСТАВИМ ГИМНАЗИЈУ.

ДОЛАСКОМ У БЕОГРАД НА СЛИКАРСКЕ СТУДИЈЕ, ПОСТАО САМ ДРЖАВНИ СТИПЕНДИСТА. УПОРЕДО САМ ПОХАЂАО И МУЗИЧКУ ШКОЛУ "СТАНКОВИЋ". СЕСТРА МАРИЈА УЧИ УЧИТЕЉСКУ ШКОЛУ У НОВОМ САДУ КАО ПИТОМИЦА ДОМА НАПУШТЕНЕ ЖЕНСКЕ ДЕЦЕ "ОРФЕЛИНАТ" У СРЕМСКОЈ КАМЕНИЦИ. ПРЕЛАЗИ У БЕОГРАД И НАСТАВЉА УЧИТЕЉСКУ ШКОЛУ КАО ПИТОМИЦА ДОМА "КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА".

ДАЉА АУТОБИОГРАФИЈА И САЧУВАНИ ДОКАЗНИ МАТРИЈАЛ, НАЛАЗИ СЕ У ОВОЈ КЊИЗИ, БРИЖЉИВО СРЕЂЕНО ДА ЈЕ ЧИНИ ВЕОМА ИНТЕРЕСАНТНОМ И РЕТКО ВИЂЕНОМ.

НЕКА ЈЕ НА ЗНАЊЕ МОЈОЈ ДЕЦИ ГОРДАНИ И НИКОЛИ КАО И МОЈИМ УНУЦИМА ОД ЋЕРКЕ ИВАНУ И ПРЕДРАГУ И СИНА АНДРЕЈИ И ВЛАДИМИРУ КОЈИМА ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ.

КОЛИКО САМ МОГАО, САЧУВАО САМ ДОКАЗНИ МАТЕРИЈАЛ И НЕКА СВЕ ОВО САЧУВАЈУ РАДИ УСПОМЕНЕ НА СВОГ ОЦА, ОДНОСНО ДЕДЕ

ПИСАНА 28 АВГУСТА 1985 ГОДИНЕ

У
ЛЕСКОВЦУ

Вангелса

МОЈ ОТАЦ НИКОЛА (KOL BARDULLI)
У АЛБАНСКОЈ НАРОДНОЈ НОШЊИ

МОЈА МАЈКА ВАСИЛИЈА (VASLI
BARDULLI) У МЛАДИМ ГОДИНАМА
СА ДЕЦОМ: СЛЕВЕ СТРАНЕ ВАНЂЕЛ
С ДЕСНЕ МАРИЈА

МАЈКА У ПОЗНИМ ГОДИНАМА
СА УНУКОМ

ПРЕМА ГОРЊОЈ ФОТОГРАФИЈИ
УВЕЛИЧАО САМ ПОРТРЕТ МОГА
ОЦА НИКОЛЕ ГОДИНЕ 1927 КАДА
САМ ИМАО 18 ГОДИНА СТАРОС-
ТИ, КАО АМАТЕР.

Живот је прохиљао беспућима
раја и трновитим стазама суро-
ве свакидашњице. Остале су са-
мо усаме, тежке и понекад
светле.

Зам сам узалуд живео?

Не узалуд, мислим. У то
ме уверавају напори и осећа-
ња најлепшеј задовољства ка-
да сам се кроз уметност
исказивао.

Калико сам у томе успео,
није важно.

Важан је чин и однос
према друштву и животу.

Вангел & Бадан, Београд.

септембра 1973 год. Лесковац

ВЕРЕНИЦИ - РАДМИЛА И ВАНЋЕЛ ФЕБРУАРА 1946 ГОД

ПОЛАЗАК НА ВЕНЧАЊЕ У ЦРКВУ
ИЗНАД МЛАДЕ КУМ ВЕЛИБОР ЦВЕТКОВИЋ
25.V. 1946 год

ПО ОБАВЉЕЊУ ВЕНЧАЊА ИЗ ЦРКВЕ
КРОЗ ГРАД ЛЕСКОВАЦ ИДЕ КУЋИ

„НАША РЕЧ“ ОД
24. IX. 1993 ГОД

Двадесет пет година је
од смрти непрежаљене

РАДМИЛЕ
БАДУЛИ

рођ. Николчић

Сећање на племенити
лик вечно ће живети у ср-
цима

њених најмилијих

(2162)

Много вољена и незабо-
равна мама

РАДМИЛА
БАДУЛИ

рођ. Николчић

двадесет пет година ни-
си са нама али ћеш вечно
живети у нама

С поштовањем и љубав-
љу

Гордана и Никола са
породицама

(2163)

ПОРОДИЧНА ФОТОГРАФИЈА БАДУЛИ

І ДЕО
Музика

1965 год. Мешовити хор и оркестар гимназије, Лесковац

1971 год. Забавни оркестар ученика гимназије

Борис Младеновић, проф.

Никола Кол Јована
Бадули рођ. 1869 у Каваји
(Албанија) умро 1921 у
Елбасану (Албанија)

ПОРОДИЧНО СТАБЛО
БАДУЛИ
КРСНА СЛАВА
МИТРОВ ДАН

Василија Васи Бадули
Џумари рођ. 1873 у Каваји
(Албанија) умро 1933 у
Елбасану (Албанија)

Евантија Наћи
Бадули рођ. 1901 у
Елбасану (Албанија) умро 1984

Костандина Таја
Бадули рођ. 1905 у
Елбасану (Албанија) умро 1989

Марија Маринковић
Бадули рођ. 1913 у
Елбасану (Албанија)

Ванђел Н. Бадули
рођ. 1909 у Елбасану
(Албанија)

ВЕНЧАНИ
Ванђел Радмила
1946 у Лесковцу

Радмила Бадули
Николчић рођ. 1923 у Лесковцу
умро 1968 у Лесковцу

Иван Момчиловић
рођ. 1973 у Београду

Гордана Момчиловић
Бадули рођ. 1947 у
Лесковцу

Предраг Момчиловић
рођ. 1977 у Лесковцу

Никола В. Бадули
рођ. 1950 у Лесковцу

ВЕНЧАНИ
Никола Љиљана
1979 у Лесковцу

Љиљана Стојановић
Станковић рођ. 1921 у
Милошевцу - Ред. Плана
преудата Стојановић Бадули

Љиљана Бадули
Дунчић рођ. 1954 у
Соко Бањи

Андреја Н. Бадули
рођ. 1980 у Лесковцу

Владимир Н. Бадули
рођ. 1982 у Лесковцу

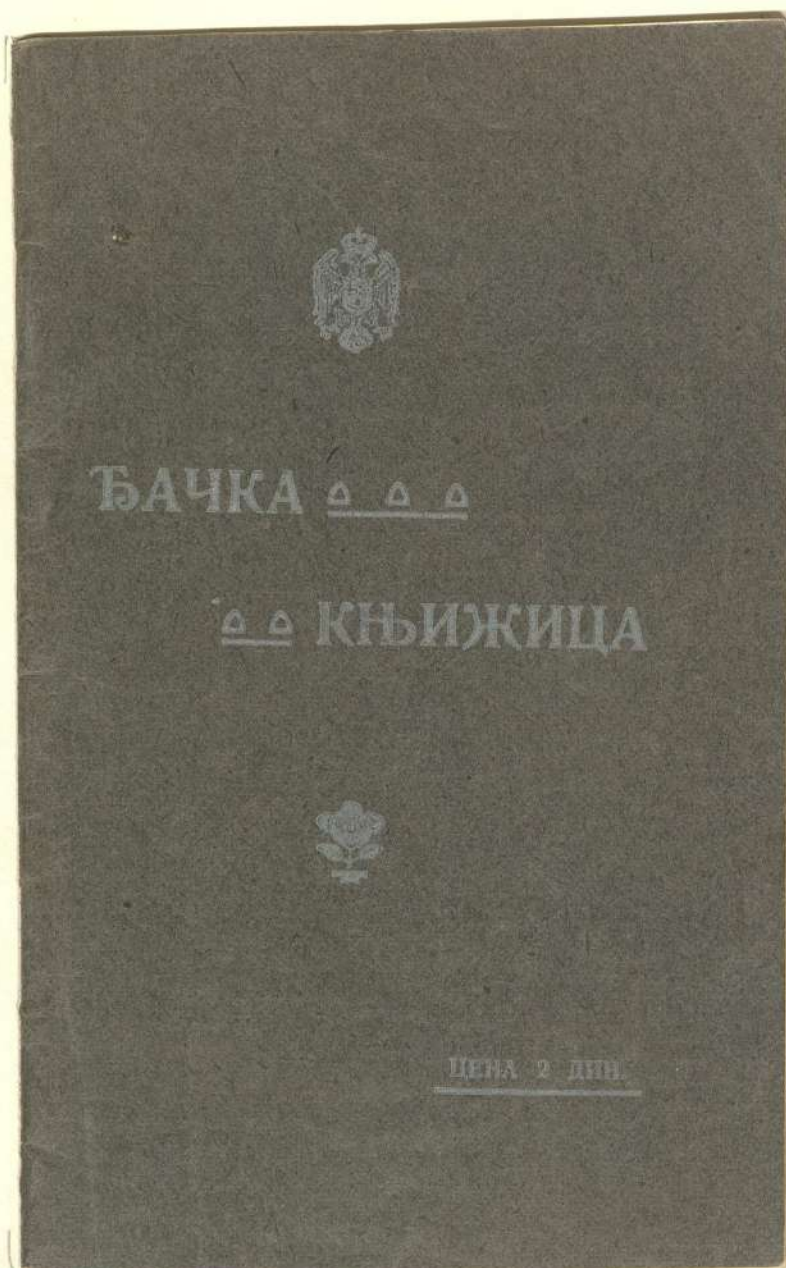
СВОЈУ АУТОБИОГРАФИЈУ ИЗНОСИМ КАО БИЋЕ КОМЕ ЈЕ НЕУМИТНА СУДБИНА КРОЗ ЖИВОТНИ ПУТ, БЕЛЕЖИЛА ПУТОКАЗ УСАМЉЕНОГ ДЕТЕТА, ДО ЗАДЊЕГ ПЕРИОДА ЗРЕЛОСТИ.

ДА БИ ШТО ВЕРОДОСТОЈНИЈЕ БЕЛЕЖИО ОВУ ПРИЧУ, ПОСЛУЖИО САМ СЕ СЛУЧАЈНО САЧУВАНОМ ДОКУМЕНТАЦИЈОМ КОЈОМ ЈЕ ДЕЛО ИЛУСТРОВАНО, СА ЖЕЉОМ ДА МОЈА ПРИЧА БУДЕ ИСКРЕНА И УПЕЧАТЉИВА.

РОЂЕН 15. МАРТА 1909. ГОДИНЕ У ЕЛБАСАНУ /АЛБАНИЈА/, ЈЕДАН ДЕО ДЕТИЊСТВА ПРОВЕО САМ ПОРЕД СВОЈИХ РОДИТЕЉА. У СВОЈОЈ ДВАНАЕСТОЈ ГОДИНИ, ПРЕШАО САМ У ЈУГОСЛАВИЈУ НА ШКОЛОВАЊЕ.

ДАНИ МОГ ДЕТИЊСТВА У ЕЛБАСАНУ ИСПУЊЕНИ СУ ЧЕЖЊОМ ЗА МУЗИКОМ И СЛИКАРСТВОМ. БОГАТСТВО НАРОДНОГ ФОЛКЛОРА ЕЛБАСАНСКИХ СТАРИХ ПЕСАМА КОЈЕ САМ СЛУШАО ОД СВОЈЕ МАЈКЕ, ПРИСУСТВО НА СВАДБАМА И ПАНАЂУРИМА ГДЕ СЕ ОДУШЕВЉАВАО ЧАЛГАЦИСКОМ СВИРАЊУ УЗ РИТАМ ДАИРЕТА, У МЕНИ ЈЕ ПОТАЈНО РАСЛА ЖЕЉА ДА СЕ ПОСВЕТИМ МУЗИЦИ. У СЕДМОЈ ГОДИНИ НАЧИНИО САМ ОД КУКУРУЗОВИНЕ ПРВУ ВИОЛИНУ. МОЈ ОТАЦ НИКОЛА, КАРАВАНЦИЈА /ТРГОВАЦ/, ДОНЕО МИ ЈЕ ИЗ БИТОЉА МАЛУ ВИОЛИНУ У ВИДУ ИГРАЧКЕ. БИЛА ЈЕ ТО ПРВА МОЈА РАДОСТ. У ТО ВРЕМЕ ЕЛБАСАНСКИ АДВОКАТ ТАНАС ФЛОЋИ, ОРГАНИЗОВАО ЈЕ КУРС ЗА ИЗУЧАВАЊЕ МУЗИЧКЕ ТЕОРИЈЕ. БИЛО МИ ЈЕ ДЕВЕТ ГОДИНА КАДА САМ СЕ ПРВИ ПУТ УПОЗНАО СА НОТАМА. НА ЖАЛОСТ, КУРС ЈЕ КРАТКО ТРАЈАО, ОСТАО САМ НЕДОУЧЕН. ОТАЦ ЈЕ УМРО 1921. ГОДИНЕ. НЕЗБРИНУТА МАЈКА ВАСИЛИЈА СА ЈОШ ТРИ СЕСТРЕ, БОРИЛА СЕ ДА НАС ИЗВЕДЕ НА ПУТ.

БИЛО МИ ЈЕ 12. ГОДИНА КАДА САМ ЈЕДНОГА ДАНА 1923. ГОДИНЕ КРЕНУО НА ПУТ.

МОЈА ЂАЧКА КЊИЖИЦА I^Б РАЗРЕДА ГИМНАЗИЈЕ ШКОЛСКЕ 1923-1924 ГОДИНЕ, КАДА САМ НОСИО ПРЕЗИМЕ ЈОВАНОВИЋ, СВЕ ДО 1931 ГОДИНЕ. НА СТРАНИ 52 ОВЕ КЊИГЕ, НАЛАЗИ СЕ ДОКУМЕНТ КОЈИМ СЕ ДОКАЗУЈЕ ДА, У АЛБАНИЈУ НОСИМ ПОРОДИЧНО ПРЕЗИМЕ БАДУЛИ. ОД ТАДА НОСИМ ОВО ПРЕЗИМЕ.

ЗА ВРЕМЕ КОНЦЕРТНЕ ТУРНЕЈЕ СА МЛАЂОМ СЕСТРОМ МАРИЈОМ У АЛБАНИЈИ, СЕПТЕМБРА 1938 ГОДИНЕ, ПРИЛОЖЕНИ СНИМАК САЧИЊЕН ЈЕ У ЕЛБАСАНУ.

СЛЕВА НА ДЕСНО: ВАНЂЕЛ, НАЈСТАРИЈА СЕСТРА ЕВАНЂИЈА, МАРИЈА И СУПРУГ НАЈСТАРИЈЕ СЕСТРЕ ЈАНИ

ГОРЊА ФОТОГРАФИЈА ПОТИЧЕ ИЗ 1938 ГОДИНЕ, ДОК ОВА ДРУГА ЈЕ МНОГО КАСНИЈЕ. САЧИНА ЈЕ ЗА ВРЕМЕ СВАДБЕ ЈЕДНОГ ОД СИНОВА МЛАЂЕ СЕСТРЕ КОСТАДИНЕ НИНА 25 ЈУЛА 1971 ГОДИНЕ, КОЈА ИМА СЕДМОРО ДЕЦЕ. СТАРИЈА СЕСТРА ЕВАНЂИЈА ИМА САМО ЈЕДНОГ СИНА ВАСИЛИЈА. ПОСЛЕ МАЈЧИНЕ СМРТИ, РЕТКО САМ ОДЛАЗИО У АЛБАНИЈУ, ВЕЋИНУЊИХ И НЕ ПОЗНАЈЕМ. САКУПЉЕНИ НА СВАДБЕНОЈ СВЕЧАНОСТИ, СВИ ОНИ ПРИПАДАЈУ МОЈОМ РОДУ.

Границу сам прешао код Струге и доспео у дому ратних си-
рочади у Битољу. После годину дана прелази моја млађа
сестра Марија. Заједно смо похађали гимназију. Сва мо-
ја радост била је када сам у Гимназију поново дошао у сус-
рет са музичком теоријом као, наставни предмет. Изврсни
наставник музике и композитор Иван Доминис, запазио
ме је и изабрао за члана школског хора. За сво време шко-
ловања у Гимназију, кроз хорско музицирање а касније
и као члан школског оркестра, стекао сам солидно бач-
ко музичко образовање.

Живот у сиротињском дому био је мукотрпан. Не-
довољна исхрана, бедно одевање као и строги режим и суро-
во понашање од стране управника и васпитача дома, оставио
је животни печат који ме дуго пратио, одражавајући се као ком-
плекс ниже вредности.

Стална брига управе дома да ублажи немаштину
била је и идеја управника дома Богољуба Јевтића, по коме
је настала ликовна композиција „На последњем часу“
рад самоуког питомца Димитрија Тодоровића. Са овом сли-
ком прикупљао се добровољни прилог од грађана. Идеја да
се прикаже ратник који на последњем часу мисли на
своју децу, аутору је послужила фотографија на којој
сам ја и моја сестра Марија. Слика потиче из 1925. год.

Питомац сиротињског дома, Димитрије Тодоровић,
завршио је вајарство у уметничкој школи у Београду, у
класи професора Петра Палавичинија. Данас као Димче
Тодоровски, познати је македонски вајар и професор
уметничке школе у Скопљу.

У недељу 16. новембра 1969. године у Лесковцу

венчаће се

НАША КЋИ
Бадули Гордана

НАШ СИН
Момчиловић Момчило

Биће нам невољно драго да присуствујете свесаном ручку
у ресторану „Ташта парк“ у 12 часова.

С ПОШТОВАЊЕМ,
ПОРОДИЦА БАДУЛИ

С ПОШТОВАЊЕМ,
ПОРОДИЦА МОМЧИЛОВИЋ

ЧИН ВЕНЧАЊА МОЈЕ ЋЕРКЕ ГОРДАНЕ
СА МОМЧИЛОМ МОМЧИЛОВИЋЕМ 16. XI. 1969.
У ЛЕСКОВЦУ

У недељу, 28. новембра 1979. године у Лесковцу
венчаће се:

наша кћи
ДУНЧИЋ Б. ЉИЉАНА

И

наш син
НИКОЛА В. БАДУЛИ

Биће нам драго да и Ви са Вашом цењеном породицом
увеличате наше весеље.

Скуп сватова у 10 часова у Улици Радоја Домановића 8

С ПОШТОВАЊЕМ:

ЧИН ВЕНЧАЊА МОГА СИНА НИКОЛЕ
СА ЉИЉАНОМ ДУНЧИЋ 25. XI. 1979.
У ЛЕСКОВЦУ

УНУЦИ ОД ЋЕРКЕ: ИВАН
и ПРЕДРАГ МОМЧИЛОВИЋ

Моја сестра Гордана и
Никола, ђелестала су
сестре Јолески:

Гордана

овде Јолески 6. XII. 1953 г.

Никола Јолески 25. XII. 1953

СКЛОПИО САМ БРАК СА ДУШИЦОМ
СТОЈАНОВИЋ БАДУЛИ РОБ. СТАНКОВИЋ
15. VII. 1971. У ЛЕСКОВЦУ. СА МАЛИМ ИВАНОМ

НА ДРУГИ ИВАНОВ РОЂЕНДАН

УНУЦИ ОД СИНА: АНДРЕЈА
и ВЛАДИМИР БАДУЛИ

Никола

овде Јолески 21. XII. 1953

Никола Јолески 5. I. 1954 г.

СА УНУЦИМА ПЕЋОМ и ИВАНОМ

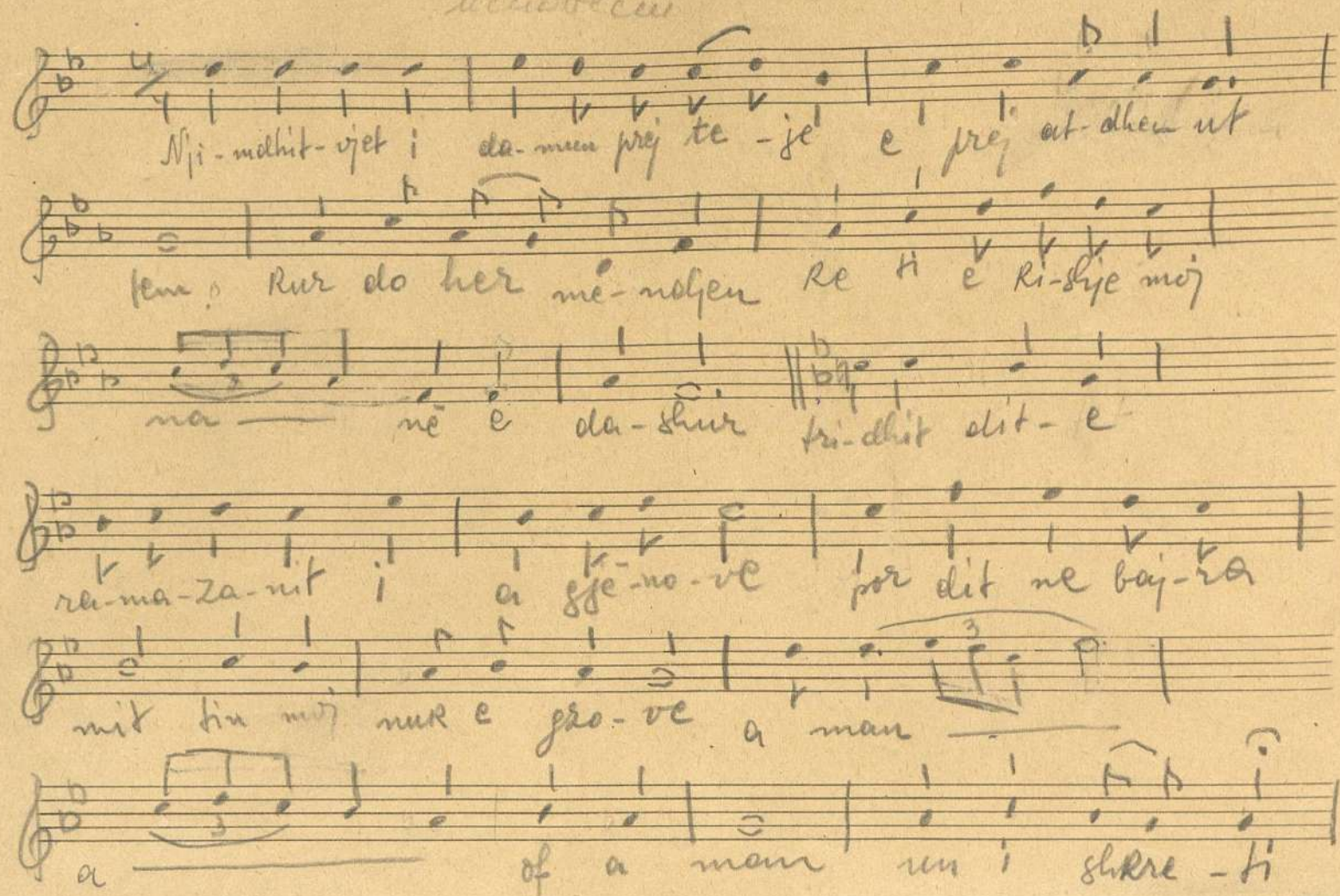
Мојој деци ИЗРАЗИО САМ ЖЕЉУ ЗА ЈЕДНУ ЗАЈЕДНИЧКУ
ФОТОГРАФИЈУ. ОСТАЛА ЈЕ НЕИСПУЊЕНА.

СЛУЧАЈ ЈЕ ХТЕО ДА
УЧИМ СВИРАЊЕ НА
ВИОЛИНИ. ЈЕДНОГА
ДАНА, ВАСПИТАЧ ДОМА
ОКУПИО НАС ДЕСЕТ
ПИТОМАЦА И ОДВЕО
ДО ГРАДСКОГ ПОЗОРИШ-
ТА ДА СТАТИРАМО. БИЛА
ЈЕ ПРОБА ПОЗОРИШНОГ
КОМАДА УЗ ПРАТЊУ
ОРКЕСТРА. НА СЦЕНИ
СМО, А ИСПОД БИНЕ
ВЕЛИКИ ШТРАЈХ-ОРКЕС-
ТАР. ПРВИ ПУТ У ЖИВО-
ТУ ДОЖИВЉАВАМ ПОЈАМ
БРОЈНОГ ОРКЕСТРА.
НЕПРЕСТАНО СЕ ДИВИО,
НАРОЧИТО ВИОЛИНАМА.
ПОСЛЕ ОБАВЉЕНЕ ПРО-
БЕ, У ДВОРИШТУ ПОЗО-
РИШТА ВАСПИТАЧ ПРЕ-
БРОЈАВА ПИТОМЦЕ, АЛИ

Битољ 1925.-период сиротињског дома

ЈЕДАН НИЈЕ ПРИСУТАН. У ПРЕТРАЖИВАЊУ САВ ЉУТИТ, НАЛАЗИ МЕ САКРИВЕНОГ
НА БИНИ КАКО МИРНО ПОСМАТРАМ ОРКЕСТАР. БРОЈНИМ ШАМАРИМА ИЗБАЦИО
МЕ НАПОЉЕ. КАЖЊЕН САМ БИО ДВА ДАНА БЕЗ РУЧКА. БИЛА ЈЕ ТО ПР-
ВА КАЗНА КОЈУ САМ ЖРТВОВАО МУЗИЦИ.

ПОСЛЕ ИЗВЕСНОГ ВРЕМЕНА, ЈЕДНОГА ДАНА БИО САМ ПОЗ-
ВАН У КАНЦЕЛАРИЈИ УПРАВНИКА ДОМА. ПРИСУТАН ЈЕ БИО ЈЕДАН ОФИ-
ЦИР. ИЗНЕНАЂЕН БЛАГИМ ПОНАШАЊЕМ, ОФИЦИР МЕ ПОМИЛОВАО И УПИ-
ТА: „БАТО, ДА ЛИ ВОЛИШ МУЗИКУ?“

За време студија сликарства у БЕОГРАДУ ЈАНУАРА 1933 ГОДИНЕ, ДОБИЈЕМ ВЕСТ ДА МИ ЈЕ МАЈКА У ЕЛБАСАНУ (АЛБАНИЈА) ЈАКО БОЛЕСНА. У ТО ВРЕМЕ МОЈА СЕСТРА МАРИЈА, УЧЕНИЦА УЧИТЕЉСКЕ ШКОЛЕ У БЕОГРАДУ, БИЛА ЈЕ У СЛОВЕНИЈУ (ЦЕЉЕ) НА КРАЋИ ОПОРАВАК. ОДМАХ САМ КРЕНУО НА ПУТ КОД БОЛЕСНЕ МАЈКЕ. ПО НАЈВЕЋОЈ ЗИМИ ПРЕКО ОХРИДА, ГРАНИЦУ САМ ПРЕШАО КОД СВЕТОГ НАУМА. ЗАТЕКНЕМ БОЛЕСНУ ^{МАЈКУ} КОЈА ЈЕ ЛЕЖАЛА КОД НАЈСТАРИЈЕ СЕСТРЕ ЕВАТИЈЕ. БИЛА ЈЕ ПРИПРЕМЉЕНА ЗА МОЈ ДОЛАЗАК, ПОСЛЕ ПЕТ ГОДИНА НЕ-ВИЂЕЊА, СУСРЕТ ЈЕ БИО ВЕОМА БОЛАН. БОЛОВАЛА ЈЕ ОД НЕИЗЛЕЧИВЕ БОЛЕСТИ, ИМАЛА ЈЕ РАК НА ЖЕЛУДЦУ. ЈАКЕ БОЛОВЕ, ТЕШКО ЈЕ ПОДНОСИЛА ДА МЕНЕ НЕ ПОТРЕСА. У ТИМ ТРЕНУТЦИМА, СУЗНИХ ОЧИЈУ, ИЗГОВАРАЈЕ ОВЕ РЕЧИ: „ТРИДЕСЕТ ДАНА РАМАЗАНА ПОСТИЛА САМ, АЛИ ДАНУ БАЈРАМА СЕ НИСАМ ОБРАДОВАЛА.“ ОВЕ ЊЕНЕ РЕЧИ, ДУБОКО СУ СЕ УРЕЗАЛЕ У МОЈУ ОЈАЂЕНУ ДУШУ И СТАЛНО ОДЈЕКУЈУ. СКОРО МЕСЕЦ ДАНА, БИО САМ ПОРЕД БОЛЕСНЕ МАЈКЕ. ПО ЛЕКАРЕВОЈ ПРОГНОЗИ, ЊЕНА БОЛЕСТ ЈЕ НЕИЗВЕСНА. ТРЕБА ДА КРЕНЕМ НА ПУТ И НАСТАВИМ СТУДИЈЕ У БЕОГРАДУ.

ОПРОШТАЈ И ЗАДЊЕ ВИЂЕЊЕ СА МАЈКОМ, БИО ЈЕ НЕОПИСАН ТРЕНУТАК. ПУНО СУЗА И ЈАДА ПАО САМ У ТОПЛИ МАЈЧИНИ ЗАГРЉАЈ. ВЕСТ ДА ЈЕ 18. II. 1933 год. МАЈКА УМРЛА, ЈАКО МЕ ПОТРЕСЛА. У МАЛОЈ САМАЧКОЈ СОБИЦИ У БЕОГРАДУ, НАСТАО ЈЕ И ОВАЈ ТУЖНИ НОТНИ ЗАПИС КОЈИ ПРИЛАЖЕМ У ОВУ КЊИГУ, ЗА МЕНЕ ЗНАЧАЈАН ДОКУМЕНАТ. Вауџет Баџум

Још добро памтим да, у Елбасану истрепело про ситановина
чино је мучил матери живота. у заједници са православнима
добро се живело. Гесло у употреби биле су вишње породице изрече.
У својој тежкој болести, појма мајка шта је изрече је мени
ушпиљила. Зато сам истраго за позитивним нотним записом
поја је био негде зајуред међу мојом браћом музичком мисте-
раијом. Са запањеним око заузима замишљено нешто.
Косвети ушпиљена мајки позно музички ^{сам} ~~ушпиљена~~ поја
у истревоу тачно: Једнакојста је пошла напо сам одвојен од
тебе и доволне моје. увет моје мисли теби су ушпиљене
о вољена мајко. Тридесет дана рамазана ти си постила
али дану бајрама се ти си обрадовала. Аман, оф аман ја јадни.
Памера поја и сестре Марије да, после наших ситудја
враћилимо се нашој мајки, тије се осет врила. Особам смо
овде да сазнали овој земли поја је наје погодна и да ота
буре наша дружа доживља.

15. III. 1993 год
Меноваз

Вауџет Баџум

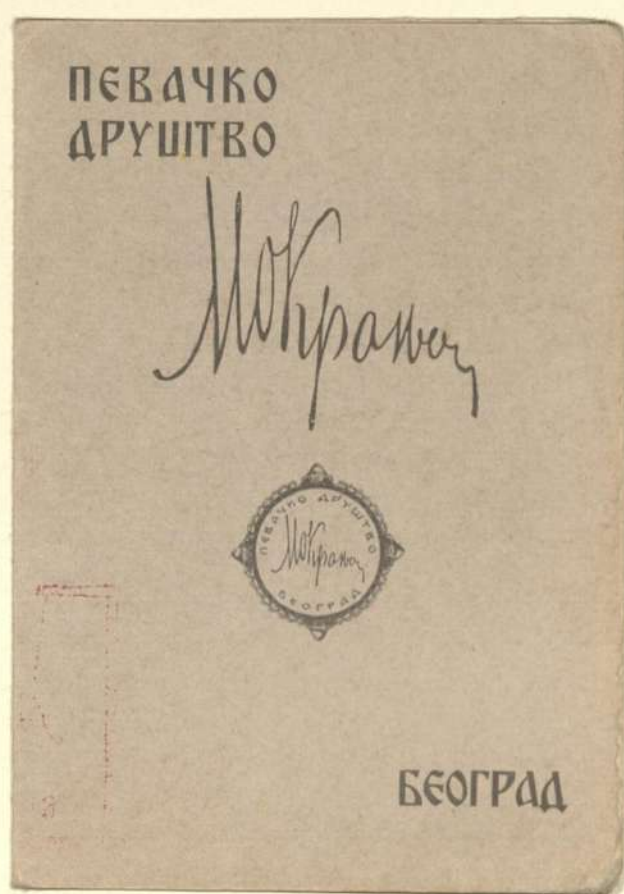
ЗБУЊЕН ОВИМ ПИТАЊЕМ, СТИДЉИВО ОДГОВОРИХ, ДА ЈЕ МНОГО ВОЛИМ. ПРЕТХОДНО СА УПРАВНИКОМ ДОМА РАЗГОВАРАО ЈЕ ДА МИ СЕ НАБАВИ ВИОЛИНА. ОФИЦИР ПОРУЧНИК, БИО ЈЕ КАПЕЛНИК ВОЈНЕ МУЗИКЕ, ДИРИГЕНТ ПОЗОРИШНОГ ОРКЕСТРА, СВЕДОК ОНИХ НЕМИЛОСРДНИХ ШАМАРА ОД СТРАНЕ ВАСПИТАЧА. БИО ЈЕ ТО МЛАДИ ПОРУЧНИК ЉУБОМИР БОШЊАКОВИЋ, НАШ ПОЗНАТИ КОМПОЗИТОР.

ГОДИНУ ДАНА СА НАЈВЕЋИМ УСХИЋЕЊЕМ ПОХАЂАО САМ ЧАСОВЕ ВИОЛИНЕ КОД ЊЕГОВЕ КУЋЕ. ТЕМЕЉНО МЕ УПУТИО САВЛАЂИВАЊУ ПОЧЕТНОГ СВИРАЊА НА ВИОЛИНИ. НА ВЕЛИКО ЗАДОВОЉСТВО МОГ УЧИТЕЉА А УЗ МОЈУ ВЕЛИКУ ЉУБАВ ПРЕМА ТОМ ИНСТРУМЕНТУ, ПРИЛИЧНО САМ САВЛАДАО ОБИМАН ОПУС ВИОЛИНСКИХ ЕТИДА. НА ЖАЛОСТ, НАКОН ГОДИНУ ДАНА, УЧЕЊЕ ЈЕ БИЛО ПРЕКИНУТО ПРЕМЕШТАЊЕМ ЉУБОМИРА БОШЊАКОВИЋА У ДРУГИ ГАРНИЗОН. КАО САМОУК И ДАЉЕ САМ НАСТАВИО СА СВИРАЊЕМ. КАСНИЈЕ КРОЗ МОЈ ЖИВОТ, УКАЗАЊЕ СЕ ПРИЛИКЕ ДА СЕ ДЕЛИМИЧНО СТРУЧНО МУЗИЧКИ ШКОЛУЈЕМ ДА БИ У МУЗИЧКОМ АМАТЕРИЗМУ ПОСТИГАО ВИДНЕ РЕЗУЛТАТЕ. УПОРЕДО САМ НЕГОВАО И СЛИКАРСТВО. КАО УЧЕНИК ГИМНАЗИЈЕ ИСТАКАО СЕ СЛИКАРСКИМ РАДОВИМА НА ШКОЛСКИМ ИЗЛОЖБАМА.

ГОДИНЕ 1930. ПРЕШАО САМ ИЗ БИТОЉА У БЕОГРАД НА ДАЉЕ ШКОЛОВАЊЕ. БИО САМ СТИПЕНДИСТА МИНИСТАРСТВА СПОЉНИХ ПОСЛОВА. ПРЕМА ПРИЛОЖЕНИМ ЦРТЕЖИМА, МИНИСТАРСТВО МЕ УПИСУЈЕ У БЕОГРАДСКУ УМЕТНИЧКУ ШКОЛУ КОЈА МЕ ИСТО ПРИВЛАЧИЛА. МОЈА СЕСТРА МАРИЈА ЈЕ У НОВОМ САДУ И У БЕОГРАДУ ЗАВРШИЛА УЧИТЕЉСКУ ШКОЛУ.

НАШАВШИ СЕ У КУЛТУРНОМ ЦЕНТРУ ИНТЕРЕС ЗА МУЗИКОМ ЈОШ ВИШЕ ЈЕ ПЛАМСАО. ГОДИНЕ 1931. ПОСТАО САМ ЧЛАН „ПРВОГ БЕОГРАДСКОГ ПЕВАЧКОГ ДРУШТВА“. ГОДИНУ ДАНА КАСНИЈЕ, ГРУПА ОД НАС 40 ПЕВАЧА НАПУШТА ОВО ДРУШТВО, ДА БИ НА ЧЕЛУ СА ХОРОВОЋОМ КОСТОМ МАНОЈЛОВИЋЕМ, ОСНОВАЛИ ПЕВАЧКО ДРУШТВО „МОКРАЊАЦ“ ПРИ САВИНАЧКОЈ ЦРКВИ.

КРОЗ ХОРСКО МУЗИЦИРАЊЕ И ЗАПАЖЕНИ БАРИТОН, ПОВРЕМЕНО СУ МИ БИЛЕ ПОВЕРЕНЕ СОЛИСТИЧКЕ ПАРТИЈЕ. ПЕВАЧКИ СЕ ЛЕПО РАЗВИЈАО И ПОСТЕПЕНО СЕ АФИРМИСАО КАО СОЛО ПЕВАЧ. У ИСТОМ ХОРУ ПЕВАЛИ СУ, ДАНАС ПОЗНАТИ МАКЕДОНСКИ КОМПОЗИТОРИ ТОДОР СКАЛОВСКИ, ТРАЈКО ПРОКОПИЈЕВ, ПЕТАР БОГДАНОВ-КОЧКО, СТЕВАН ГАЈДОВ И ПОЗНАТИ ДРАМСКИ УМЕТНИК ИЛИЈА ЦУВАЛЕКОВСКИ. ТАДА САМ ГОДИНУ ДАНА ПОХАЂАО БЕОГРАДСКУ МУЗИЧКУ ШКОЛУ, УЧИО САМ ВИОЛИНУ КОД ПРОФЕСОРА РУЖИЧКА.

1935. ГОД. ПЕВАЧКО ДРУШТВО „МОКРАЊАЦ“ СА ХОРОВОМ КОСТОМ МАНОЈЛОВИЋЕМ.

СА ХОРОМ „МОКРАЊАЦ“ ИЗВЕЛИ СМО ПРВИ ПУТ ХОРСКУ КОМПОЗИЦИЈУ КОСТЕ МАНОЈЛОВИЋА „СЕВЕР ДУВА“ 1933. ГОДИНЕ У АЛБАНСКОЈ АМБАСАДИ У БЕОГРАДУ.

КАО СОЛО ПЕВАЧ ИМАО САМ НЕКОЛИКО НАСТУПА У БЕОГРАДУ. САЧУВАНИ ПРИЛОГ ЈЕ И ДОКАЗ МОГ ЈАВНОГ НАСТУПА 3. МАРТА 1934. Г. НА ЗАБАВИ УДРУЖЕЊА УЖИЧАНА, СА ПОЗНАТИМ ПЕВАЧИМА НАРОДНИХ И ЗАБАВНИХ МЕЛОДИЈА. ИСТЕ ГОДИНЕ ПЕВАО САМ ПРИЛИКОМ ГОСТОВАЊА УДРУЖЕЊА РУДНИЧАНА И УЖИЧАНА У ГОРЊЕМ МИЛАНОВЦУ И У УЖИЦУ.

СОБА У РОДНОЈ КУКИ КОМПОЗИТОРА
СТЕВАНА МОКРАЊЦА

ЧЛАНОВИ ПЕВАЧКОГ ДРУШТВА „МОКРАЊАЦ“
СА ДИРИГЕНТОМ КОСТОМ МАНОЈЛОВИЋЕМ 1935 ГОД

НА ДАН ВЕНЧАЊА МОГ НАЈБОЉЕГ ДРУГА
БОЖИДАРА ХОЛАСА НАСТ. МУЗИКЕ У НЕГОТИНУ
1937 ГОД. ЊЕГОВ КУМ БИО ЈЕ КОСТА МАНОЈЛОВИЋ

НЕИЗБРИСИВИ ТРЕНУТЦИ ОДУШЕВЉЕЊА БИЛИ СУ КАДА САМ СЛУШАО КОНЦЕРТЕ У ПРОСТОРИЈАМА ЊЕГОВЕ РОДНЕ КУЋЕ. МНОГА ПЕВАЧКА ДРУШТВА НОСЕ ЊЕГОВО ИМЕ. ПОНОСАН ШТО САМ ЈОШ КАО СТУДЕНТ БИО ЧЛАН БЕОГРАДСКОГ ПЕВАЧКОГ ДРУШТВА „МОКРАЊАЦ“ ЧИНИЛО МИ ЈЕ ЧАСТ ШТО ЈЕ ХОРОМ ДИРИГОВАО ДИРЕКНИ УЧЕНИК СТЕВАНА МОКРАЊЦА КОСТА МАНОЈЛОВИЋ.

МОЈ ДРУГ БОЖИДАР ХОЛАС, КРАТКО ЈЕ ЖИВЕО. УМРО ЈЕ У 43 ГОДИНИ ЖИВОТА 1953 ГОД. НА ДУЖНОСТИ КАО ДИРЕКТОР СРЕДЊЕ МУЗИЧКЕ ШК. У КРАГУЈЕВЦУ

ПОЧЕВ ОД 1966 ГОДИНЕ У НЕГОТИНУ КРАИНА, РОДНОМ МЕСТУ СТЕВАНА МОКРАЊЦА, СВАКЕ ГОДИНЕ ОДРЖАВАЈУ СЕ МУЗИЧКЕ СВЕЧАНОСТИ ПОД НАЗИВОМ МОКРАЊЧЕВИ ДАНИ, РАДИ СЕЋАЊА НА НАШЕГ ВЕЛИКОГ КОМПОЗИТОРА.

ИМАО САМ ПРИЛИКУ ДА ПОСЕТИМ ЈЕДНУ ТАКВУ СВЕЧАНОСТ 1974 ГОДИНЕ. ОДУШЕВЉЕН ПРОГРАМОМ И ОРГАНИЗАЦИЈОМ, ПОНЕО САМ НЕЗАБОРАВНЕ УСПОМЕНЕ

ПЕВАЧКО ДРУШТВО
Матрарева
ДАЈЕ ОВУ ДИПЛОМУ
СВОМЕ
ЗА СЛУЖНОМ ЧЛАНУ
Т. ВАНЂЕЛУ БАДУЛИ

СЕКРЕТАР

Борис Вајић

ДИРИГЕНТ

Коса В. Напољовић

ПРЕТСЕДНИК

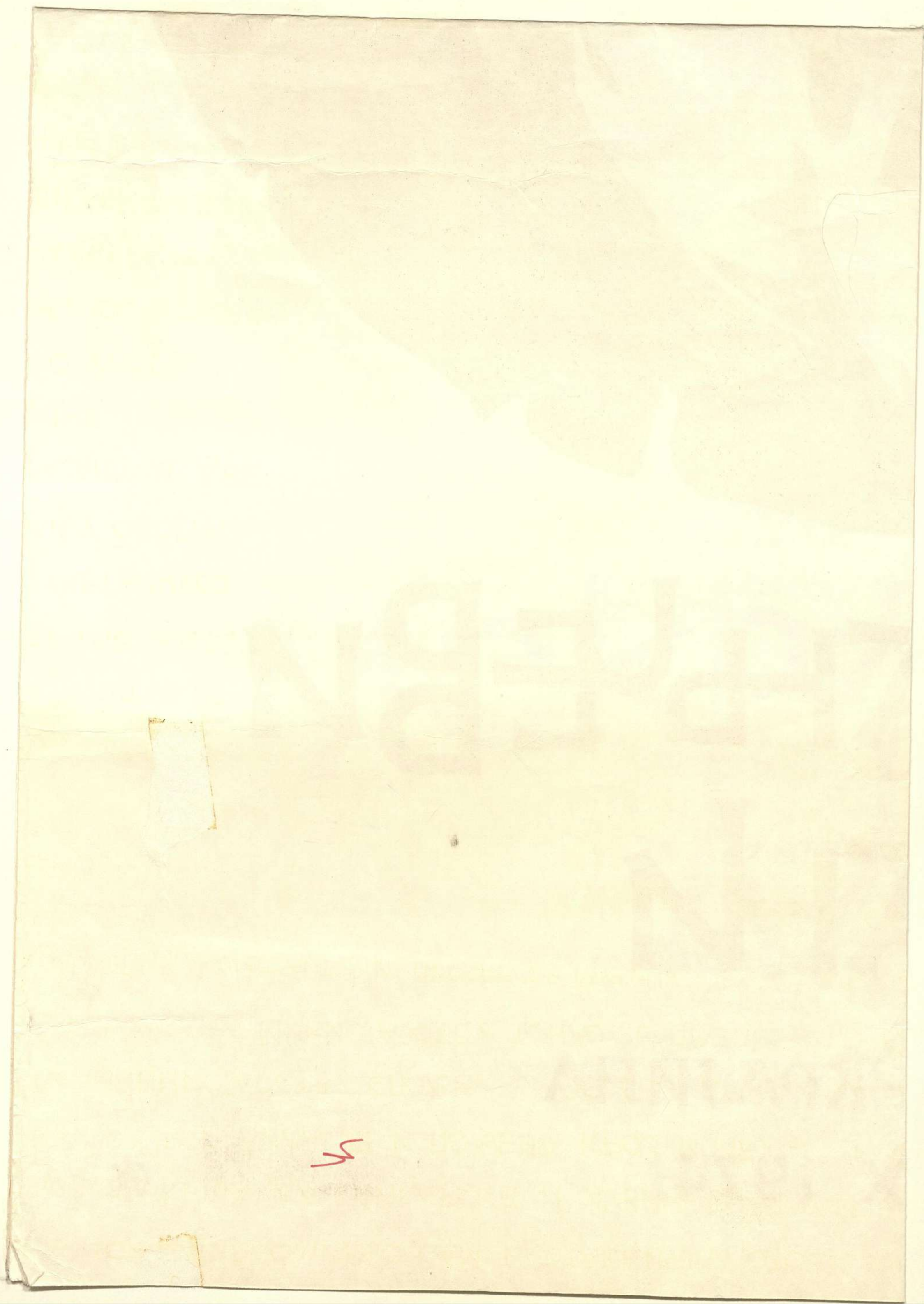
Брз Зиган

БЕОГРАД, 15 МАРТА 1935

БРОЈ

Брз Зиган

УРЕД ШТАМПА ДРУШТВО ШТАМПАРИЈЕ ИРАЉЕВИЋИ УТОСЛАВИЋИ
БЕОГРАД 1935

ГОДИНЕ 1934. ДИПЛОМИРАО САМ НАСТАВНИЧКИ ОТСЕК УМЕТНИЧ-
КЕ ШКОЛЕ. ЖЕЉА ДА СЛИКАРСКЕ И МУЗИЧКЕ СТУДИЈЕ НАС-
ТАВИМ У ПРАГ, БИЛА ЈЕ ИСПОЉЕНА КРОЗ МОЛБУ КОЈУ САМ
УПУТИО МИНИСТАРСТВУ СПОЉНИХ ПОСЛОВА ДА МИ ДОДЕЛИ СТИ-
ПЕНДИЈУ. МОЛБУ МИНИСТАРСТВУ ТОПЛО ЈЕ ПРЕПОРУЧИО КОСТА
МАНОЈЛОВИЋ, КОМПОЗИТОР И ПРОФЕСОР МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ У БЕОГРАДУ.
СТИПЕНДИЈУ НИСАМ
ДОБИО. СЛИКАРСКЕ
СТУДИЈЕ НАСТАВИО
САМ НА АКАДЕМСКОМ
ТЕЧАЈУ /ОТСЕК ЗА
ЧИСТУ УМЕТНОСТ /
ПРИ УМЕТНИЧКОЈ
ШКОЛИ У БЕОГРАДУ
У ТРАЈАЊУ ОД ДВЕ
ГОДИНЕ. ТАДА САМ
ПОЧЕО УПОРЕДО ДА
УЧИМ И СОЛО ПЕВАЊЕ.
СЛУЧАЈНИ СУСРЕТ СА
ЈЕЛЕНОМ МАТИЈЕВИЋ
КАСНИЈЕ СИМИЋ, КОЈА
СЕ ВРАТИЛА СА МУЗИЧ-
КИХ СТУДИЈА ИЗ ПА-
РИЗА, ЈЕ И МОЈ ПОЧЕ-
ТАК СТРУЧНОГ УЧЕЊА
СОЛО ПЕВАЊА. ГОДИНУ
ДАНА САМ КОД ЊЕНЕ
КУЋЕ ПОХАЂАО ЧА-
СОВЕ, БИО САМ ЊЕН
ПРВИ УЧЕНИК. ОНА СЕ БИЛА ПРИЈАВИЛА ДА СТУПИ НА ДУЖНОСТ

Министарству Спољних Послова

Београд

После смрти мог покојног оца Николе
Јовановића бавио сам се сликарством
(Академија), југословенске власите позвали
мене и моју сестру да се школијемо овде
у Југославији. Када смо стигли у Београд 1923г.
још као нејавна деца прихватили нас је
тадашњи београдски начелник Ј. Бредан Мунт,
садашњи помоћник Министра Унутрашњих
Послова и сместио нас је у београдском
сиротишном дому.

После свршетка шест разреда београдске
гимназије и сестра и ја смо се школовање.
смо овде да наставимо даље школовање.

Сестра је стигла у уметничку школу као
платоничка Н.В. Крава, а ја сам стигао у
државну уметничку школу као платоничка
Министарства Спољних Послова.

Јуна месеца две године ја сам дипломирао
наставнички одсек уметничке школе. Док
сам био у школи и давао се сликарством ја
сам упоређо глуму и вокалну музику где
сам и из показао успеха. Живео ми је да
ову грану уметности што сам започео бави
у завршетку. Признање мојих професора да
поседујем талента који није дошао до изра-
жаја и да би усавршио себе у сликарству
и музици препоручили су ми као

НАСТАВНИКА СОЛО ПЕВАЊА У МУЗИЧКОЈ ШКОЛИ „СТАНКОВИЋ“.
ДА БИ ПОКАЗАЛА СВОЈУ СТРУЧНУ И ПЕДАГОШКУ СПРЕМУ, ЗА ГОДИНУ
ДАНА РАДА ВЕОМА МЕ ЈЕ СОЛИДНО ПРИПРЕМИЛА. НА ЈЕДНОМ
ОД ЈАВНИХ ЧАСОВА МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „СТАНКОВИЋ“, НАСТУПИО
САМ СА АРИЈОМ „АФАНИ ДЕЛ ПЕНСИЕР“ ГЕОРГА ФРЕДЕРИХА
ХЕНДЛА. ПРИСУТНИ СУ БИЛИ ТАДА, ДИРЕКТОР ШКОЛЕ МИХАЈЛО
ВУКДРАГОВИЋ КАО И МИЛЕНКО ЖИВКОВИЋ, ЕМИЛ ХАЈЕК,
РИХАРД ШВАРЦ И НАСТАВНИЦА СОЛО ПЕВАЊА ТАРАЛОВА. 7

ШКОЛСКЕ 1935-36
ГОДИНЕ, ЈЕЛЕНА
МАТИЈЕВИЋ БУДЕ
ПРИМЉЕНА ЗА РЕД-
ОВНОГ НАСТАВНИКА
СОЛО ПЕВАЊА. ТАДА
САМ И ЈА ПОСТАО
РЕДОВАН УЧЕНИК
МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ
„СТАНКОВИЋ“
КОД МАТИЈЕВИЋЕВЕ
ЈЕДНО ВРЕМЕ СУ УЧИ-
ЛИ ПЕВАЊЕ И СЛО-
БОДАН МАЛБАШКИ,
АЛЕКСАНДАР МАРИНКО-
ВИЋ, КАСНИЈЕ ПРВАК
БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ
И ЈОШ ДРУГИ. ТЕОРИ-
ЈУ МУЗИКЕ УЧИО САМ
КОД ПРОФЕСОРА ВАЦ-
ЛАВА ВЕДРАЛА, А

МУЗИЧКА ШКОЛА „СТАНКОВИЋ“
У БЕОГРАДУ

Број: 27

ГОДИШЊЕ СВЕДОЧАНСТВО

Бадурли Вангел, син ~~Мили~~ Николе, рођен 15 III
1909 год. у Белвасану, срез Београд, бановина Албанија
вере Православне, ученик нижег отсека соло-певања
показа 0 је у школској год. 1935/36 овај успех:

Главни предмет	Оцена	Напомена
Клавир		
Виолина		
Соло певање	<u>одличан</u>	
Споредни предмети		
Солфеђо <u>I год.</u>	<u>одличан</u>	
Основи музичке теорије		
Наука о хармонији		
Контрапункт		
Историја музике		
Наука о музичким облицима		
Познавање и склоп муз. инструмен.		
Изговор и декламација (дикција)		
Необавезни споредни предмети		
Музичка естетика		
Свирање на оргуљама		
Вежбања у ансамблима		
Хорско певање		
Свирање у оркестру		
Камерна музика		
Оперска класа		

Вредноћа похвална

Владање примерно

у Београду, 26 II - 1936 год.

Директор,

М. М. М. М. М.

Оцене:

За успех: одличан (5), врло добар (4), добар (3), слаб (2)
За вредноћу: похвално (5), марљиво (4), немарљиво (3)
За владање: примерно (5), врло добро (4), добро (3), лоше (2)

МИЛЕНКА ЖИВКОВИЋА.

У МУЗИЧКОЈ ШКОЛИ ПОСТОЈАО ЈЕ И ОПЕРСКИ ОТСЕК КОЈИ ЈЕ ВОДИО РИХАРД ШВАРЦ. КАО ИСТАКНУТИ ПЕВАЧ, УКЉУЧЕН САМ БИО У ОПЕРСКИ ОДСЕК. СПРЕМИЛИ СМО НЕКЕ ОДЛОМКЕ ИЗ ОПЕРЕ „ОРУЖАР“ ОД ЛОРЦИНГА. ПОМАГАО НАМ ЈЕ ПОЗНАТИ ПЕВАЧ БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ ЖАРКО ЦВЕЈИЋ. СОПРАНСКУ ПАРТИЈУ ПЕВАЛА ЈЕ МИЉЕНИЦА СТАШЕ БИНИЧКОГ, БРАНИСЛАВА ЖИВКОВИЋ. ПОРЕД ЖАРКА ЦВЕЈИЋА ПЕВАЛИ СУ И ЧЛАНОВИ БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ, ТЕНОР МИЛЕ МИЛУТИНОВИЋ И МЕЦСОПРАН ЦИЦА МАНОЈЛОВИЋ, КАСНИЈЕ СУПРУГА КОМПОЗИТОРА МИЛЕНКА ЖИВКОВИЋА. ОРКЕСТРОМ ЈЕ ДИРИГОВАО СТАНИСЛАВ БИНИЧКИ. СА ОВОМ ОПЕРОМ ГОСТОВАЛИ СМО У ПАНЧЕВУ.

МЕШОВИТИ ХОР ПЕВАЧКОГ ДРУШТВА „СТАНКОВИЋ“ МАЈА 1936. ГОДИНЕ.

УСЛОВ ДА БУДЕМ БЕСПЛАТАН СТУДЕНТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „СТАНКОВИЋ“ БИО ЈЕ ДА ПОСТАНЕМ ЧЛАН ПЕВАЧКОГ ДРУШТВА „СТАНКОВИЋ“, КОЈИМ ЈЕ ДИРИГОВАО МИХАЈЛО ВУКДРАГОВИЋ, ДИРЕКТОР ШКОЛЕ.

БРЗО САМ СЕ ИСТАКАО
КАО ПРИМЕРАН СОЛО-
ПЕВАЧ И ВЕЋ САМ
БИО НА ПРОГРАМИМА
ЈАВНИХ ЧАСОВА МУ-
ЗИЧКЕ ШКОЛЕ.

НА ЈЕДНОМ ПРОГРАМУ
ЈАВНИХ ЧАСОВА, ПЕВАО
САМ У ДУЕТУ ИЗ ОПЕРЕ
„ТРУБАДУР“ ЂУЗЕПЕ
ВЕРДИЈА СА ИСТАКНУ-
ТОМ УЧЕНИЦОМ СОЛО-
ПЕВАЊА, ТАТЈАНОМ
РОГОВАЈОМ.

НА ВЕЛИКОМ КОНЦЕР-
ТУ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ
„СТАНКОВИЋ“ ОДРЖАН
У ЗЕМУНУ 8.МАРТА
1936.ГОДИНЕ КАО
НАЈБОЉИ ПЕВАЧ ОД
МУШКИХ ГЛАСОВА, ЈЕ-
ДИНИ САМ УЧЕСТВО-
ВАО У ОДАБРАНОМ

ПРОГРАМУ СА АРИЈОМ „АФАНИ ДЕЛ ПЕНСИЕР“ ОД ХЕНДЛА.

НАЈУСПЕЛИЈЕ ГОСТОВАЊЕ ПЕВАЧКОГ ДРУШТВА „СТАНКОВИЋ“
БИЛО ЈЕ У ЗАГРЕБУ 1934 ГОДИНЕ. НА ПРОГРАМУ БИЛА СУ ДЕЛА:
ЧЕШКОГ КОМПОЗИТОРА ВИЦПАЛЕКА „КАНТАТА О ПОСЛЕДЊИМ СТВА-
РИМА ЧОВЕКА“ И „СТАРОСЛОВЕНСКА МИСА“ КРСТЕ ОДАКА. СОЛИСТИ
СУ БИЛИ ПРВАЦИ БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ, СОПРАН, БАХРИЈА НУРИ
ХАЦИЋ, БАС БАРИТОН, ЖАРКО ЦВЕИЋ. ДИРИГЕНТ, МИХАЈЛО ВУКДРАГОВИЋ.

МУЗИЧКА ШКОЛА "СТАНКОВИЋ" У БЕОГРАДУ

П Р О Г Р А М

ЗА III ЈАВАН ЧАС

у недељу 2 фебруара 1936 год.у 11 часова

- 1/ ШУБЕРТ: Емпромисти
свира на клавиру Миленко Чабрић (кл.г-ђе Седелиновић)
- 2/ ЛИШОВ ИВАН: Пикона - Успаванка - Прелудиум
свира на клавиру Јелица Матејић (кл.г-ђе Канукове)
- 3/ ХЕНДЕЛ: Арија
пева Ванђел Бадули (кл.г-ђе Матијевић)
- 4/ ВИВАЛДИ: Концерт ге-мол, I став
свира на виолини Ђурђица Лазећ (кл.г. Скалара)
- 5/ ХИРШЛЕР: Сонатина, II и III став
свира на клавиру Зора Слободић (кл.г-ђе Канукове)
- 6/ ПАИЗИЕЛО: Арија из опере "Ла молинера"
КАЧИНИ: Песма пастира
Скарлати: ЛЕПТИР
пева Инка Ђукић (кл.г. Вушковића)
- 7/ ШУМАН: Успаванка - Бајка о дур
свира на клавиру Катуша Вончина (кл.г-ђе Грицкат)
- 8/ КАРИСИМИ: Песма
ЛОРЦИНГ: Арија из опере "Оружар"
пева Лујо Харазим (кл.г. Вушковића)
- 9/ НОВАК: Еклоге бр.11 и 4
свира на клавиру Лида Фрајт (кл.г-ђе Суботић)
- 10/ ТАРТИНИ: Соната ге-мол, I став
свира на виолини Мирослав Шимара (кл.г. проф. Стојановића)
- 11/ ЧАЈКОВСКИ: Арија из опере "Јоланта"
ХРИСТИЈА: Песма
Исајева (кл.г-ђе Ростовцеве)
- 12/ МЕНДЕЛСОН: Фантазија Фис-мол, оп.28
свира на клавиру Христина Мозетић (кл.г-ђе Курилове)
- 13/ ПУЧНИНИ: Арија из опере "Бојем"
БИЗЕ: Арија из опере "Кармен"
пева Маргита Милер (кл.г. Вушковића)

КЛАВИР: "БЛИТНЕР" из стоваришта клавира "ХАРМОНИЈА"

ИАКО СУВИШЕ АНГАЖОВАН,
ПОРЕД ПРОДУЖНИХ СТУДИЈА
НА СЛИКАРСТВУ, РЕДОВНОГ
ПОХАЂАЊА МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ
И ХОРСКИХ ПРОБА, НАЛАЗИО
САМ СЛОБОДНО ВРЕМЕ ЗА ПО-
СЕТУ КОНЦЕРТИМА, ОПЕРСКИМ
ПРЕДСТАВАМА И ЛИКОВНИМ
ИЗЛОЖБАМА. НА њИМА САМ
НАЛАЗИО СВОЈЕ ДРУГОВЕ И
ПРИЈАТЕЉЕ МУЗИЧАРЕ.

НА ТЕРАЗИЈАМА 1935. СА ВОЈИСЛАВОМ
ИЛИЋЕМ /У ВОЈНИЧКОЈ УНИФОРМИ/

ЂОРЂЕВИЋ-РУТКО

П Р О Г Р А М

VI ЈАВНОГ ЧАСА

у четвртак 28 маја 1936 год. у 18,30 ч.

1. МЕНДЕЛСОН: Песме без речи бр.3 и 4
свира на клавиру Јозефина Пфајфер (кл.г-ђе Грицкат)
2. П.А.ТИРИНДЕЛИ: Концерт а-дур, I став
свира на виолини Ђурђица Јазин (кл.г.Скалара)
3. ДЕБИСИ: 3 става из "Дечјег кутка"
свира на клавиру Вера Вељков (кл.г.Шварца)
4. ЧАЈКОВСКИ: Арија Татјана из опере "Евгеније Овсин"
пева Јелена Исајева (кл.г-ђе Ростовцеве)
5. ТУРИНА: Прелудиум и fuga из свите "Нинериас"
свира на клавиру Лудмила Свинкина (кл.г-ђе Курилове)
6. МИЛОЈЕВИЋ: Јесева елегича
ВИЗЕ: Арија Микаеле из опере "Кармен"
пева Јелисавета Плотицка (кл.г-ђе Тарало-Щетинине)
7. ХАЈДН: Соната де-дур
свира на клавиру Јован Шајновић (кл.г-ђе Седелиновић)
8. ВЈЕТАН: Успаванка
свира на виолини Илија Маринковић (кл.г.Стојановића)
9. ШОПЕН: Полонеза гис-мол
свира на клавиру Загорка Поповић (кл.г-ђе Седелиновић)
10. ВЕРДИ: Дует из опере "Трубадур"
певају Татјана Роговаја и Ванђел Бадуљи
11. МОЦАРТ: Концерт ес-дур, I став
свира на клавиру Власта Шкарка (кл.г.Хајека)
12. Ј.С.БАХ: Прелудиум из соло-сонате е-дур
свира на виолини Душан Јовановић (кл.г.Стојановић)
13. ШОПЕН: Прелид фис-дур и Полонеза де-мол
свира на клавиру Миша Голодриго (кл.г.Хајека)
14. МОЦАРТ: Концерт бе-дур, I став
свира на клавиру Милица Илић (кл.г.Хајека)
15. ВЕРДИ: Дует из опере "Отело"
певају Рука Фортић и Андрија Крат

КЛАВИР "БЛИТНЕР" из стоваришта клавира "ХАРМОНИЈА"

НАРОДНИ ДОМ КРАЉА АЛЕКСАНДРА I У ЗЕМУНУ

Недеља 8 марта 1936 год. у 11 часова

ВЕЛИКИ КОНЦЕРТ

МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ "СТАНКОВИЋ" ИЗ БЕОГРАДА

- 1) И.Лукачић: Екс оре инфанциум
Римски-Корсаков: Ноћно је златан облак...
М.Живковић: 6 женских збора
пева ученички хор (диригент г.Живковић)
- 2) Бетовен: Соната це-дур, оп.2, бр.3, I став
свира на клавиру Верица Вељков (кл.г.Шварца)
- 3) Хендел: Арија "Афани дел пенсиер..."
пева Ванђел Бадуљи (кл.г-ђе Матијевић)
- 4) А.Черенин: Две багателе из оп.5
свира на клавиру Лиза Родзјанко (кл.г-ђе Грицкат)
- 5) Букдраговић: Барница
Верди: Арија из опере "Аида"
пева Татјана Роговаја (кл.г-ђе Тарало-Щетинине)
- 6) Ф.Пинтарић: Пасторале
Дудал - Виваче - Анданте кантабиле - Дудал
свира на клавиру Вера Богичевић (кл.г-ђе Ђаје)
- 7) Пучини: Арија из опере "Боеми"
Визе: Арија из опере "Кармен"
пева Маргита Михлер (кл.г.Бушковића)
- 8) Шуман: Из "Дечјих сцена" оп.15
Туђе земље - и људи - Хашеман - Дете моли - Доста среће - Вахан
догођај - Самарче - Уз камин - Витез дрвеног коњица - Песник збори
свира на клавиру Татјана Конради (кл.г-ђе Канукове)
- 9) Ј.К.Бах: Речитатив и рондо
пева Рука Фортић (кл.г-ђе Ростовцеве)
- 10) Менделсон: Фантазија фис-мол, оп.28
свира на клавиру Христина Мозетић (кл.г-ђе Курилове)
- 11) Ф.Е.Бах: Соната за две виолине и клавир еф-дур
Алегро модерато - Анданте - Алегро
изводе Мирослав Шимара и Илија Маринковић (кл.г.проф.
Стојановића) и Олга Душанић (кл.г-ђе Седелиновић)
- 12) Менделсон: Рондо капричозо
свира на клавиру Милица Илић (кл.г.проф.Хајека)
- 13) Ј.К.Бах: Концерт за клавир и оркестар бе-дур, оп.ХIII, бр.4
Алегро - Анданте - Анданте кон мото
изводе Милица Стојановић (кл.г. проф. Хајека) и ученички
оркестар (диригент г.проф.Стојановић)

КОЛЕКТИВ ПАРАЋИНСKE ГИМНАЗИЈЕ 1938 г.

У Параћину 10 година није постојала гимназија. Била је укинута због близине Ћуприје и Јагодине (данас Светозарево). Поново се отвара 1935 године. Постављен 1936 год. у Параћинску гимназију затекао сам само два разреда са малим наставним колективом. Горња слика приказује наставни колектив гимназије са изаслаником Министарства просвете Миодрагом Драгутиновићем (у средини), десно од њега директор гимназије Никита Саљников.

Доња слика, ученици I разреда са разредним старешином проф. Ружицом Јоковић, десно проф. Стојадин Величковић.

ШКОЛСКЕ 1935-36. ГОДИНЕ ЗАВРШИО САМ ДВОГОДИШЊЕ СТУДИЈЕ
У ОДЕЉЕЊУ ЗА ЧИСТУ УМЕТНОСТ, ПРИ УМЕТНИЧКОЈ ШКОЛИ. КАДА САМ БИО
У НАЈВЕЋЕМ УСПОНУ МОЈЕ РАДОСТИ И ЗАДОВОЉСТВА ЗА ПОСТИГНУТИМ РЕ-
ЗУЛТАТИМА ИЗ МУЗИЧКОГ И ЛИКОВНОГ ОБРАЗОВАЊА, УКИДА МИ СЕ
СТИПЕНДИЈА И МОРАО САМ ДА ПРЕКИНЕМ МУЗИЧКЕ СТУДИЈЕ. ОСТАВ-
ШИ БЕЗ ИКАКВИХ СРЕДСТАВА ЗА ЖИВОТ, ПРИХВАТИО САМ СЕ СЛУЖБЕ
И ТАДА САМ НАПУСТИО БЕОГРАД. СА ПУНО БОЛА И ГОРЧИНЕ
РАСТАО САМ СЕ ОД МОЈИХ ИДЕАЛА И 28. ОКТОБРА 1936. ГОДИНЕ
БИО САМ ПОСТАВЉЕН ЗА НАСТАВНИКА ЦРТАЊА ГИМНАЗИЈЕ У ПАРАЋИНУ.
У НЕДОСТАТКУ НАСТАВНИКА МУЗИКЕ, ПОРЕД ЧАСОВА ЦРТАЊА, ДИРЕКТОР
ШКОЛЕ ПОВЕРИО МИ ЈЕ ДА ВОДИМ И НАСТАВУ МУЗИКЕ. ДУЖНОСТ САМ
УСПЕШНО ОБАВЉАО, ФОРМИРАО ШКОЛСКИ ХОР И ОРКЕСТАР И НАСТУ-
ПАО НА ШКОЛСКИМ СВЕЧАНОСТИМА.

У ПАРАЋИНУ ПО
ГРАДСКОГ ХОРА „ЈУХОР“
КА ФАБРИКЕ СТАКЛА И
ВЛАДЕ ТЕОХАРЕВИЋ. К
ХОРОВОЋА ПОМЕНУТОГ ХО
САМ СВОЈУ ДИРИГЕНТСКУ
КАСНИЈЕ КОРИСТИТИ ЗА
ДИРИГЕНТСКЕ КАРИЈЕ
И МОЈ МУЗИЧКИ АМАТЕРИ

ПЕВАЧКО ДРУШТВО „ЈУХОР“ НА ДАН СВОЈЕ ПРОСЛАВЕ
СА ГОСТИМА 1938. ГОДИНЕ.

НАСТАВНИЦИ-ЦЕ
ДРЖАВНЕ НАРОДНЕ ШКОЛЕ
У ПАРАЋИНУ
са својим ђацима

прославиће и обе године 14/27 јануара
школску славу

СВЕТОГ САВУ

на најсвечанији начин, пре подне у
школској згради, а у вече приредиће
са одабраним програмом

ВЕЛИКУ
СВЕТОСАВСКУ
ЗАБАВУ

У СОКОЛСКОМ ДОМУ
УЗ СУДЕЛОВАЊЕ ОВД. САМОУПРАВНЕ ГИМНАЗИЈЕ
ПРОГРАМ:

пре подне

ПОЧЕТАК у 10 ч. после службе Божје

1. Водоосвећење и резање колача
2. Извештај о фонду.
3. „Да живи Краљ Петар II“ — рецитије ученица IV ж. р.
4. „Државна химна“ — пева мешов. ђач. хор
5. „Поздрав гостима“ — рец. ученик II м. раз.
6. „Светитељу Саво“ — „III ж. раз.
7. „Химна св. Сави“ — пева мешов. ђачки хор
8. „Ми хоћемо“ — рецитије ученица III ж. р.
9. Нови кројач — ученик II м. р.
10. „Ковачу“ — пева мешов. ђачки хор
11. „Св. Сава“ — рецитије ученик II м. р.
12. „Ново поколење“ — рецитије ученик IV р. ф. стакла
13. „Лела и рундов“ — ученица II ж. раз.
14. „Објашњење“ — ученик II м. р.
15. „Добро Поље“ — „IV меш. раз.
16. „Доручак“ — „II м. раз.
17. „Коло“ — пева мешов. ђачки хор.
18. „Песма са Вардара“ — рецитије ученик III м. раз.
19. „Почетак“ — рецитије ученик II м. раз.
20. „Песма о Максиму“ рецитије ученик IV м. раз.
21. „Првак“ — „I р. ф. стакла
22. „Дембелија“ — „IV меш. рач.
23. „Деца уметници“ — дијалог-изводе ученице III ж. раз.
24. „Поточара“ — пева ђачки хор

Домаћин славе г. Милош Хаџи Видојковић, нињинар

Параћинско Певачко друштво

„ЈУХОР“

приређује у суботу 25 децембра 1937 на први дан
Католичког Божића у СЕЊСКОМ РУДНИКУ
у „Рударској Касини“

КОНЦЕРТ

СА ИГРАНКОМ

ПРОГРАМ:

I.

1. Ј. Маринковић: „Народни збор“.
2. М. Љесновац: „Ситна киша“.
3. Ј. Маринковић: „Дуде“.
4. Руска народна песма: „Берјозка“.
5. А. Хајдрих: „Јадранско морје“.

ОДНОР

II.

1. Медвед: „На стражи“.
2. Адамич: „Од мајолке“.
3. С. Бинички: „Чујеш душо“.
4. „ХМ...“.
5. Мулвић: „М и р“.

ОДНОР

III.

1. Вилхар: „Расти ружо“.
2. Д. Христов: „Дафино“.
3. В. Бадуљи: „Дротар“.
4. Зајц: „У бој...“

ОДНОР

IV.

„У железничкој
касини“

комедија у једном чину.

Почетак у 8 часова

Цене улазница: за самце 5 динара, за чланове
породице 3 динара

Са обзиром на популарне цене улазница, добровољни прилози примају
се са захвалношћу у корист набавке друштвеног инвентара.

За време игранке одржаће се Шаљива пошта са одабраним поклонима.

Свира рударски тамбурашки збор.

ЈЕДНОГ ЈУНСКОГ ДАНА, УЗБУДИЛА МЕ ПОЈАВА ПОДРПАНОГ КРПА-
ЧА СА ТЕРЕТОМ ПЛЕХА НА ЛЕЂИМА И РУЧНОМ ФУРУНИЦОМ. ТУЖНИМ
РЕФРЕНОМ: „КРПИМ ШЕРПЕ, ЛОНЦЕ И КОРИТА“, НАШАО СЕ У МОМ ДВОРИ-
ШТУ. ЈЕДНА ОД СТАНАРКИ ИЗ ТОГ ДВОРИШТА, ПОГРДНИМ РЕЧИМА: „НЕМОЈ ДА
СЕ ДЕРЕШ У ВРЕМЕ ОДМАРАЊА“ ОДЈУРИЛА ЈЕ ЈАДНОГ КРПАЧА. СКРХАН
ТЕРЕТОМ, КИПТЕЋИ ОД ЗНОЈА, ТУЖНО НАПУШТА ДВОРИШТЕ РЕФРЕНОМ
КОЈИ ЈЕ ТИХО НЕСТАЈАО. ПРИЗОР МЕ НАТЕРАО ДА МУЗИЧКИ ИСПРИЧАМ
ОСТАВА. КОМПОЗИЦИЈА ЈЕ НАЗВАНА „ДРОТАР“.

Handwritten musical score for a song titled "Korobitsa" (Коробитса), in G major and 2/4 time. The score is written on three systems of three staves each. The lyrics are in Russian: "Мо-ре кр-пум, я-е, хе-е!". The score includes dynamic markings (mf, pp, ppp), articulation (accents), and phrasing slurs. The tempo is marked "rit." (ritardando) and the mood is "berdendoyi" (bubbling).

Занатлијско певачко друштво „Крајина“ 1939. год.
изводи у Неготину „Дротара“

ШОНЕЛВК А

2. ПЛЮС : ИСЧИСЛЕНИЕ
4. ИСЧИСЛЕНИЕ : ИСЧИСЛЕНИЕ
3. " : ИСЧИСЛЕНИЕ
5. " : ИСЧИСЛЕНИЕ
1. РИШКА : ИСЧИСЛЕНИЕ

УБО

ИСЧИСЛЕНИЕ ИСЧИСЛЕНИЕ

ИСЧИСЛЕНИЕ

ВНЧРЕ

ОШНННН КОНПЕРТНН

АЛОСОТЛНННЛОСЛНН

ИШННХОЛЕН

8/1

После ослобође
ња изведена
је од стране
овдашњег хо
ра Културно
уметничког
друштва
„Абрашевић“
Године 1937.
имао сам свој
први солистич
ки концерт
у Нишу при
ликом свечано
отварања хоте
ла „ПАРК“.
Као соло пе
вач, наступао
сам на приред
бама певачког
друштва

„Јухор.“ Касније када сам са службом прешао у Краљеву, и даље
сам као гост учествовао на концертима и приредбама „Јухора“
у Ћуприји и Јагодини.

1. Поздравна р
2. Државна х
3. Недед —
4. Руска народ
5. Вилхар —

1. Цанић —
2. Христић —
3. Лисић

„Берсаль
ЛИЦА: Пунини
љевска; Спермин
Редитељ г. С.

ПАРТИНСКО ПЕВАЧКО
МУЗИЧКО ДРУШТВО

ХОРА

Приређује у суботу 20 маја 1939 г.
у СОКОЛАНИ

УМЕТНИЧКИ
ЦЕНТРАЛ

са Вашом поштованом породицом да
тине омогућите пут певачима „Јухора“
нословенски певачки слет који се одр
е ове године у Београду.

д. за столом,
на галерији

ПРОГРАМ:

- 1 М. Р. Павловић: — Дуде — пева хор, — са овом песмом
наступа „Јухор“ у Београду на Духове;
- 2 В. Р. Ђорђевић: — Кочин хрест — пева хор;
3. Св. Мокрањац: — Мирјана — пева соло г. Николајевић;
- 4 Рубиништајн: — Азра — пева г-ђа Рада Зекмановић;
- 5 Хаџе: — Мајка — пева г. Ванђел Бадули;
- 6 Ј. Цанић: — Ох, зашто смо се срели — пева г. Бадули;
- 7 П. Коновић: — Имала баба — пева г. Бадули;
- 8 В. Бадули: — Прво цвеће — пева г. Бадули;
9. Новак: — Словенац, Србин и Хрват — пева хор;
- 10 Смейана — Дует из „Продане невесте“ — певају г. г.
С. Николајевић и Николић;

11. РУСКИ ЦИГАНСКИ ЛОГОР
(Ова лепа слика из циганског живота са песмом и игром
изводи се поново на општи захтев публике.)

Све штачке прати на клавиру г-ђа МИЦА ПРАЈСЛЕР.

ПРЕПИСКА

ПОШТА 333

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ
ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

ПОШТАРСКО ПУКОПЕЊЕ НАЈБОЉЕ ПОСРЕДОВАЊЕ И ПОСРЕДОВАЊЕ ЗАШТИТЕ

СТ. БИНИЧКИ Директор опере у пензији Нов. београд 110-32, 11 Телефон 30-331	КРАЉЕВИНА ЈУГОСЛАВИЈА Kraljevina Jugoslavija Royaume de Yougoslavie	
	ДОПИСНА КАРТА — DOPIŠNA KARTA CARTE POSTALE	
	Gospodin	
	Vandjel B A D U L I	
	Nastavnik gimnazije	
	PARAČIN	

ПРЕПИСКА СА КОМПОЗИТОРОМ СТАНИСЛАВ БИНИЧКИМ
ДИРИГЕНТ И ДИРЕКТОР БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ У ПЕНЗИЈИ

КАО ПЛОД НАШЕ САРАД-
ЊЕ ДОШЛО ЈЕ ДО РЕАЛИЗАЦИЈЕ
КОНЦЕРТА ШКОЛСКИХ ХОРОВА
ДВАЈУ ГРАДА. КОНЦЕРТ ЈЕ
ОДРЖАН 29. МАЈА 1938. ГОД.
У ПАРАЋИНУ. НА КОНЦЕРТУ
СУ УЧЕСТВОВАЛИ ХОР ОСНОВ-
НЕ ШКОЛЕ И НИЖЕ ГИМНАЗИЈЕ

ПАРАЋИНА, ХОР ПИТОМАЦА ПОДОФИЏИРСКЕ ШКОЛЕ, ХОР ГИМНАЗИЈЕ И
ЖЕНСКЕ ЗАНАТСКЕ ШКОЛЕ БУПРИЈЕ.

прилог 13.

ГОДИНЕ 1936. НА ЛЕТОВАЊУ У
ЦАВТАТУ СА СТУДЕНТСКОМ КОЛОНИЈОМ
„БУСК“ ИЗ БЕОГРАДА, ЛЕТОВАО ЈЕ
И ИЗВАНРЕДНИ ВИОЛИНИСТА, СТУДЕНТ
МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „СТАНКОВИЋ“
МИРОСЛАВ ШИМАРА. СЛУЧАЈНИМ
СУСРЕТОМ У ДУБРОВНИКУ СА КОМ-
ПОЗИТОРОМ МИХОВИЛОМ ЛОГАРОМ,
ДОШЛО ЈЕ ДО ОРГАНИЗОВАЊА КОН-
ЦЕРТА У ЦАВТАТУ. НА КОНЦЕР-
ТУ САМ ПЕВАО НЕКЕ АРИЈЕ ИЗ
ПОЗНАТИХ ОПЕРА И ПЕСМЕ НАШИХ
КОМПОЗИТОРА. ЗА КЛАВИРОМ
БИО ЈЕ МИХОВИЛ ЛОГАР.

Гђа Маринковић-Бадуљи
и њен брат певаће у Албанији
албанске и наше песме

Гђа Марија Маринковић-Бадуљи позната је интерпретаторка наших и албанских народних песама. Као девојчица постала је питомица Њ. В. Краља и завршила у нашој држави учитељску школу. После су јој рекли да би требало, на сваки начин, да школује свој глас. Она то није урадила, јер су се многе незгоде испречиле.

У последње време из Албаније, из њене постојбине, стизала су многа писма. Зову гђу Маринковић-Бадуљи и њеног брата г. Ванђела Бадуљи да дођу у Албанију. Они су се одазвали позиву.

— Ићи ћемо прво у Елбасан — каже гђа Маринковић-Бадуљи. После идемо у Тирану да приредимо концерт на дан Државног празника, 1 септембра. Певаћемо југословенске и албанске народне песме.

Гђа Маринковић и њен брат одлазе за Албанију 25 августа.

МОЈА СЕСТРА МАРИЈА МАРИНКОВИЋ-БАДУЛИ
КАО УЧИТЕЉИЦА ОД 1937. ГОДИНЕ СЛУЖБОВАЛА ЈЕ
У КНЕЖЕВЦУ КОД БЕОГРАДА. БИЛА ЈЕ ПОЗНАТА
ИНТЕРПРЕТАТОРКА МАКЕДОНСКИХ И АЛБАНСКИХ
НАРОДНИХ ПЕСАМА РАДИО-БЕОГРАДА. СЛУШАЛИ
СУ ЈЕ У АЛБАНИЈИ И ОДАНДЕ ЈЕ ЧЕСТО ДОБИЈА-
ЛА ПИСМА СА ПОЗИВИМА ЗА ГОСТОВАЊЕ, ЈЕР ЈЕ
РАДО БИЛА СЛУШАНА.

ПО ОДОБРЕЊУ МИНИСТАРСТВА СПОЉНИХ ПОС-
ЛОВА И УТВРЂЕНОМ ПРОГРАМУ КОНЦЕРТА, ЗАЈЕДНО
СА СЕСТРОМ ГОСТОВАЛИ СМО У АЛБАНИЈИ ОД 1-14. СЕП-
ТЕМБРА 1938. ГОДИНЕ.

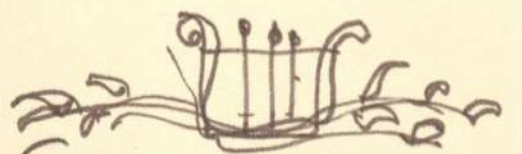
РАДИ ОРГАНИЗОВА-
ЊА КОНЦЕРАТА, ПОШАО
САМ РАНИЈЕ ПРЕКО БИ-
ТОЛА ЗА КОРЧУ. КАД САМ

ТАМО СТИГАО, ЛОКАЛНИ ЛИСТ „ГАЗЕТА Е КОРЧЕС“ ОБЈАВЉУЈЕ
ЧЛАНАК О НАШЕМ ГОСТОВАЊУ; ПРВИ КОНЦЕРТ У ТИРАНИ 1. СЕПТЕМ-
БРА, ДРУГИ У СКАДРУ 4. СЕПТЕМБРА, ТРЕЋИ У КОРЧИ 8. СЕПТЕМ.
И ЧЕТВРТИ КОНЦЕРТ У ЕЛБАСАНУ 14. СЕПТЕМБРА 1938. ГОД.

(У ПРЕВОДУ) ВОКАЛНИ КОНЦЕРТ

ПРЕКЈУЧЕ СТИГАО ЈЕ У НАШ ГРАД Г. ВАНЂЕЛ
БАДУЛИ, ПРОФЕСОР УМЕТНОСТИ ИЗ БЕОГРАДА, АЛБАНАЦ
ИЗ ЕЛБАСАНА, КОЈИ ЋЕ ОРГАНИЗОВАТИ НЕКОЛИКО ВОКАЛНИХ
КОНЦЕРАТА ЗАЈЕДНО СА ЊЕГОВОМ СЕСТРОМ Г-ЋОМ МАРИЈОМ
МАРИНКОВИЋ, ПОЗНАТОМ ИНТЕРПРЕТАТОРКОМ АЛБАНСКИХ И ЈУГОСЛО-
ВЕНСКИХ НАРОДНИХ ПЕСАМА РАДИО-БЕОГРАДА.

ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ ДЕСЕТОГОДИШЊИЦЕ КРАЉЕВИНЕ Г. В. БАДУЛИ И
ЊЕГОВА СЕСТРА ПРИРЕДИЋЕ НЕКОЛИКО ВОКАЛНИХ КОНЦЕРАТА АЛБАНСКИХ И
ЈУГОСЛОВЕНСКИХ НАРОДНИХ ПЕСАМА, ИМАЈУЋИ КАО ПРАТИОЦА НА КЛАВИРУ ПОЗНА-
ТОГ КЛАВИРИСТУ Г. Ј. АРБАЦКИ ИЗ БЕОГРАДА.

СЕСТРА МАРИЈА

ПЕВАЛА ЈЕ НАШЕ И АЛБА-
НСКЕ НАРОДНЕ ПЕСМЕ, ЈА
САМ ПЕВАО ПЕСМЕ НАШИХ
КОМПОЗИТОРА: БИНИЧКОГ,
НАСТАСИЈЕВИЋА, МАНОЈЛО-
ВИЋА, МАРИНКОВИЋА И
ГОТОВЦА. НА КЛАВИРУ НАС
ЈЕ ПРАТИО КОМПОЗИТОР
ЈУРИЈ АРБАЦКИ.

ГАЗЕТА Е КОРЧЕС

Koncert vokal

Pardje arrijti në qytetin t'onë Z. Vangjel Budulli, profesor i artit Belgrad, origjinë shqiptare nga Elbasani, i cili do të organizojë disa koncerte vokale së bashku me motrën e tij Zonjën Maria Marinković, këngëtoreja e njohur e këngëve popullore shqiptare dhe jugosllave në radiostacionin e Belgradit.

Z. V. Budulli dhe motra e tij të pasuar prej pianistit të çkuar Z. J. Arbatskit, nga Belgradi me rastin e festimit të dhjetë-vjetorit të mbretërisë, do të çfaqin disa koncerte vokale të këngëve popullore shqiptare dhe jugosllave. Të parin në Tiranë me 1 Shtator, të dytin në Shkodër me 4, të tretin në Korçë me 8 dhe të fundit në Elbasan më 14 shtator.

- програм 14 - БЕОГРАД

Maria Marinković-Budulli

KINEMA NASIONAL

Koncert VOKAL-SOLISTIK

Zonja
MARIA MARINKOVIQ-BUDULLI

dhe i vllaj

Z. VANGJEL BUDULLI

akompanjue prej

Z. JURY ARBACKY

Koncerti
nepet me
14 Shtatuer 1938
ora 21

ПРОГРАМ СА КОНЦЕРТА У ТИРАНИ 1938. ГОД.

Sünde hoch!

Zwischen zwei Wagenkolonnen — links serbische Trümmer, rechts deutscher Vormarsch — ergibt sich der Feind
Haut les mains! Coincé entre deux colonnes de véhicules — à gauche des débris serbes, à droite l'avance des Allemands — l'ennemi se rend

Verirrt und verloren

steht das kleine herrenlose Panzerpferd neben den Panzerkolossen.
Keiner der Gefangenen, die zu Tausenden abmarschieren,
kümmert sich darum...

Fourvoyé et perdu, le petit cheval qui a perdu le panjé, son maître,
se tient près des chars colossaux; mais aucun des prisonniers qui,
par milliers, défilent en ce lieu, n'y prête aucune attention

Die Letzten von Natalina

an dem furchtbaren Panzerangriff zermürbt, ergießt sich ein Strom
serbischer Soldaten aus Häusern, Gärten und Kellern der stark ver-
teidigten Stadt zur deutschen Gefangenen sammelstelle

den derniers de Natalina: verrassés par l'attaque formidable exécutée par
les chars allemands, d'interminables groupes de soldats serbes sortent des
maisons, jardins et caves de cette ville qui a été défendue avec acharnement,
et ils vont rejoindre le poste de rassemblement allemand

ПОСЛЕ ОСЛОЂЕЊА, СЛУЧАЈНО САМ НАИШАО НА НЕМАЧКИ ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ
„KÖLNISCHE ILLUSTRIERTE ZEITUNG“ ОД 29 МАЈА 1941 БРОЈ 22/26 ГОД У КОМЕ
СУ БИЛИ ПРИКАЗАНИ СНИМЦИ БИТКЕ КОД НАТАЛИНАЦА И ЗАРОБЉАВАЊЕ НАШЕ
ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ВОЈСКЕ 12 АПРИЛА 1941 ГОДИНЕ. КАКО САМ И ЈА ТОГА ДАНА У НАТАЛИНЦИМА
БИО ЗАРОБЉЕН, ЛИСТ МЕ ИНТЕРЕСОВАО, И САЧУВАО САМ ГА КАО ДОКУМЕНТ.

У ДОЊЕМ СНИМКУ ГДЕ СЕ ВИДИ КОЛОНА ЗАРОБЉЕНИХ ВОЈНИКА, ПАЖЉИВО ПОСМАТРАЈУЋИ
(ПУКА СЛУЧАЈНОСТ) ПРЕПОЗНАО ^{САМ} СЕБЕ, ВОЈНИКА КОЈИ ЈЕ ОКРЕНУО ГЛАВУ НА ДЕСНУ СТРАНУ.

DRITA

FLETORË E PËRDITËSHME PARIMESH NACIONALISTE

- прелоф 8 -

Koncertet vokale të Zojës Maria Marinković ković-Badulli

Ka ditë që ndodhet në Shqipëri Zoja Marinković Badulli, këngëtarja e njohur e romancave popullore të transmetuara në Radio-Stacionin e Belgradit dhe vllaj i saj z. Vangjel Badulli. Të dy artistët e lartpërmendun, të akompanjuem prej të mirënjohurit kompozitor J. Arbatsky nga Belgradi.

MARIA MARINKOVIĆ
BADULLI

në dhanë, në Tiranë, me rastin e festimeve të Dhjetorit të Mbretërisë, dhe pikërisht me 1 Shtatuer të këtij vjeti, një koncert ndër kohët e pushimit të Dramës që u luejt në Kino Nacional atë ditë. Njëllojësisht dhe po atë ditë, artistja në fjalë, këndoi, në Pallat, ku ishte e ftueme, këngët shqipe „Këndojnë bilbilat“, „Ishin dy kunata“ dhe një tjetër hungareze „Vetëm një vashë asht në botë“, të duartrokitura prej ftuesve të lartë. Më 4 të këtij muaji, Zoja Badulli, në shoqni të vllatë, dha një koncert të bukur dhe atë duartrokutun në sallonin e Shoqnis Vllaznija të Shkodrës, ku muer pjesë një numur i zgjedhun personalitetesh të zgjedhuna të atij qyteti. Nesër, Zoja Marinković Badulli do të japë një koncert në Korçë dhe, me datë 2 dhe 14 të këtij muaji një tjetër në Elbasan e në Tiranë. Artistja në fjalë ka lindur në Elbasan dhe e njeh shumë mirë gjuhën shqipë; kënga e saj e njomë asht çmue prej gjithë sa kanë pasun rasë që t'a ndigjojnë në Radio Stacionin e Belgradit.

Jemi të sigurtë se ky koncert do të pritë me gjithë dashamirësinë prej atyne që i çmojnë ndërmarrjet muzikore.

ФОТОС ПРИЛИКОМ ГОСТОВАЊА У АЛБАНИЈИ 1938. год.
МАРИЈА И ВАНЂЕЛ

Наши концерти у Албанији примљени су посебним одушевлеењем. Званични дневни лист „Дрита“ од 7 септембра 1938 године, доноси свој чланак у коме са похвалама пише о нашим гостовањима.

КОЛАРЧЕВ УНИВЕРЗИТЕТ Нова приредба севдалинке са Балкана

1940 Маринковић-Бадуљи
(Фото: приватна омотка)

Приредба балканских севдалинка са новим програмом од тридесет народних песама са свих крајева Балкана и десет србијанских кола одржаће се у петак, 15 јануара, у 17.30 часова у великој дворани Коларчевог народног универзитета. Учествују прваки наше народне песме: Катарина Јелић, Марија Маринковић Бадуљи, Ружица Протић, Зорка Катинска-Бутац, Богдан Бутац, Павле Чуковић и Мита Војиновић, на хармоници. Приредба ће се завршити дуом Зорке и Богдана Бутаци који ће певати далматинске песме. Прати: Српски народни оркестар. Места: од 20 до 60 динара на благајни Коларчевог универзитета.

КОНЦЕРТНА ТУРНЕЈА Г-ЋЕ БАДУЉИ ПО АЛБАНИЈИ

Г-ѓа Марија Маринковић-Бадуљи

Ових дана вратила се из Албаније позната интерпретаторка југословенских и албанских народних песама г-ѓа Марија Маринковић-Бадуљи.

Г-ѓа Бадуљи имала је у Албанији неколико концерата, а циљ њеног путовања био је успостављање културних веза између Југославије и Албаније кроз народне песме и народну музику. Са г-ђом Бадуљи путовао је и њен брат г. Ванђел Бадуљи, и г. Јурије Арабаџки, који је г-ђу Бадуљи и г. Бадуљи пратио на клавиру.

Г-ѓа Бадуљи и њен брат певали су у Тирани у оквиру албанских националних свечаности.

Diese Seite ist für die Angehörigen des
Kriegsgefangenen bestimmt!
Cette page est réservée aux proches parents du
prisonnier de guerre!
Deutlich auf die Zellen schreiben!

24. II. 1942

Dragi Vandeje, Troje pismo od 14. II. 1942 primili
smo i radujemo se da si zdravo i da korisno pro-
vodiš dane. Nama ti Bog da samo zdravlje, pa će
sve, Bože zdravlje, biti dobro. Koristi vreme
i uči jezike i usavršavaj se koliko god možeš.
Kod nas je vreme još hladno. Ova zima bila
je zaista prava zima kalendarska. Mu-
zička akademija je počela rad pre nedelju
dana, jer zimski nije bilo ogrera. "Kafist"
je bio simbi u "Mokranjac" je pismo sa Benarica

Stalag XVII B
Kriegsgefangene № 10. 179. Arb. Kommand
№ 5142. - Zoran je maturirao i Karo
Univerzitet ne radi shpio je na radna elek-
troumehanički posao. Sa ovom partijom koja
je došla iz Nürnberg, našio se i Veljko
Stanković i Rada Elezović. Predrag Milo-
šević nije došao. Sada ti je direktor Opere
Sema Nastasijević. I Dobrinje Stojadinović
je zarobljen. Brana i Djonica su u Beogradu.
Čaća je sa svojim prešao u Beograd, a Stefan
Gajdor je u Kelesu a Kočko, Stanković
Todor Skaler, Trajče Prokapijev su u Skoplju.
Čestitamo ti Hristov Vaskrsenje i srile pozdrav-
ljamo.
Kosta P. Mangjorović

29/5

Diese Seite ist für die Angehörigen des
Kriegsgefangenen bestimmt!
Cette page est réservée aux proches parents du
prisonnier de guerre!
Deutlich auf die Zellen schreiben!

Absender:
Expéditeur

Vor- und Zuname:
Nom et prénom

Ort:
Lieu d'expédition

Straße:
Rue

Kreis:
Arrondissement

Landesteil:
Dépt.

Mangjorović P. Kosta
Beograd
SV. Sava 28/a
Slobo

20/2 1943

udele, -
izvinis da ti nisam
la sam pustio da prođe
sam bolestan i na klu-
me. Stalo se mnogo što
je stalo, kamen u bu-
d 84. Spao sam na
sad sam, što no kažu,
na drugog čoveka. Is-
li ne bi ništa što
ništa više. Sad smo
Kako su askudna vre-
zdravlje posluži.
emiji držimo, ali
gati potrebni ma-
tarlog da trojaj Le-
tanka o harmoniji

KE АКАДЕМИЈЕ И КОМПОЗИТОР
ИЧКОГ ЛОГОРА СТАЛАГ XVII B

Kontaplanas i drugo ne mogu izići u susret,
jer i mi nemamo više tabaka - predavanja.
Kopirajući ti: Harmonielehre - od R. Schu-
thille. Maš na nemačkom, dobru literaturu
muzičku. Što se tiče pesama: Lukicer Zbor-
nik horova, ako nisi dobio, traži preko našeg
Čerung Boka, koji ga je otkupio. Slati ti Kosta

У ЛОГОРСКО
ЛОГОР
СВ. ДИМИТРИ
ОБРЕД, УЗ ПРИ
БОЛНИЦАРА.

(АУСТРИЈА) 1942 год.
Н МОЈЕ СЛАВЕ
РШИ СЛАВСКИ ВЕРСКИ
РА, НАШИХ И ФРАНЦУСКИХ

16
XII

Школски одбор Подмлатка
Црвеног крста и Заједница

1940

16
XII

дома и школе при Реалној гимназији у Краљеву

ПРИРЕЂУЈУ 16 дец. у сали хотел „Југославија“

КОНЦЕРТ

СА ИГРАНКОМ

Васпитање у теорији и пракси: -предавање г. Ђ. Рашовића, супл. гимн.

У извођењу концертног програма учествују: г.г.

Ј. МЕШУЛАМ, суплент гимназије,
В. БАДУЛИ, наставник гимназије,
Е. БЛАГОЈЕВИЋ, ученица VI разреда гимназије,
Ученице I разреда:
М. АРСЕНИЈЕВИЋ, ученица I разреда.

Чист приход намењен је ђачкој трпези Реалне гимназије.

Улазна цена 5 дин. - Добровољни прилози при-
маће се с особитом захвалношћу

СВИРА ОДЛИЧАН
ЦАВ ОРКЕСТАР

ПОЧЕТАК У 8.30 ЧАСОВА УВЕЧЕ.

Штампа Митровић - Краљево

Управа.

ГИМНАЗИЈА У КРАЉЕВУ ИЗ 1940 ГОДИНЕ

ПРОГРАМ:

Васпитање у теорији и пракси — предавање г. Ђ. Рашовића супл. гим.
Жена, песма у прози од С. Крањчевића чита г-ђа Симић
В. Вилимановић: Млађани — рецитије М. Арсенијевић уч. I разреда.

КОНЦЕРТНИ ДЕО:

- 1) Гуно: Серенада, за две виолине и клавир
изводе г-ца Ј. Мешулам супл. гим., г. В. Бадули наст. гим.
- 2) а) В. Бадули: Моја ноћи
в) Ј. Готовац: На ноћишту } пева г. В. Бадули наст. гим.
- 3) а) Шопен: Прелид („Бол за завичајем“) } Изводи на клавиру
в) „ : Валцер е мол } г-ца Ј. Мешулам супл. гим.
- 4) Годар: Успаванка, за виолину и клавир
изводе г-ца Ј. Мешулам и г. В. Бадули
- 5) Шопен: Мазурка, игра лепезама, изводе ученице I разреда;
спремала г-ца Е. Петровић наст. гим.

ШКОЛСКЕ 1938 ГОДИНЕ.

ПРЕМЕСТЕН САМ БИО ИЗ ПАРА-
ЋИНА У КРАЉЕВО, У ВИШОЈ
МЕШОВИТОЈ ГИМНАЗИЈИ.

МОЈА АКТИВНОСТ И ДАЉЕ
СЕ ОДВИЈАЛА НА РЕПРОДУК-
ТИВНОМ ДЕЛОВАЊУ. У КО-
ЛЕКТИВУ КРАЉЕВАЧКЕ ГИМ-
НАЗИЈЕ, ПРОФЕСОР ЈОХАНА

МЕШУЛАМ, ИЗВРСНО ЈЕ СВИРАЛА КЛАВИР. ПОВРЕМЕНО НАСТУПАО
САМ НА ПРИРЕДБАМА У КРАЉЕВО И У СУСЕДНИМ ГРАДОВИМА.

НАПРЕДНИ УЧЕНИЦИ ВИШИХ РАЗРЕДА ГИМНАЗИЈЕ НА ЧЕЛУ СА

ОДБОР КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА
У КРУШЕВЦУ

приређује у суботу 1 фебруара 1941 године у сали
хотел „ЕВРОПА“

КОСТИМИРАНУ ЗАБАВУ СА ИГРАНКОМ И ЛУТРИЈОМ

Чист приход употребиће се за одевање сиромашне деце и подизање дома.

Сматрајући Вас као пријатеља ове хумане установе, част нам је
позвати Вас са Вашом поштованом породицом.

Улазна цена: 15.— дин. од самца, 10.— дин. од члана породице.

Добровољни прилози примају се са захвалношћу.

Почетак тачно у 9 часова.

УПРАВА.

ПРОГРАМ:

1. Поздрав гостима;
2. Пева г-ђа Марија Маринковић—Бадуља
3. Пева г. Ванђел Бадуља, настав;
4. Пева г-ђица Бранислава Јањић.

II ДЕО:

ИГРАНКА

РЕД ИГАРА НА КАСИ.

ПОЗИВНИЦА ЗАБАВЕ У КРУШЕВЦУ ФЕБРУАРА 1941 Г.

НА. НАРОДНИ ХЕРОЈ МИРКО ЛУКОВИЋ, ПОГИНУО ЈЕ 1940 ГОДИНЕ У
СТУДЕНСКИМ ДЕМОСТРАЦИЈАМА У БЕОГРАДУ. ДАНАС ГИМНАЗИЈА
У КРАЉЕВО НОСИ ЊЕГОВО ИМЕ.

НИЈЕ ЧОВЕК НЕГО БРОЈ 71571

Хлеб у коме има свега више него хлебног брашна ● Морали да једу по 12 литара «супе» — одједном ● Храну су набављали трампећи чак и цокупе

На пут се кретало по баракама. Дизали су на ноге једну по једну бараку. Немци су имали све испрограмирано. Све је текло по неком унапред добро припремљеном плану.

Наше „аушпитен“ било је ноћу, у једанаест сати. Пред нас је у помрчини стао немачки официр и први пут сада јасно рекао куд идемо. Рекао је да нас воде у Трећи Рајх да служимо немачком народу као његово робље. Још нас је назвао свињама које нису хтеле савез са моћним и непобедивим Трећим Рајхом.

Онда су нас нагурали у Немачкој путовати пет дана сточне вагоне. Вагоне су до и пет ноћи. За овај пут смо брзо затворили. Речено је да добијемо по неколико комадића до нашег одређеног у диња цвибака.

Упорно је вребао прилику да побегне

Дисциплина је била све јача. Мене је спопадао страх да ми се никада неће пружи прилика да остварим свој сан и бекство се спасем.

Најпре смо од Питенштајта путовали према Темшвару, а затим, из Темшвара, преко Арада и Макауа, кроз Мађарску, за Будимпешту и Беч.

Обично су једном дневно заустављали дугачки терет-

њак, отварају врата и дозвољавали да у кругу јаког кордона стражара са пушкама на готово, у току од пет минута, обавимо нужду.

Онда су нас поново турали у вагоне, затварали их и композиција је кретала.

За ово време нико није покушао да бежи. Чинило се да бекство није било могуће. Бегунац би лако могао бити ухваћен и убијен.

на и равнодушна људска лица. Пружали смо руке и молили да нам се пружи мало воде или залогај какве хране, али гле, лица нису реаговала.

Гледали су нас као да нас гледају мртваци а не живи људи.

На овим лицима, за разлику од Румуна и Мађара, није

било ни чуђења, ни радозналости, ни сажаљења, ни са милости. Равнодушност и хладноћа која нас је вређала и бољела.

Вичемо на немачком: хлеб! воде! Али ови људи не реагују. Чак нам ни речи не одговарају. Хладни, ћуте као глумонеми! То нам је несхватљиво. Питамо се: зар има и таквих људи?

Шаторско насеље под Алпима

Возом су нас најзад догuralи до Ајзенштата. Мања варош. Али су нас сместили далеко у пољу, под високим, снежним планинама. Поље ограђено бодљикавим жицама, добро чувано. Унутра — огромно шаторско насеље. На стотине великих војничких шатора. Види су разазнати уместо дрвених барака.

Зима је била неиздржљива. Она је све ово време наш стални непријатељ. Поред глади, жеђи и вапију, под

овим небом неиздржљиво нас је мучила и зима. Овде је и у мају знао да пада снег.

У Ајзенштату спавамо под шаторима, на голој, хладној земљи. Згребци, припијени једни уз друге, зимомрохљиво цокоћемо. Личимо на напуштене, крмељиве кучиће.

Ја сам био сасвим промрзао. Болела ме је свака кошчица. Наша тела нису била навикла на хладноћу која је продирала до костију под војничким шаторима.

Капија, улаз Сталага 17 В. Овај пртеж направио је југословенски заробљеник Ванђед Бадули, а узет је из књиге Радисава Миладиновића „Заробљенички дани“

стору, покривајући се једним Старешина нашег дела баракетом, спавала су по два раке постао је један Хрват, човека.

Немци су изводили експерименте

Спавали смо на голим даскама.

Храна је била веома лоша. Добијали смо по купату супе у којој је било мало кукрузног брашна, постоја љуска кромпира и кришка сточне репе.

Немци су одмах почели да експериментирају над једном групом заробљеника.

Давали су им, на пример, да одједном поједу и по 12 литара ове супе.

После су их Немци питали да ли су гладни. Људи су одговарали да јесу.

Кроз њихове утробе пролазила је ова силна тежност у којој није било калорија, са стојака за живот.

Уз ову чорбу добијали смо и по двеста грама хлеба. Заправо, то и није хлеб него некакав сурогат — нешто што се само тако звало. У њему је било више пилевине, псека, земље и других са стојака него хлебног брашна.

Батине због немачког бицикла

За Немце је појам Југословена био широк. Зато су одлучили да нас по баракама класификују националностима.

Србијанце су стрпали у посебне бараке, а у посебне бараке оне који су били из Хрватске.

Пошто сам ја био Србин из Славоније, стрпали су ме у бараку са Хрватима.

Управо тих дана, непосредно после деобе у логору, добио сам батине.

У логору је ушао један немачки војник. Возио се на бициклу. Ослонио га је о зид бараке. Излазећи из бараке, случајно сам оборио бицикл.

Власник је то видео, притрчао ми и добро ме минавао. Питао ме је из које сам бараке. Рекао сам да сам из бараке 9. Он ме онда питао шта сам по народности. Рекао сам да сам „Срб“.

Немац се тада на мене још више наљутио: — Како у бараци 9 могу бити Србији када су тамо само Хрвати?

И опет ме опамари, а затим оде у моју бараку да провери код собног старешине. Уверео се да сам у праву. Отпишао је забучеб на бициклу. Чудно се: како могу бити Србаљ из Хрватске. То му никако није ишло у главу.

Постао је ратни заробљеник бр. 71571

Једног дана су нас постројили на апелацију. Најпре су нам давали инјекције, али нисмо знали против чега.

То са инјекцијама ишло је овако: један нам Немац намаже место на руци; други убоду иглу, трећи навије шприц и притисне да нам течност уђе у крв. Четврти је вадио иглу.

Затим су нас фотографисали. Три позе. Банк као праве роботице. Правили су нам досије. Фотографисали су нас са великим бројем на глумицама.

Ја сам постао број 71571. Нумеру сам имао угравирану

на плочи. Сликају ме са три стране, али тако да се увек јасно, из сваког угла, поред лица види и број.

Од тада сам, дакле, постао број 71571. Он ми је ушао у сан, у крвоток. Овај број никада — до краја живота — нећу моћи да заборавим.

Дотле сам у овој маси од четрдесет хиљада сивих заробљеничких униформи био безимен, а онда сам, од овога дана постао нумера која се сваки пут морала одавати на апелацију за време прозивки. Одзивала само на број 71571.

Сутра: ПРЕТИПИ ПРОГОНСТВОМ У ДАХАУ

Ципеле за комад хлеба

Брзо бисмо научили да тражимо хлеба на језику земље кроз коју смо пролазили.

У давању хране најдарежљивији су били Румуни. Кроз мале вагонске прозоре убацивали су нам комаде хлеба.

Хлеб смо тражили и на мађарском. Наш воз је обично заустављан на малим, споредним станицама. Мађари су били мање дарежљиви. Молимо их и они дају комад хлеба, али за то траже противуслугу — ципеле, оде-ло, било шта.

Наша глад је била велика. Људи скидају војничке цокуле са ногу и дају их за

комад хлеба. Настављају да иду боси. Многи су касније од Немаца добијали жестоке батине — како су смели ципеле да трампе за хлеб!

Ја сам у цепу имао онај сјајни, полирани ножић који сам успео да прикријем када су нас Бугари претресали.

На једној станици видим дечака како држи комад хлеба. Испустио сам се кроз прозор и пружио му ножић, а он ми, као трампу, пружа комад хлеба. Међутим, ја тада дечака варам: прво узима хлеб, а затим се и са ножићем и са хлебом брзо повлачим у вагон. Чујем дечака како љутито пеје.

Ножић — примамљив мамац!

Народ је већ био навикао на нас по овим малим железничким станицама. У трампи се био укладао. Тачно се знало када пролазе теретне композиције крилате југословенским ратним заробљеницима. Пролазиле су даноноћно и народ је излазио са хлебом да га мења за ципеле, блузу или неку другу ствар.

Размена је била нарочито развијена у Мађарској.

Мали, сјајни нож који сам држао у руци и показивао кроз прозорчић, за дечаке је био врло примамљив мамац. Чим би га видели, одмах би пружали комаде хлеба да се трампе.

Међутим, ја се од ножића нисам растављао. Шест пута сам успео да дођем до хлеба на превару. Дечак ми пружи, ја узмем, а онда се у вагон брзо повучем и са храном и са ножићем.

Питају ме другови: — Да ли си га преварио. Кажем: — Јесам. И са друговима делим хлеб до мртвице.

Неки ме наговарају да преваром више не долазим до хране. Због ножића може цео вагон да страда. Зато сам се, најзад, на некој малој станици, после Бера, растао од своје драге успомене. Гурнуо сам га једном дечаку у руку за пола векле црног ражаног хлеба.

Возови без возног реда

Препознавали смо пределе кроз које смо путовали. Многи међу нама пролазили су овим крајевима.

Ја се, на пример, добро сећам када смо пролазили периферијом Будимпеште. Управо је почињао да пада сун и у даљини су се видели многи високи црквени торњевци.

Мимо нашег воза, у супротном смеру, крцати војском и ратном техником, даноноћно су пролазили возови. Ишли су на исток. Немци

су се ујурбано припремали за рат са Русијом. Ови возови, у односу на нас, увек су имали крајевство.

Зато обично идемо два сата, а стојимо, на каквој малој станици, и по пет. Чекамо укрштање. То је и био разлог нашег дугог путовања. Ови возови ће нас у ропство одвући мртве или живе. Нашим пелатима се није журило. Пет дана и пет ноћи у мареним вагонима, без хране и воде, лежећи и стојећи један на другоме, то је било добро планирано мучење!

Гледала су хладна људска лица

Најзад смо прошли и периферију Беча.

У даљини, узбуђени, видели смо велику бечку катедралу — цркву Светог Стефана. Одмах су је неки другови препознали. Повикали су: — Браћо, ово је Вијена. Ево највеће цркве!

На бечкој станици дуго су маневрисали нашим вагонима. Бацали су нас на неке споредне колосеке да ту сатима стојимо. За то време вагоне, наравно, нису отвара-ли. Кроз прозоре смо вирили. Видели смо наоколу људе, цивиле. Гледала су нас хлад-

Логор се звао: Сталаг 17 Б

Дакле, после три дана, опет нас постројавају и терају у марене вагоне. Идемо даље, на север.

Набјени у сточне вагоне, возимо се дан и ноћ. Најзад смо се докотрљали до града који се звао Кремс. Дошли смо у сутон. Видели кроз рупице да на жутој станичној згради, искривљеној заставама са кукастим крстовима и сликама Адолфа Хитлера, липе Кремс.

И овде је на пољани, далеко од насеља, међу брдима, био сарађен огроман логор. Све је било у бодљикавим жицама, са јаким стражама. Четрдесет великих, дрвених барака постављених „под ко-нац“.

Људи су били у знаку броја

Овде су и људи и бараке били у знаку бројева.

У логору смо затекли неколико хиљада пољских и француских ратних заробљеника.

Било је четрдесет великих дрвених барака. У сваку је смештено по хиљаду заробљеника. Логорски град од четрдесет хиљада људи, огромна, непрегледна људска множина.

Командант логора био је нацистички мајор, осиган и груб. Гледао нас је надмено, са висине као да пред собом има крдо говеда а не људе. Ваза је био киошк у парадном, у чизама, са капом на глави са високим шилтом, окићен нацистичким одлич-јима.

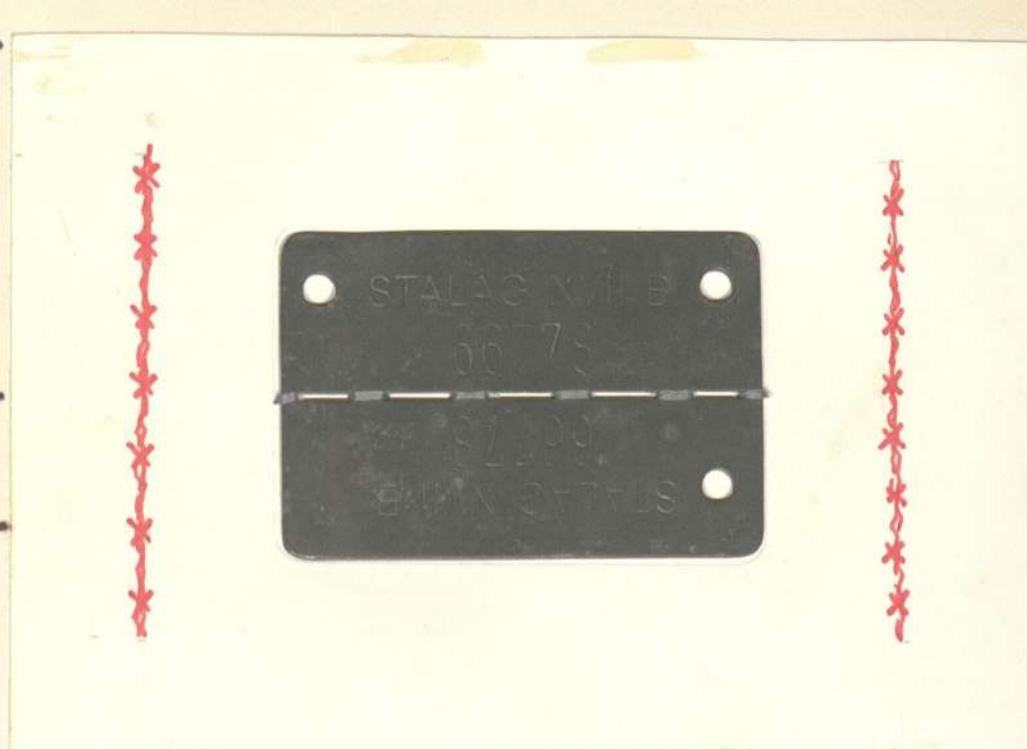
Када су нас довели, прво

смо морали да уђемо у бараку и све са себе скинемо. Док смо се купали и шиша-ли, одећа нам се парила. Били смо ужасно вапљиви. Треба-ло је да нас истребе од гама-ди.

По баракама су заробљеници били раздвојени по државама. У јединицама су били Пољаци, другима Французи, трећима Југословени.

Када се заврши шишање, прање дезинфекција, онда се поново улази у бараку. Међу собом смо морали да изабере-мо старешину бараке. Бараке су имале два дела — „штубе А“ и „штубе Б“. У сваком одељењу спавао је по пет стотина заробљеника на дрвеним креветима. Кревети су били на спратове и у сваком кревету, на малом про-

Дошла је 1941 година, почетак другог светског рата. Првих дана месеца марта био сам мобилисан као војник 18 београдског пука треће болничарске чете. Брзи крах и опште расуло бивше

МОЈ ЗАРОБЉЕНИЧКИ БРОЈ 66778

Југословенске војске, довело је, да сам већ 12 априла 1941 године био заробљен у Наталинцима код Тополе и одведен у немачко заробљеништво, сталаг XVII B / Кремс-Гнајксендорф, Аустрија / У логор смо стигли 5 маја 1941 године, после много нељудских поступака од стране окупатора, по прихватим логорима у нашој земљи као и у мађарској. Постао сам логораш под бројем 66778. Логор од 41 барака / у свакој по 800 логораша / достигао је број вароши од 32 хиљада становника.

По доласку у логор, према логорском режиму, сви смо прошли кроз купатило и извршена дезинфекција одећа. Ошишани и избезумљени, напоље нас је чекало снимање са логорским бројем, као робијаши. После смо били распоређени по баракама.

Тешки су били први дани. Свуда нас је опкољавала бодљикава жица, свака је мисао била упућена домовини. У логор смо затекли французе, пољаке и белгијанце. Они су имали свој културни живот, формирањем позоришта и солидног оркестра. Док смо се снашли и упознали са осталим заробљеницима, једно време сам свирао у оркестру француских заробљеника под руководством искусног диригента.

Оркестар француских заробљеника

Дозвола

за редова Џака Бадули Ванџел Болничарске чете

Главне војне болнице на служби у ренти, коме одобравам

слободан излаз у варош Београд ради обављања приватних посла.

Дозвола му важи од 6. н. до 8. н. 1941

Приликом одласка и доласка има се јавити дежурном подо-
фициру у чети.

БОЛНИЧАРСКА ЧЕТА
ГЛАВНЕ ВОЈНЕ БОЛНИЦЕ
Бр. Сл.
23. марта 1941. год.
Београд.

КОМАНДИР,
капетан I класе
М. Милошевић

НА КАЛЕМЕГДАНУ МАРТА 1941 НАКНАДНО ПРОНАЂЕНА ВОЈНИЧКА ДОЗВОЛА ИЗ 1941 ГОД.

CROIX ROUGE PORTUGAISE
SERVICE DE PRISONNIERS DE GUERRE

SECTION DE COLIS

Lisbonne, le 24. dec. 1942 194

Expéditeur Ivan Natalic

Lisboa

Adresse Pr. Rio de Janeiro 16/2

Destinataire San. Baduli Vandjel

Gef.Nr. 66.778 Lag.Lazarett

Adresse STALAG XVII B

Deutschland

Pour que le destinataire puisse recevoir d'autres colis, il est absolument nécessaire qu'il mentionne au verso de cette feuille les articles reçus et la date de la réception, en la retournant aussitôt, après l'avoir signée, à la:

CROIX ROUGE PORTUGAISE

LISBONNE

8448

УДОСТОВЕРЕНИЕ

Тов Бадули Ванџел

бат-на лазарет отпущен в лагерь

с 12.00 час по 24.00 час.

пом. нач. штаба сан. службы
КОМАНДИР БАТ-НА

Лагерь военноплен.
№ XVII-B.

НАШ ЛОГОР ЈЕ ОСЛОБОЂЕН ОД СТРАНЕ ЦРВЕНЕ АРМИЈЕ 9 МАЈА 1945 ГОДИНЕ.

БИЛИ СМО ПОД КОМАНДОМ ЦРВЕНЕ АРМИЈЕ И КАО ВОЈНИЦИ ИЗВРШАВАЛИ СМО ЊИХОВЕ НАРЕДБЕ. ПРИЛОЖЕНИ ПАПИРИЋ ЈЕ МОЈА ДОЗВОЛА ЗА ИЗЛАЗАК ИЗ ЛОГОРА ИЗДАТА ОД КОМАНДАНТА ШТАБА САНИТЕТСКЕ СЛУЖБЕ.

МОЈИ ЛОГОРСКИ ДОБРИ ДРУГОВИ СЛЕДНЕ СТРАНЕ:

Никола Милосављевић
ПРАВНИК
У СРЕДИНИ ВАНЂЕЛ БАДУЛИ, ПРОФ.
СЛЕВЕ СТРАНЕ:
Ђорђе Стојковић
СТУД. МЕДИЦИНЕ

ЈЕДНОГ АВГУСТОВСКОГ ДАНА 1942 ГОДИНЕ ДОБИО САМ ЈЕДАН ПАКЕТ ИЗ ЛИСАБОНА ОД НЕПОЗНАТЕ МЕНЕ ЛИЧНОСТИ ИВАНА НАТАЛИЋА. ЗАХВАЛИО САМ СЕ ЊЕГОВОЈ ДОБРОТИ. ЗА МЕНЕ ОН ЈЕ ДО ДАНАС ОСТАОКАО НЕПОЗНАТА ЛИЧНОСТ.

У истом логору са нама је био и наш познати драмски уметник и редитељ Мата Милошевић, као и један број војних музичара. Касније, у сарадњи са Матом и другим музичарима, почели смо да организујемо приредбе. Тада сам од наших логораша формирао добар хор.

У недостатку хорске литературе, по сећању сам саставио партитуру друге руковети Ст. Мокрањца и хармонизирао спевове наших народних песама. Поред наступа на логорским приредбама, са хором сам наступао и у логорској болници, за наше и друге болеснике. Нарочити успех је имао Мата Милошевић његовим рецитовањем. По жељи Мате Милошевића, написао сам

1944 г. ЛОГОРСКА БОЛНИЦА СТАЛАГА ХИИВ. СЛЕВА НА ДЕСНО: САША ДУЊБЕРОВИЋ, ФРАНЦУЗ ДЕДИЈЕР КИСЕЛНИК, ЛЕКАР, ХИРУРГ, МАТА МИЛОШЕВИЋ, ВАНЂЕЛ БАДУЛИ И ЈОСИФ МАЛЕНИЋ, ПОРУЧНИК, ЛЕКАР.

музичку
Јована Д
која је с
на приред
године, у
листе Ду
клавирис
Ову комп
и клавир
„Суморни
настала и
за две ви
„Тужна пе
изведена у логорској бол-

ПРОГРАМ	
УВОДНА РЕЧ	— РАД. РИСТИЋ
КЛЕНГЕЛ ГОЛТЕРМ	ТИНА БР. 1 ОНЦЕРТА БР. 1 ВИЋ-РИСТИЋ
М. РАКИЋ Б. ЈАКШИ В. ИЛИЋ М. РАКИЋ	СВИРКА МИЛОШЕВИЋ
БОКЕРИ Ј. ДУЧИЋ	ОВИЋ-РИСТИЋ ЗА
— МУЗИ	ОВИЋ-РИСТИЋ
ШУМАН — САЊАРЕЊЕ	ВОЈИНОВИЋ-РИСТИЋ
А. ШАНТИЋ — НЕ ВЈЕРУЈ	
Б. ЈАКШИЋ — ОТАЦ И СИН	
Ј. ДУЧИЋ — ДУБРОВАЧКИ ЕПИТАФ	
М. ЋУРЧИН — НА БАЛУ	
Б. РАДИЧЕВИЋ — ВРАГОЛИЈЕ	МИЛОШЕВИЋ
КЛЕНГЕЛ — ГАВОТА	
БОКЕРИНИ — ТЕМПО МЕНУЕТА И	
АЛЕГРО МОДЕРАТО	
ИЗ СОНАТЕ А МОЛ	
ВОЈИНОВИЋ — РИСТИЋ	

Јединих тачака не може се улазити у бараку.

ници крајем 1942 г. Ја сам свирао прву виолину, другу је сви-
рао француски лекар ДИБИК, за клавиром ЖОРЕ, ФРАЦУЗ.

СУСРЕТ СА ОСТВАРЕЊИМА БЕНИЧКОГ И БАДУЛИЈА 18. V. 1975

ОВЕ ГОДИНЕ, ЛЕСКОВАЧКИ МУЗИЧКИ ФЕСТИВАЛ ДРУГАЧИЈЕ КОНЦИПИРАН: 21. АПРИЛА БИЋЕ ОДРЖАНО ВЕЧЕ ОЗБИЉНЕ МУЗИКЕ, А ЗАТИМ, У ВРЕМЕНСКИМ РАЗМАЦИМА И НАРОДНЕ И ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ. АКАДЕМСКИ ТРИО ИЗ БЕОГРАДА ИЗВОДИ КОМПОЗИЦИЈЕ СТАНИСЛАВА БЕНИЧКОГ И ВАНБЕЛА БАДУЛИЈА.

За разлику од ранијих година, ове је организатор Вечери лесковачких композиција, Културни центар, успео да створи могућности да се чују и ствараоци који се баве — сериозном музиком. Чућемо композиције Станислава Беничког, који је некада деловао у овом граду, који је оставио трагове у његовом не само музичком, већ и културном животу (није случајно да Школа за основно музичко образовање носи његово име) и нашег суграђанина, композитора Ванбела Бадулија. Његове композиције изводиће 21. априла, у дворани Народног позоришта, Академски трио из Београда са Слободаном Станковићем, басом, прваком Београдске опере.

— Први пут ћу бити у прилици да чујем своје композиције, каже Ванбел Бадулија, захваљујући организаторима, ове наше музичке смотре и Академском трију из Београда Урошу Пешићу (виолина), Александру Коларевићу (клавир) и Рељи Петковићу (виолончело) са Слободаном Станковићем, басом Београдске опере. Те композиције настале су у заробљеништву, стварао сам их градећи мелодије на стиховима Алексе Шантића, Милутина Бојића, Јована Јовановића — Змаја и Мате Милошевића. Настале су у посебним условима, у посебном расположењу, а чланови Академског трија су то изванредно осетили. Драго ми је да ћу те своје композиције чути у интерпретацији тако врхунских музичара. Имао сам сачуване и неке композиције Беничког, тако да ћемо и њих први пут чути, у оваквој оркестрацији и певачком извођењу. На вечерима народне музике појавиће се са композицијама из Станковићеве „Несте крви“ на стихове које је писао Томислав Н. Цветковић, драматизујући овај роман, у нешто измењеном издању од оног што смо чули у представи коју је на нашој сцени режирао познати редитељ Јован Путник. Такође представиће се лесковачкој публици и са две романсе. Ипак, остаје највећа радост ово прво

извођење озбиљне музике, овај мој сусрет са сопственим композицијама...

— Професоре, један сте од ретких у Лесковцу који се бави озбиљном музиком, па сте, верујемо, такође један од најмеродавнијих да нам кажете: има ли услова за веће, комплексније и континуиране неговање ове врсте музике, не само у извођачком већ и у стваралачком смислу, мислим композиторском, у нашем граду?

— Свакако, могућности има, мис-

лим да већ сада, овог тренутка можемо да формирамо врло квалитетан камерни оркестар и вокални октет. А што се оног композиторског дела тиче, видите, Бранко Цонгић је показао велики таленат и треба да га даље развија, ту је и Мирослав Лешетицки. Требао би да нам се да један кутак где бисмо се окупљали, вежбаали, а онда, када покажемо шта можемо, шта имамо, да се створе и други услови...

В. К.

КОМПОЗИЦИЈА, ОПШИРНИЈЕ ЈЕ НАПИСАНО У ОВУ КЊИГУ НА СТРАНИ 21-24.

ОДРЖАН ПРВИ КОНЦЕРТ НА ВЕЧЕРИМА ЛЕСКОВАЧКИХ КОМПОЗИТОРА 29. V. 1975

„НАША РЕЧ“ УСПЕЛИ КОНЦЕРТ

АКАДЕМСКИ ТРИО ИЗ БЕОГРАДА ИЗВЕО КОМПОЗИЦИЈЕ СТАНИСЛАВА БЕНИЧКОГ И ВАНБЕЛА БАДУЛИЈА

Прошлог понедељка одржан је први концерт традиционалног фестивала Вечери лесковачких композиција који сваке године организује Културни центар у Лесковцу. На програму су била дела Станислава Беничког, некадашњег професора лесковачке Гимназије и Ванбела Бадулија, такође пензионисаног професора ове школе, иначе активног културног радника и музичког ствараоца.

На почетку концерта, Раде Јовић, говорио је о животу и стваралаштву Станислава Беничког, а Дара Апић, члан драме Народног позоришта о стваралаштву Ванбела Бадулија.

Академски трио из Београда: Урош Пешић (виолина), Реља Петковић (виолончело) и Александар Коларевић (кла-

вир) и солиста Београдске опере Слободан Станковић, баритон, извели су неколико дела Беничког, а у другом делу концерта чули смо композиторска остварења Ванбела Бадулија: „Без ломовине“ (на текст Милутина Бојића („Доћи ће дан“) на текст познатог драмског уметника Мате Милошевића, на писана у заробљеничком логору 1942. године. Из тог периода је и лирска песма „Њој“, а из нешто ранијег, пре драмског периода сентиментална песма „Моја ноћ“. Композитор нам се представио и ведром и разиграном песмом „Ала је леп овај свет“ на текст Јове Јовановића — Змаја. Од инструменталних дела Бадулија, насталих за време заробљеништва, треба поменути „Тужну песму“ (за две виолине и клавир

— на концерту друга виолина прерађена у виолончело) и „Суморни дани“ за виолончело.

Ванбел Бадулија има несумњивих инстинктивних концепција, које успева да стави у нотни текст и да их веома успешно презентира публици кроз разне форме и састава музичких ансамбала. Можда би било пожељно да своја дела хармонскије богатије обради што би у неку руку допринело садржајнијем колорисању опуса. Треба поздравити његов рад и чињеницу да у нашем граду делује плодан композитор сериозне музике.

Мирослав Лешетицки

СНИМАК СА КОНЦЕРТА — ЗА КЛАВИРОМ АЛЕКСАНДАР КОЛАРЕВИЋ. ПОРЕД ЊЕГА УРОШ ПЕШИЋ, ВИОЛИНИСТА, ПЕВА СЛОБОДАН СТАНКОВИЋ СОЛИСТА БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ, БАРИТОН.

У ОРГАНИЗАЦИЈИ КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА У ЛЕСКОВЦУ. ВЕЋ СЕ ПЕТ ГОДИНА ОДРЖАВАЈУ „ВЕЧЕРИ ЛЕСКОВАЧКИХ КОМПОЗИТОРА“ НАРОДНЕ И ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ. МУЗИЧКО СТВАРАЛАШТВО У ОБЛАСТИ ВОКАЛНИХ КОМПОЗИЦИЈА, ПОТИЧЕ ОД ПОЧЕТКА МОГ СЛУЖБОВАЊА У ПАРАЋИНУ И КРАЉЕВУ ОД 1937-1941 ГОД. А ВЕЋИ ДЕО У НЕМАЧКОМ РАТНОМ ЗАРОБЉЕНИШТВУ ОД 1941-1945 ГОДИНЕ.

ИНИЦИЈАТИВОМ ОРГАНИЗАТОРА, ДА ПОСЕБНО ВЕЧЕ ОЗБИЉНЕ МУЗИКЕ У ОКВИРУ „ВЕЧЕРИ ЛЕСКОВАЧКИХ КОМПОЗИТОРА“ ПОСВЕТИ МОЈИМ КОМПОЗИЦИЈАМА КАО И ДЕЛИМА СТАНИСЛАВА БЕНИЧКОГ, КОЈИ ЈЕ ОД 1894-1896 ГОДИНЕ БИО СА СЛУЖБОМ У ЛЕСКОВАЧКОЈ ГИМНАЗИЈИ, КОНЦЕРТ ЈЕ ОДРЖАН 21. V. 1975 Г.

ПОСЕБНА ЧАСТ И РАДОСТ ЗА МЕНЕ БИЛА ЈЕ, ШТО СУ ИЗВОЂАЧИ БИЛИ РЕНОМИРАНИ УМЕТНИЦИ, ЧАНОВИ БЕОГРАДСКОГ АКАДЕМСКОГ ТРИА СА ПЕВАЧЕМ, СОЛИСТОМ БЕОГРАДСКЕ ОПЕРЕ. ОНЕ ВЕЧЕРИ ДОЖИВЕО САМ НЕЗАБОРАВАН ДОГАЂАЈ. НЕКА МОЈА ДЕЛА, ПО ПРВИ ПУТ САМ СЛУШАО. ПОТРЕСЕН И УЗБУЂЕН, ДРХТАО САМ ОД САЗНАЊА ДА САМ МОГАО СТВОРТИ

ТАКВУ МУЗИКУ КОЈА МЕ ЈЕ ПРЕНЕЛА У ТЕШКЕ МИНУЛЕ РАТНЕ ГОДИНЕ ПРОВЕДЕНЕ У ЛОГОРУ ОПОКОЉЕН БОРБАКАВОМ ЖИЦОМ. НАСТАЛА ПОД СПЕЦИФИЧНИМ ОКОЛНОСТИМА КОЈИ НАМ ЈЕ СТРАХОВИТИ РАТ НАМЕТНУО, МОЈА МУЗИКА НОСИ ПЕЧАТ ТУГЕ И БОЛА А И НАДЕ У ПОБЕДИ ЉУДСКЕ ПРАВДЕ, ЗАБЕЛЕЖЕНИ У СТИХОВИМА ЛОГОРАША МАТЕ МИЛОШЕВИЋА: „ДОЋИЋЕ ДАН И ЧОВЕК ЋЕ ПОСТАТИ ЧОВЕК.“

АВГУСТА 1942 ГОДИНЕ БИО САМ
ПРЕБАЧЕН КАО БОЛНИЧАР У ЛОГОР-
СКУ БОЛНИЦУ. ПОВОЉНИЈЕ УСЛО-
ВЕ ЗА РАД, КОРИСТИО САМ НА
ПИСАЊЕ ДЕЛА ЗА ГЛАС И КЛАВИР:

„БЕЗ ДОМОВИНЕ“, НА ТЕКСТ МИЛУ-
ТИНА БОЈИЋА, „ДОЋИЋЕ ДАН“, НА ТЕКСТ МАТЕ МИЛОШЕВИЋА И ДРУГЕ.
СА ФРАНЦУСКИМ БОЛНИЧАРИМА, ФОРМИРАЛИСМО МАЛИ ЗАБАВНИ
ОРКЕСТАР ЗА ПРЕРЕДБЕ У БОЛНИЦИ.

18

КАО БОЛНИЧАР
БЕЛЕЖИМ ЈЕДАН ДО-
ГАЂАЈ ВЕОМА ПОТРЕ-
САН. ЈЕДНОГА ДАНА,
ДОВОДЕ ИЗ РАДНЕ
КОМАНДЕ У БОЛНИЦУ
ЈЕДНОГ НАШЕГ ДРУГА.
РАДИО ЈЕ НА КАМЕ-
НОЛОМУ. ОДРОНУТА
СТЕНА ЗДРОБИЛА МУ
ЈЕ НОГУ. ДОК ЈЕ СТИ-
ГАО ДО БОЛНИЦЕ,
ИСЦРПЉЕН ГУБИТ-
КОМ КРВИ, ЗАПОМА-
ГАО ЈЕ. У ОЧАЈАЊУ,
ДОЗИВАО ЈЕ РОДИ-
ТЕЉЕ, ЖЕНУ И СВОЈУ
ДЕЦУ. ТРЕБАЛО ЈЕ
ДА СЕ СПАСИ ЈЕДАН
ЖИВОТ. НЕКО ОД НАС
ЈЕ ТРЕБАО ДА ПОДАРИ СВОЈУ КРВ.

Павленки Срба
рајних заробљеника
7. септембра 1942
Ситалаи XII. 6.

Бадурн Хантелу проф.

Болничару
Матер Лазарец.

Наш савијештеки војнички јединица др. Педомир
Зоржевски, именов својим од 7. об. и да јавља: да си јер-
ном нашем болесником, добровољно државно, део своје крви
како би се његов нештог еталоа.

Истичем ово што је именовано дело као доказ: осови-
тиот сватеној војничкој државности и вриједна именованост
Самаритјанске болничке друштва.

Мален дарак који прилажемо уз ово писмо
прими уз наше срцеке поздраве...

за секретара
М. Економича
Јован Милошевић
7425

Павленки Срба
рајних заробљеника
Јован Милошевић
7425

КУЛТУРНИ ЦЕНТАР — ЛЕСКОВАЦ

ВЕЧЕРИ

ЛЕСКОВАЧКИХ КОМПОЗИТОРА

КОНЦЕРТ

ОЗБИЉНЕ МУЗИКЕ

Станислав БИНИЧКИ: (пригодно извођење)

- соло песма „Да су мени очи твоје“
- „ „ „Мила слика њена“
- „ „ „Јоргован грана процвала“

Ванђел БАДУЛИ: (прво извођење)

- соло песма „Доћи ће дан“, текст М. Милошевић
- „ „ „Без домовине“, текст М. Бојић
- „ „ „Моја ноћи“ текст А. Шантић
- „ „ „Њој“ на текст аутора

Композиције за трио:

- ТУЖНА ПЕСМА
- СУМОРНИ ДАНИ

Програм изводи:

АКАДЕМСКИ ТРИО — БЕОГРАД

Слободан СТАНКОВИЋ, бас, ^{ЧЛАН}~~првак~~ Београдске опере

САЛА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
ЛЕСКОВАЦ

ПОНЕДЕЉАК, 21. април 1975. године
18 часова

Резервација улазница у Културном центру, телефон 44-202, сваког дана
од 7 до 15 часова, или на благајни Позоришта

Оскудица у исхрани, више гладни и исцрпљени, условило је да се тешко неко решавао да подари своју крв. Поми-
сао да немам родитеље /сем својих сестара/, нити сам
био ожењен, реших се да пружим потребну помоћ. Дао
сам своју крв. На највећу радост, спасио сам живот
другу, коме је нога била ампутирана.

После извесног времена, добио сам од нашег логор-
ског лекара и повереника захвалницу и један мали пакет.
У пакету мени као поклон, били су прикупљени од
логораша 360 залогаја. Дрхтећим рукама, затворио сам
пакет, однео поверенику да залогаје врати гладним
логорашима. Сачувани пожутели папирић, сведочи о овом
догађају.

Марта 1944 године, од стране логорске власти,
као болничар био сам пребачен у амбуланту радне ко-
манде у граду Амштетен, удаљен од логора око 50 км.

СТАЛАГ XVII B
УМЕТНИЧКА
ПРИРЕДБА

25 АПРИЛА 1943

ПОЧЕТАК У 10 $\frac{1}{2}$ ЧАС. БАРАКА 7

ОВАЈ ПРОГРАМ ВАЖИ КАО УЛАЗНИЦА

PROSLAVA
VIDOV DANA

Jugoslovenskih ratnih zarobljenika

Stalag'a XVII B u radnoj komandi

u

AMSTETTEN'U
25 JUNA 1944

Doћи ће дан

Doћи ће дан,
и пресвета чма
и мога
и лудски
јаг.
Умишљаће уздак,
усапуће сура,
ушомуче туја.

Doћи ће дан,
и пресвета радост,
и лудска
звер.
Осваљуће радост,
оубијаће љубав,
Окликиваће живост.

Doћи ће дан,
и можда ће доћи
постати
новек.

5th 16

LES LOISIRS DE KRUSPI

PENTECÔTE 1944

Guy Schalck

présente un

Spectacle de Variétés

avec

Le Groupe Musical

MM. Allard - Baduli - Derestiat - Dubois - Dubuc
Lemercier - Lucas - Michel - Pépin - Sibiril - Soufflard

Le Groupe Théâtral

MM. Chaillié - Debreuil - Dubois - Maronnier
Orban - Roy - Schalck

Les Chanteurs

MM. Baduli - Bartier - Borowski - Chaillié - Gandrot
Marian - Schalck - Soufflard

ОРИГИНАЛ РУКОПИСА ПЕСМЕ „Доћи ће дан”
ЛОГОРАША МАТЕ МИЛОШЕВИЋА, ДРАМСКОГ
УМЕТНИКА. НА ОВАЈ ТЕКСТ, НАСТАЛА ЈЕ
МОЈА МУЗИЧКА КОМПОЗИЦИЈА ЗА СОЛО ГЛАС
И КЛАВИР У ЛОГОРУ 1942 ГОДИНЕ

У РАДНОЈ КОМАНДИ У ГРАДУ АМШТЕТЕНУ,
ФРАНЦУСКИ ЗАРОБЉЕНИЦИ ИМАЛИ СУ СВОЈ
ОРКЕСТАР, ГРУПУ ПЕВАЧА КАО И ДРАМСКУ
СЕКЦИЈУ. СА ЊИМА САМ САРАДНИЦАО, СВИРАО
У ЊИХОВОМ ОРКЕСТРУ И НАСТУПАО КАО
СОЛО ПЕВАЧ.

ПРОГРАМ

I
ОТВРАЊЕ СВЕЧАНОСТИ
говори ЂОРЂЕ КОСТИЋ

II
„СМРТ МАЈКЕ ЈУГОВИЋА”
пева уз гусле БОЖИДАР ИЊАЦ

IV
2 РУКОВЕТ од С. МОКРАЊЦА
пева хор заробљеника

III
СРБИ И ВИДОВ ДАН
говори ПЕТАР МОЈСИЛОВИЋ

V
„КОСОВО”
рецитије НИКОЛА ЖИВАНОВИЋ

VI
ПОТПУРИ СРПСКИХ ПЕСАМА

ПЕВА ХОР ЗАРОБЉЕНИКА – ДИРИГУЈЕ ВАНЂЕЛ БАДУЉИ

ПРОСЛАВА ВИДОВАНА ЈУГОСЛОВЕНСКИХ РАТНИХ ЗАРОБЉЕНИКА У СТАГУ XVII Б 27.VI.1943

У ТОМ ГРАДУ
РАДИЛА ЈЕ ЈЕДНА
ГРУПА ОД 60 НАШИХ
ДРУГОВА. У ЈЕДНОЈ
ДРВНОЈ ИНДУСТРИ
ЈИ. У ИСТОМ ГРАДУ
БИО ЈЕ ВЕЋИ БРОЈ
ФРАНЦУСКИХ ЗАРО
БЉЕНИКА КОЈИ СУ
РАДИЛИ ПО РАЗНИМ
ФАБРИКАМА. ИМАЛИ
СУ ДОБАР ОРКЕСТАР,
СВИРАО САМ САЊИМА.
СА НАШИМА САМ
ПОЧЕО ДА СПРЕМАМ
ПРИРЕДБУ. ФОРМИ-
РАО ХОР ОД 30 ПЕ-
ВАЧА И ОДАБРАО
СОЛИСТЕ. У САРДЊИ
СА ФРАНЦУСКИМ

Наше

ОАНИ

ЈАНУАР 1944

СТАЛАГ ХVІІБ

БРОЈ 23

НАСЛОВНА СТРАНА ЛОГОРСКОГ ЛИСТА, ФРУЛАШ ГВОЗДЕН
ОРКЕСТРОМ, СПРЕМИО САМ ЈЕДАН
ПОТПУРИ НАШИХ НАРОДНИХ ПЕСАМА
И ИГАРА. ФРАНЦУЗИ СУ БИЛИ ОДУ-
ШЕВЉЕНИ НАШИМ ФОЛКЛОРОМ,
СА ЗАДОВОЉСТВОМ СУ СВИРАЛИ
НА НАШОЈ ПРИРЕДБИ, ОДРЖАНОЈ
28 ЈУНА 1944 ГОДИНЕ. У ТО ВРЕМЕ
НАСТАЛА ЈОШ ЈЕДНА МОЈА КОМПОЗИЦИЈА „ЊОЈ“ ЗА ГЛАС И КЛАВИР
ПОСВЕЋЕНА РУСКИЊИ, ДЕПОРТОВАНА НА ПРИНУДНИ РАД У НЕМАЧКУ.
ФЕБРУАРА 1945 ГОД. ВРАЋАМ СЕ У ЛОГОРСКУ БОЛНИЦУ, ГДЕ САМ ДОЧЕКАО

ПОЗОРИШНА ГРУПА ФРАНЦУСКИХ ЗАРОБЉЕНИКА
ВИОЛИНА: В. БАДУЛИ, ГИТАРА П. РАДОВИЋ

РАДНИЧКА УМЕТНИЧКА ГРУПА

★ „АБРАШЕВИЋ“

ПРИРЕЂУЈЕ У НЕДЕЉУ 7 ОКТ. ОВ. ГОД.
У САЛИ КУЛТУРНОГ ДОМА 1945 год.

КОНЦЕРТ

са следећим програмом:

I ДЕО

- 1) С. Анђелић: Химна „Абрашевића“ -- пева хор;
- 2) Руска песма: Винтовачка -- пева хор;
- 3) Мајаковски: Прича Ивана о новом стању - рецитација;
- 4) В. Бадули: Кажу мени -- пева хор;
- 5) А. Шопов: Пред смртно писмо на еден партизан--рецит.
- 6) О Данон: Козара -- пева хор.

ХОРОМ ДИРИГУЈЕ В. БАДУЛИ НАСТАВ. ГИМНАЗИЈЕ

II ДЕО

- 7) Девојка са севера позориш. комад у једном чину.
- 8) Пред победом позориш. комад у једном чину.

После програма И Г Р А Н К А.

Свира музика „Абрашевић“
Почетак у 8.30 часова увече

УЛАЗНА ЦЕНА: I МЕСТО 15, II 10 ДИНАРА.

Карте се продају на дан приредбе у посластичарници „Станојевић“ од 8 - 12 пре подне и од 3 - 6 по подне и увече на каси.

УПРАВА.

ОСЛОБЕЊЕ ОД СТРА-
НЕ ЦРВЕНЕ АРМИЈЕ
9 МАЈА 1945 ГОДИНЕ.

ИЗВЕСТАН БРОЈ
НАШИХ ДРУГОВА,
ЗАВЕДЕНИ ПРОПА-
ГАНДОМ, НИСУ СЕ
ВРАТИЛИ У ДОМОВИНУ.
ЗА ВРЕМЕ БОРАВКА
У ЛОГОР, НЕКОЛИКО

ПУТА САМ БИО ВРБОВАН ОД СТРАНЕ НЕМАЧКИХ ВЛАСТИ ДА СЕ ВРА-
ТИМ КАО АЛБАНАЦ, ИТАЛИЈАН ИЛИ МАКЕДОНАЦ. ОСТАО САМ ПРИ-
ВРЖЕН МОЈИМ ДРУГОВИМА СА КОЈИМА САМ ДЕЛИО ДОБРО И ЗЛО.
ЗАЈЕДНО СА ЊИМА СЕ ВРАТИО ЗЕМЉИ И МОЈОЈ ДОМОВИНИ КОЈА
МЕ ПОДИГЛА КАО И СВОЈОЈ СЕСТРИ И СЕСТРИЧИНИ У БЕОГРАДУ.
КАСНИЈЕ САМ САЗНАО ДА СУ МИ И ДВЕ СЕСТРЕ У АЛБАНИЈИ
ЖИВЕ И ЗДРАВЕ.

По повратку из заробљеништва јуна 1945 год.
Министарство просвете Србије, додељује ме на рад у
лесковачку гимназију. Тада сам ступио и као хоровађа
певачког друштва „Абрашевић“ са којим сам 15 година радио.

Као једини музичар у
граду, поред хора „Абрашевић“,
спремао сам и омладински хор
„Младост“, хор лесковачких сту-
дената и хор АфЖ.

По потреби службе, 1946 год.
био сам додељен Космету у
Приштини.

СРЕДИШЊИ ОДБОР
ДРУШТВА ЦРВЕНОГ КРСТА
ЈУГОСЛАВИЈЕ
ГЛАВНА ЗАРОБЉЕНИЧКА КАРТОТЕКА

Р. Бр. 54709-
28. III. 1946 год.
Београд

У В Е Р Е Њ Е

Богдан Милош Баућер рођен 15. IV. 1909
у Београду през. Милош Баућер, професионалац, редован
3. ст. лица заробљен је 12. IV 1941 год. у Немачку
од стране немачке војске и одведен у немачко заробљеништво. Као ратни заробљеник регистрован
је под бр. 60778 у ст. XII B. Заробљеништво је ослобођено на
дан 9. V 1945 год. од стране Црвене армије ст. XII B.

Ово Уверење издаје се именованом на основу података, којима располаже Главна заробљеничка картотека Средишњег одбора Друштва црвеног крста Југославије.
Уверење се издаје за личну употребу код надлежних власти.

Шеф Гл. заробљеничке картотеке,
Небојша Јовановић

С. Б. 4442-46

УДРУЖЕЊЕ СТУДЕНАТА ОКРУГА ЛЕСКОВАЧКОГ у ЛЕСКОВЦУ

Приређује у суботу 24 новембра т.г. 1945

У САЛИ КУЛТУРНОГ ДОМА

СТУДЕНТСКО ВЕЧЕ

са следећим програмом:

1. Поздравна реч;
2. „В Р А Б А Ц”
3. За Истру нашу - хорска рецитација;
4. Д. Чолић: Тамен се облак - пеба меш. хор студената;
5. ИЗДАЈИЦИ - рецитије Ђ. Миленковић;
6. Гуно - серенада
7. В. Бадуљи - тужна песма. } ЗА ДВЕ ВИОЛИНЕ И КЛАВИР:
В. Бадуљи и Благојевић
8. Д. Чолић: Ој облаци - пеба мешовити хор студената;
9. Чајковски: Дует из опере „Шикова дама” ПЕВАЈУ:
Лозанић и Живковић
10. Сутјеска - партизанска песма - пеба мушки хор студ.
11. Бинички: СУЗО МОЈА - пеба В. Бадуљи;
12. Илузија емигрантског двора, Изводе чланови дилетан. секције
ЗА КЛАВИРОМ: Б. ВРАЊКИЋ Љ. ЧИЧАНОВИЋ И Т. МАРИЋ.

После програма И Г Р А Н К А

Свира џез „Абрашевић”

Почетак у 20 часова.

Улазнице се могу добити у посластичарници СТАНОЈЕВИЋ
и на један сат пре почетака на каси.

6/5 1946
Св. Саве 28/2
Београд

Злати мој Вауфале,

Од свег срца радујем се да си се верио
и да ћеш се венчати и посавати Вауфале
Гордануја од Куде Лесковац. Било би ми
драго да ти испусти небу и да венча
и све као и Вауфале, што би био погубо.
Умисли само да иду сада право према
Милеу Милеу, јер сам сефору и већ даће
нам у селу М. Крајцаре, а хоћу да те
сава алошара са свом аором. Знам због
универзитета желимо више да живимо, а да
је радио некако смо се одвајали. Св. Јулис

Београд 8/2 1949
Св. Саве 28

Злати Вауфале,

Дубоко желимо да си се венчао и
да ћеш се венчати и посавати Вауфале
Гордануја од Куде Лесковац. Било би ми
драго да ти испусти небу и да венча
и све као и Вауфале, што би био погубо.
Умисли само да иду сада право према
Милеу Милеу, јер сам сефору и већ даће
нам у селу М. Крајцаре, а хоћу да те
сава алошара са свом аором. Знам због
универзитета желимо више да живимо, а да
је радио некако смо се одвајали. Св. Јулис

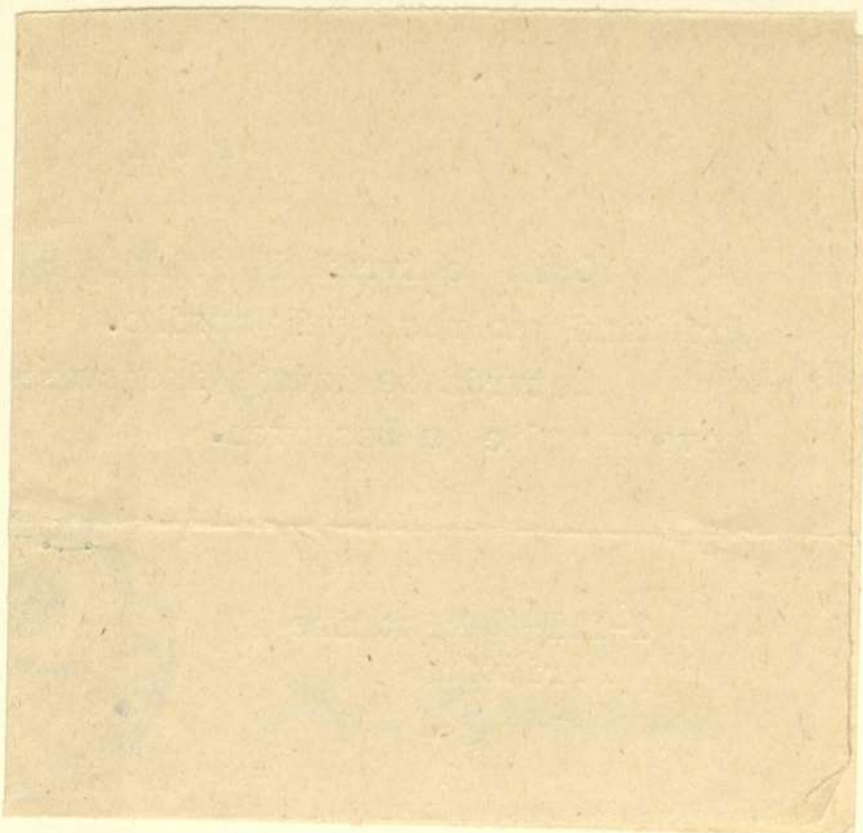
Више савесности у раду народних судова и више правде у изрицању пресуда, јер то интереси народа захтевају!

ЛИСТ ОКРУЖНОГ ОДБОРА НАРОДНОГ ФРОНТА ЛЕСКОВАЧКОГ ОКРУГА

Број 50. — Година II.

Лесковац, 8 децембар 1945 г.

Примерак 1 динар

ПОТВРДА О РАДУ У ПРИШТИНИ

ПОРЕД ГИМНАЗИЈСКОГ ХОРА У ПРИШТИНИ, ВОДИО САМ И ГРАДСКИ СИНДИКАЛНИ ХОР „РАДНИЧКИ“. ЈЕДНО ВРЕМЕ, ВРШИО САМ ДУЖНОСТ МУЗИЧКОГ РЕФЕРЕНТА У РАДИО СТАНИЦИ.

ГОДИНЕ 1948 ИЗ ПРИШТИНЕ СЕ ПОНОВО ВРАЋАМ У ЛЕСКОВАЦ. ПРЕУЗЕО САМ ХОР КУД „АБРАШЕВИЋ“.

ПИОНИРСКИ ХОР ОС.ШКОЛЕ „ПЕТАР ТАСИЋ“ 1952

ОРКЕСТАР УСНИХ ХАРМОНИКА СА ГУДАЧИМА 1952

ОД 1950 ДО 1960 ГОДИНЕ, РАДИО САМ У ОСНОВНОЈ ШКОЛИ „ПЕТАР ТАСИЋ“. ПЛОДАН РАД САМ РАЗВИО СА ПИОНИРСКИМ ХОРОМ И ОРКЕСТРОМ.

Број 50 8 ДЕЦЕМБРА 1945 г.

НАША РЕЧ

Културне приредбе у нашем граду

Први наступ чланова Удружења студената у Лесковцу

Наш студентски покрет, пре рата, био је међу првима у свету. Напредни, народни студенти и студенткиње, водећи упорну, непоштедну борбу заједно са најбољим синовима радничке класе противу реакционих и профашистичких режима у старој Југославији, пронели су славу Београдског универзитета широм света. Понос и част била је назвати се студентом Универзитета у Београду.

Светле традиције свога Универзитета напредни студенти и студенткиње нису изневерили ни у Ослободилачком рату. Са оном истом храброшћу и пожртвованшћу борили су се, с оружјем у руци, противу фашистичких окупатора и њихових слугу.

Данас, у измењеним условима живота, надахнути оним истим борбеним духом, наши студенти и студенткиње настављају свој рад на добро народа и домовине дајући свој удео. До јуче рушиоци старог, данас — градитељи новог живота!

Студенти и студенткиње Лесковачког округа, којих има у знатном броју, приступили су планском културном раду у оквиру свог недавно обновљеног удружења. Као посебна група први пут су изишли пред лесковачку публику претпрошле суботе.

Приредбу је отворио претседник Удружења студената Благоје Ђурић, који је истакао борбу и жртве које је напредна студентска омладина дала у борби противу фашизма и реакције пре и за време рата.

Иза тога приступило се извођењу програма, који се састајао из претежно музичких тачака. Програм је био одабран, актуелан, пригодан, ма да недовољно увежбан. Код „Врапца“ било је местимично натезања. Оригинално и упечатљиво изведена је Змајева рецитација „Издајници“ (Б. Миленковић). Хоровођа „Абрашевића“ Ванђел Бадуљи дубоко осећајно отпевао је песме „Сузо моја“ и „Да су мени очи твоје“ од Биничког. Са доста природности и индивидуалне погођености дата је врло ефектна ствар „Илузија емигрантског двора“ (Претеривања је било код тумачења улоге Бошка Јевтића, који је приказан као клоун а не као политичар).

Остале тачке сачињавале су: једна хорска рецитација („За Истру нашу“), три партизанске песме („Тамен се облак зададе“, „Ој облаци“ и „Сушјеска“), две композиције („Серенада“ од Гуноа и „Тужна песма“ од В. Бадуљи) за две виолине и клавир, које су извели В. Бадуљи и Игњаш Благојевић, и дует из опере „Пикова дама“ од Чајковског (Јелица Лозанић и Велимир Живковић). За клавиром су биле: Б. Врањкић, Љ. Чичановић и Т. Марић.

Студентска културна група располаже добрим уметничким материјалом. Отуда, с правом очекујемо чешће приредбе, али садржајно јаче и солидније припремљене.

А. Ристић

КУЛТУРНО - УМЕТНИЧКО ДРУШТВО

„АБРАШЕВИЋ“

ИЗ ЛЕСКОВЦА

ДАЈЕ У НЕДЕЉУ 8 ДЕЦЕМБРА 1946 ГОД.

У САЛИ

ПРИРЕДБУ

са следећим програмом:

1. С. Анђелић: Химна Абрашевића пева меш. хор
2. С. Анђелић: Корачница радника " " "
3. В. Бадуљи (обradio): Зломимо бич " " "
4. Ј. Славенски : Стаљин—Тито " " "
5. Братство од Косте Абрашевића, рецитује Радмила Ђорђевић
6. Б. Холас: Наша република пева меш. хор
7. Д. Големовић: Двадесети Октобар пева меш. хор
8. Лобачева: Сан Стењеке Разина пева меш. хор
9. а) В. Жгањец: Пиј мила пиј) пева мушки хор
б) П. Стојлов: Што ми је мило)
10. Љ. Бошњаковић: Село моје убаво пева меш. хор

Хором диригује Ванђел Бадуљи

11. Валона, од Љума Кодра рецитује Славка Рашовић
12. Албанске народне игре из Елбасана изводе Оливера Симића и Персида Милетић
13. Херојева мајка од Б. Попића рецитује Славка Рашовић
14. Позоришни комад из савременог живота слика у једном чину

Мали Ђокица

изводе чланови драмске секције.

Режира Веља Живковић

УЛАЗНА ЦЕНА _____ ДИНАРА

ПОЧЕТАК У 20 ЧАСОВА

ПОСЛЕ ПРОГРАМА

И Г Р А Н К А

СВИРА ЦЕЗ „АБРАШЕВИЋА“

УПРАВА

На такмичењима пионирских хорова у граду, увек сам био најбољи. Године 1957 на обласном такмичењу пионирских хорова и оркестра у Нишу, заузели смо једно од првих места. Тада сам једини од хоровања добио новчану награду. Писао сам музику за неке дечје позоришне комаде. Од главног републичког одбора Савеза пионира 1957 г. добио сам бронзану плакету.

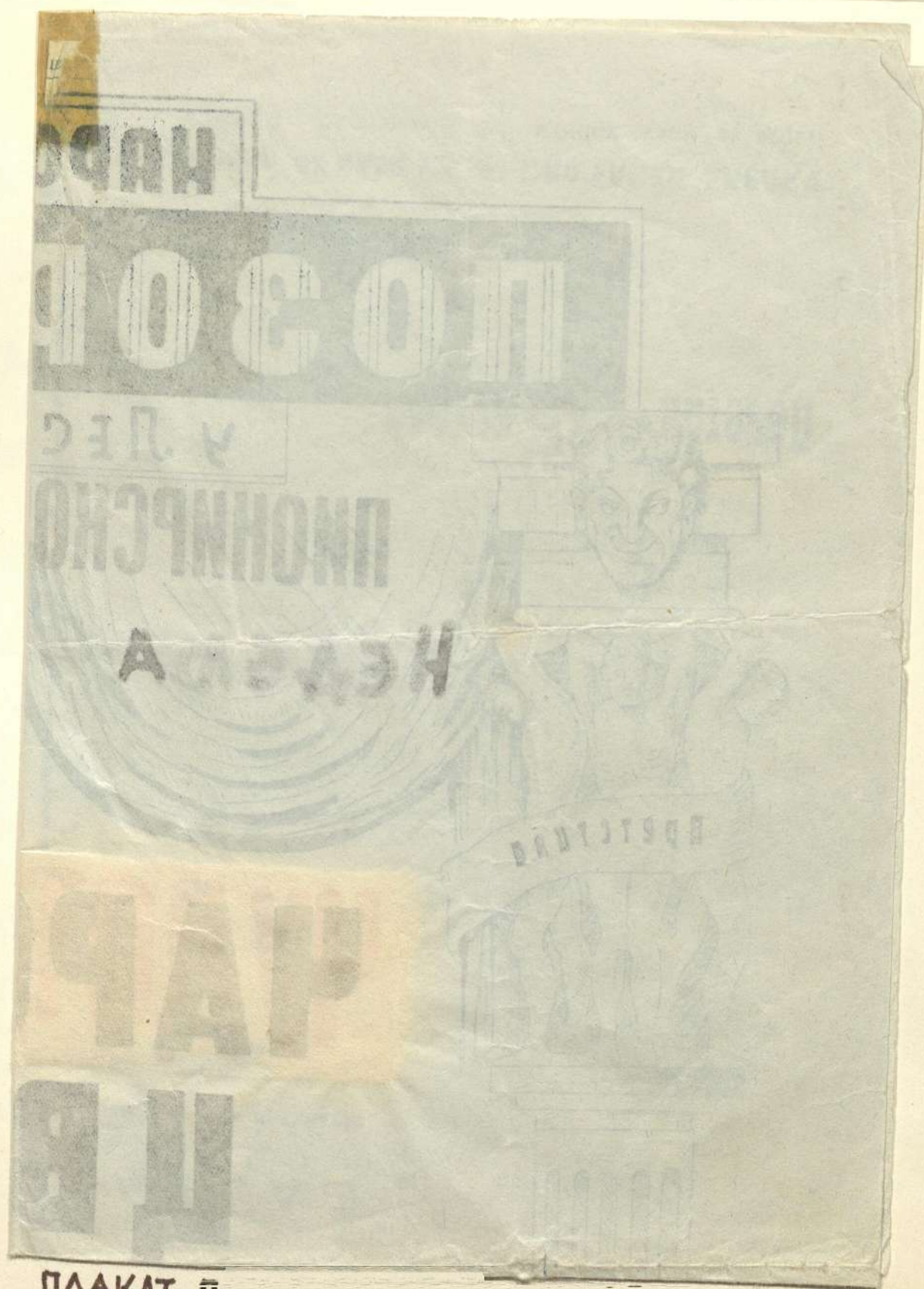

ФОТО КОПИЈА БРОНЗАНЕ ПЛАКЕТЕ 1957 г.

У суботу увече први пут је желела препуна сала Аматерског позоришта да поздравља концерт Културно-уметничког друштва „Абрашевић“ из Лесковца. Концертни деби испуњен разноврсним музичким програмом створио нам је двојаку импресију: пријатног и солидног хорског музицирања и досаду народних песама и игара.

На свом првом концерту, хор Културно-уметничког друштва „Абрашевић“ нам се представио: по масовности ретко импозантан, пријатне звучности и солидних гласовних могућности у коме су доминирали мушки гласови („Братство“ — Абрашевић — Андрић).

Мушки хор у интерпретацији „Готовца“ („Један мали брод“) и Симића („Аћа“) био је несумњиво највећи домет концерта. Ритмички сигуран, динамички топао, нешто слабијег пианисима, а изразитијег крешченда, хор се приближио кулминацији хорског певања.

Женски хор („На ранилу“ Ст. Мокрањца) био је нешто слабијих гласовних могућности — нарочито у алтовима — али

ипак у такту сигуран, док у динамици недовољно изражајан.

Мокрањчева Х-руковет — у интерпретацији мешовитог хора била је недоречена. Задржавајући крешченда (вероватно да би дошле до изражаја гласовне могућности), недовољне ширине и топлине („Пушчи ме“) и успоренијег ритма („Биљана платно белеше“) носили су у себи индивидуалност диригентовог тумачења.

Извођачки нешто слабија била је XII Мокрањчева руковет.

Док је први део програма носио озбиљност концертног извођења и једно солидно музицирање, дотле је други део био због дужине досадан, без довољно мере и укуса. Народне песме и игре поседовале су мање — више призива кафанског музицирања.

Ванђел Бадули, као диригент хора, био је непосредан, ритмички сигуран, изразито музикалан и у интерпретацији нешто више слободан него што је то било потребно.

М. М. С.

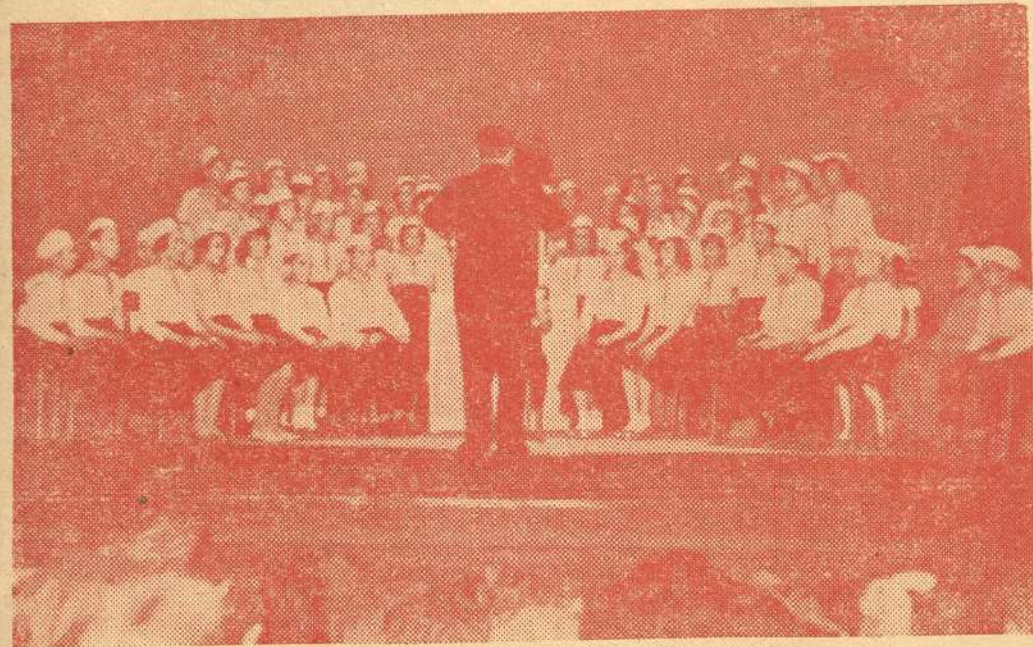
ВЕСТИ ИЗ ОСМОГОДИШЊЕ ШКОЛЕ „ПЕТАР ТАСИЋ“

I

Пре кратког времена пионери осталих школа могли су да гледају бајку „Лабудово перо“ које је припремала драмска секција осмогод. школе „Петар Тасић“. Ови мали уметници икако су имали тешке улоге (деца су играла старце) успели су великим залагањем и трудом да изврсно одиграју своје улоге на позорници. Њихов рад у току школске године био је обиман. Они су

створили и хор осмогод. школе „Петар Тасић“ под руководством наставника Ванђела Бадули.

Стварно је било лепо слушати више дечјих гласова како се сливају у дивну хармонију. Песме које је певао хор биле су дечје и врло лепе. И после опеваних песама публика је топло и срдечно поздрављала певаче. Са хором је био и оркестар ове школе. Аутор композиције за оркестар био је наставник

Пионирски хор осмогодишње школе „Петар Тасић“ који је добио прву награду на фестивалу у Лесковцу

припрема и комад „Лоптица Скопца“ али позориште није дозволило да се тај комад даје. Потребно је да се како труди активност чланова драмске секције, тако и велико залагање и рад организатора ове секције наставника Жарка Кулића похвали и истакне.

II

Недавно је одржан фестивал дечјих хорова у Нишу на коме је уче-

Ванђел Бадули. Око тридесет усних хармоника, виолина, хармонијума и хармоника сачињавали су овај симпатични оркестар, који је исто тако срдечно поздрављен од публике. Иако жири није ништа могао да замисли хор, неправилном одлуком жирија (јер су они тежили да прво место добије хор Ниша) хор није дозвољен одлазак за Београд дозволити му другу награду. Па ипак после једног тежак и напорног

Моја ДЕЛАТНОСТ У ОСМОГОДИШЊОЈ школи „ПЕТАР ТАСИЋ“, ПОРЕД ЛИКОВНОГ ВАСПИТАЊА, УПОРЕДО СЕ ОДВИЈАЛА И НА МУЗИЧКОМ ПОЉУ. ПОРЕД ПИОНИРСКОГ ХОРА, ФОРМИРАО САМ И ОРКЕСТАР УСНИХ ХАРМОНИКА, ДОПУЊЕН АКОРДИОНОМ И ХАРМОНИЈУМОМ. МОЈА ОРИГИНАЛНА КОМПОЗИЦИЈА „ПРИЧА О БРОЈЕВИМА“ ИЗАЗВАЛА ЈЕ ПОСЕБНО ОДУШЕВЉЕЊЕ НА ОБЛАСНОМ ФЕСТИВАЛУ ДЕЧЈИХ ХОРОВА У НИШУ

1957 год. ПОРЕД ОВЕ КОМПОЗИЦИЈЕ, БИЛО ЈЕ ИЗВЕДЕНА И ЈЕДНА ИНСТРУМЕНТАЛНА КОМП. „МАЈСКО ЦВЕЌЕ“ ЗА СОЛО ВИОЛИНУ И ОРКЕСТАР. ВИОЛИНУ СВИРАО ЈЕ БРАТИСЛАВ МИТИЋ, ХАРМОНИКУ ЛУБУИНКА ХАЏИЈОВАНЧИЋ, ХАРМОНИЈУМ РАДОМИР СТОЈАНОВИЋ „ШУПЉАГА“

ПЛОДАН РАД СЕ ОД-
ВИЈАО И СА ХОРОМ КУД
„АБРАШЕВИЋ”. ГОДИНЕ
1950 НАСТУПИО САМ НА
ФЕСТИВАЛУ СИНДИКАЛ-
НИХ ХОРОВА НИШКЕ ОБЛА-
СТИ У НИШУ И У БЕОГРАДУ.

ПОРЕД РЕДОВНОГ НА-
СТУПА У ГРАДУ НА РАЗНИМ
АКАДЕМИЈАМА И КОНЦЕР-
ТИМА. СА ХОРОМ „АБРАШЕ-
ВИЋ” НАСТУПАО И У ГРАДО-
ВИМА: КРУШЕВАЦ, КРАЉЕВО,
ВРЊАЧКА БАЊА, ПАРАЋИН,
ЗАЈЕЧАР, ПРОКУПЉЕ, СУР-
ДУЛИЦА, ВРАЊЕ, КУМАНО-
ВО, БИТОЉ и ОХРИД. ПРЕМА ОЦЕНИ СТРУ-

ЧНОГ ЖИРИА
ИЗ БЕОГРАДА
ХОР „АБРА-
ШЕВИЋ” НА-
СТУПИО ЈЕ
НА ПРВОМ
ФЕСТИВАЛУ
АМАТЕРСКЕ
МУЗИЧКЕ
ДЕЛАТНОСТИ
У НИШУ
1958 ГОДИНЕ

САВЕЗ
МУЗИЧКИХ ДРУШТАВА
СРБИЈЕ

Под покровитељством ЈОВАНА ВЕСЕЛИНОВА,
председника Народне скупштине НР Србије

I ФЕСТИВАЛ

аматерске
музичке делатности

ОРКЕСТРИ

Косовска Митровица — 21 и 22 јуна 1958

ХОРОВИ

Ниш — 5, 6 и 7 јула 1958

Градеки САВЕЗ
КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНИХ ДРУШТАВА
у Лесковцу

ПОХВАЛНИЦА

ДРУГУ-ЦИ *Ванђели Тадуви*
ЗА ПОСТИГНУТЕ УСПЕХЕ У КУЛТУРНО-ПРОСВЕТ-
НОМ РАДУ У ТОКУ ШЕСТОМЕСЕЧНОГ ТАКМИ-
ЧЕЊА САВЕЗА КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНИХ ДРУ-
ШТАВА НР СРБИЈЕ (НОВЕМБАР 1950 — МАЈ 1951)

СЕКРЕТАР,

Др. Антоније Јукић

ПРЕТСЕДНИК

Др. Јован Ђукић

ЖИВЕО II РЕПУБЛИЧКИ ФЕСТИВАЛ
СИНДИКАЛНИХ КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИХ
ДРУШТАВА НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

ОБЛАСНИ ОДБОР СИНДИКАТА
У НИШУ

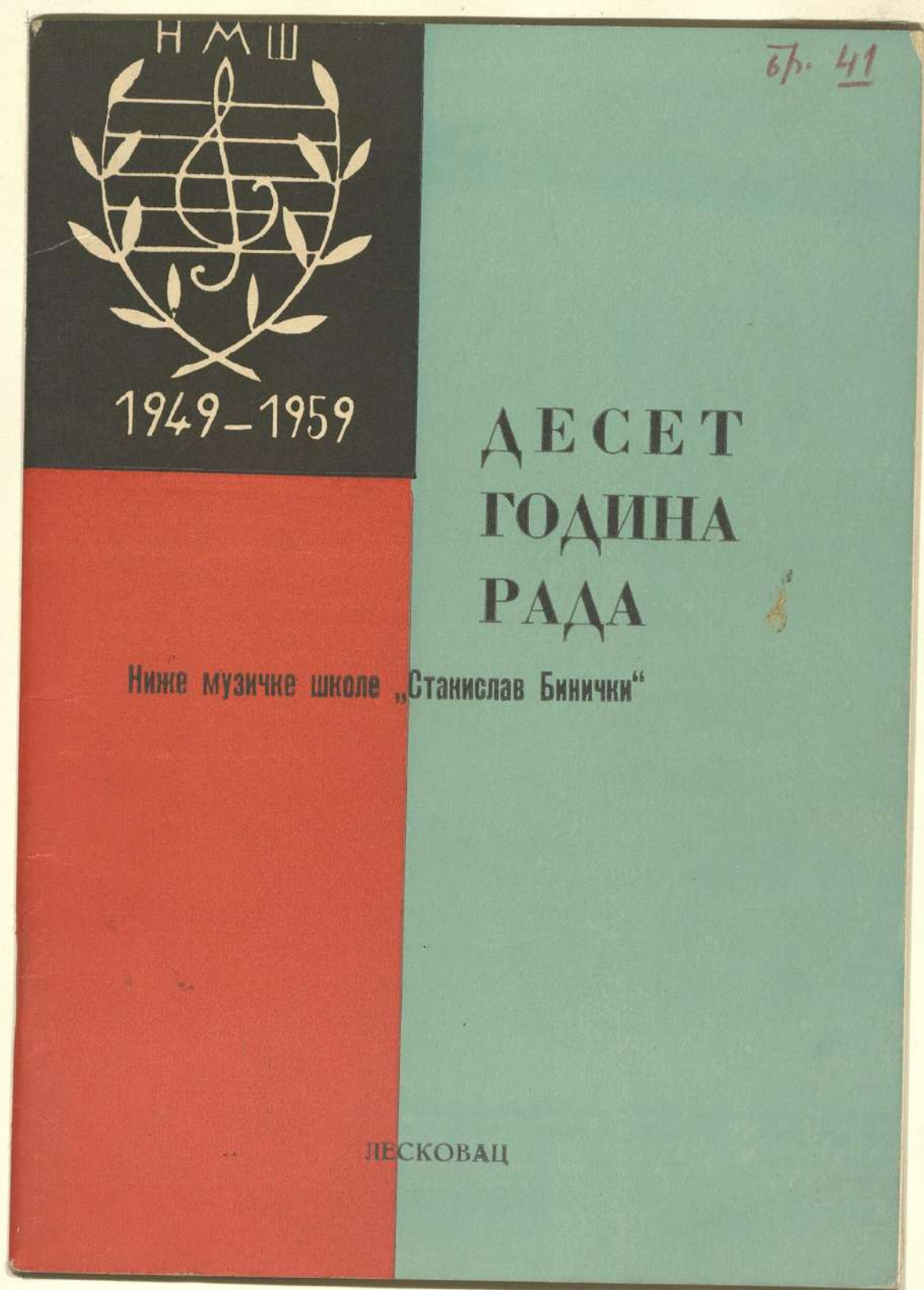
ОРГАНИЗУЈЕ ОД 3—7 АПРИЛА 1950 ГОД.

ОБЛАСНИ ФЕСТИВАЛ

НАЈБОЉИХ

СИНДИКАЛНИХ КУЛТУРНО УМЕТНИЧКИХ
ДРУШТАВА

НА КОМЕ НАСТУПАЈУ:

ЈЕДНОГ МАЈСКОГ ДАНА 1949 год. НА САСТАНКУ ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА ГРАДА, ПРИСУТАН ЈЕ БИО И ДУШАН ПОПОВИЋ, УЧИТЕЉ, ТАДА ПОВЕРЕНИК ЗА ПРОСВЕТУ И КУЛТУРУ ОПШТИНЕ ЛЕСКОВАЦ. У РАЗГОВОРУ, ЈА САМ МУ НАБАЦИО ЈЕДАН ПРЕДЛОГ ДА, И НАШ ГРАД ПОПУТ МНОГ~~О~~Х МАЊИХ МЕСТА У СРБИЈИ, И МИ ОТВОРИМО НИЖУ МУЗИЧКУ ШКОЛУ. НИШТА МИ НИЈЕ ОДГОВОРИО. ПОСЛЕ ИЗВЕСНОГ ВРЕМЕНА, БИО САМ ПОЗВАН ДА ДОЂЕМ КОД ЊЕГА У ПРОСВЕТНОМ ОДЕЉЕЊУ. НА СВЕОПШТУ РАДОСТ, МОЈА ИНИЦИЈАТИВА ЈЕ БИЛА ПРИХВАЋЕНА И ЗАХВАЉУЈУЋИ ЊЕМУ, ИСТЕ ГОДИНЕ 7 ОКТОБРА ОТВОРЕНА ЈЕ НИЖА МУЗИЧКА ШКОЛА. ДРАГО МИ ЈЕ ДА САМ ЈЕДАН ОД ИНИЦИЈАТОРА ЗА ОТВАРАЊЕ ЈЕДНЕ КУЛТУРНЕ УСТАНОВУ У НАШЕМ ГРАДУ.

Вангелко Јанковић

ЈЕДАН САМ ОД
ИНИЦИЈАТОРА
ЗА ОТВАРАЊЕ
ОВДАШЊЕ МУ-
ЗИЧКЕ ШКОЛЕ
1949 ГОДИНЕ.

ЈЕДНО ВРЕМЕ
ВОДИО САМ КЛА-
СУ СОЛО ПЕВАЊА,
КАСНИЈЕ НАСТАВУ

СОЛФЕЏА

И ВИОЛИНЕ.

РАДИ СТРА-
ЧНОГ ОБРА-

ЗОВАЊА,

1950 ГОДИНЕ

ПОХАЂАО

САМ КУРС

МЕШОВИТИ

ОД 20 ДАНА У МУЗИ

БЕОГРАДУ. СОЛФЕЏО

МИОДРАГА ВАСИЉЕВИ

КОД ПРОФ. ЈЕЛКЕ С-

КАЛНО-СОЛИСТИЧКИ

САМ 2. IV. 1952 ГОДИ

БОЖИЛАР ХОЛАС. ТА

ЗИЧКЕ ШКОЛЕ.

ПОРЕД ХОРА „

КОГ ХОРА, ВОДИО

МЕШОВИТИ ХОР Е

ШКОЛЕ.

НАРОДНА РЕПУБЛИКА СРБИЈА
Народни Одбор града Лесковца
ПОВЕРЛИВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА

Бр. 2237

31 IV 1952 год.

ЛЕСКОВАЦ

На молбу Ванђела Бадуљи, наставника из Лесковца, Повереништво унутрашњих послова при Градском народном одбору у Лесковцу а на основу Закона о јавним скуповима и зборовима чл. 20 и Закона о таксема издаје ову:

П О Т В Р Д У

Да се Ванђелу Бадуљи, наставнику из Лесковца одобрава одржавање (вокално-солистички концерт) у сали Градског Народног позоришта на дан 2 априла 1952 године са почетком у 20 часова. Програм је одобрен од стране Савета за просвету и културу ГНОа Лесковац.

Такође је наплаћена у износу чл. 7 Закона о таксема.

Смрт фашизму Слобода народу!

Повереник
унутрашњих послова,
М. Перовић
(Митар Перовић)

ОДОБРЕЊЕ ЗА СВОЈ ВОКАЛНО-СОЛИСТИЧКИ КОНЦЕРТ 1952 Г.

Културно-уметничке у Лесковцу

НАНЕ
у брзоју

- 1) М. Вукдраговић: Песна Др. Стојиљковић
 - 2) С. Бомбардели: Песна
 - 3) Д. Максимовић: Крв
 - 4) М. Живковић: Општа
 - 5) Р. Радовановић: Писинка.
 - 6) Бајшански: Марика н
- Хором диригује Живковић Светислав
и Радоровић Слободан.

После преког дома

Почетак у 20-сто 15 дин.

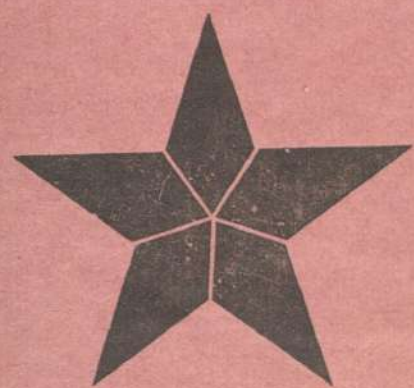
Препродаја карата врши се од 16—18 час. као и на благајни сале пре поч

УПРАВА

РАДНИЧКА УМЕТНИЧКА ГРУПА

„АБРАШЕВИЋ“

**Приређује у уторак 8 јануара 1946 године
(други дан Божића) у сали култур. дома**

КОНЦЕРТ

СА СЛЕДЕЋИМ ПРОГРАМОМ:

1. Ј. Славенски: „Стаљин - Тито“ - пева хор „Абрашевића“;
2. * * * Рецитација;
3. Лобачева: „Сан Стјенке Разина“ - песма са Урала;
4. М. Логар: „Партизанска песма“, - са трубом пева х. Абраш.;
5. * * * „Народне песме“ - уз пратњу орк. пева друг Бадули;
6. Ј. Петров: „Крв Народа“ - позоришни комад у 1 чину из руског партизанског живота;
7. * * * „Народне игре“.

После програма игранка и шаљива пошта.

Другарица која добије највећи број карата добија леп поклон.

Претпродаја карата на дан концерта од 9 - 12 часова у посластичарници „Станојевић“ и увече на каси.

Улазна цена: I место 20, II 15 дин. Почетак у 20'30 часова.

ХОРОМ УПРАВЉА ДРУГ В. БАДУЛИ.

СЛИКАР И КОМПОЗИЦИЈА ЗА ВИОЛИНУ

Тихо су пловили звуци са виолине, неизрециво тужно нарастали, а он је лагано извлачио из струна сву тугу саткану у тонове, и није опажао да му очи замагљују сузе које нису одлазиле из њих, биле су ту, присутне, као сећање на јесени под баварским небом иза жица концлагера... Композиције за две виолине... И људски бол изаткан тоновима.

Остао је сам. И осмех се негде изгубио. За тренутак.

Засветлеле су очи када је проговорио о друговима, о свакодневној борби за живот, о људима који су остајали људи у времену када је бити човек била највећа људска храброст, о приредбама логораша у којима су исказивали себе, завијено у плаштима актовки, хорских рецитација, песме о чежњи незаробљеној жицама. Спремили се за отпор. Издавали су свој лист писан руком. „Свиће нова зора, доћи ће нови дани“ струјала је са импровизираних позорница снага веровања у људско у људима.

Никада управа логора није могла сазнати ко је написао те стихове. Из тих дана остало је пријатељство са Матом Милошевићем, редитељем Југословенског драмског позоришта...

На столу леже поједини примерци логорашког листа. И његови цртежи у њему. Он је професор цртања. Академски сликар. Завршио је сликарске студије у класи нашег познатог уметника Љубе Ивановића.

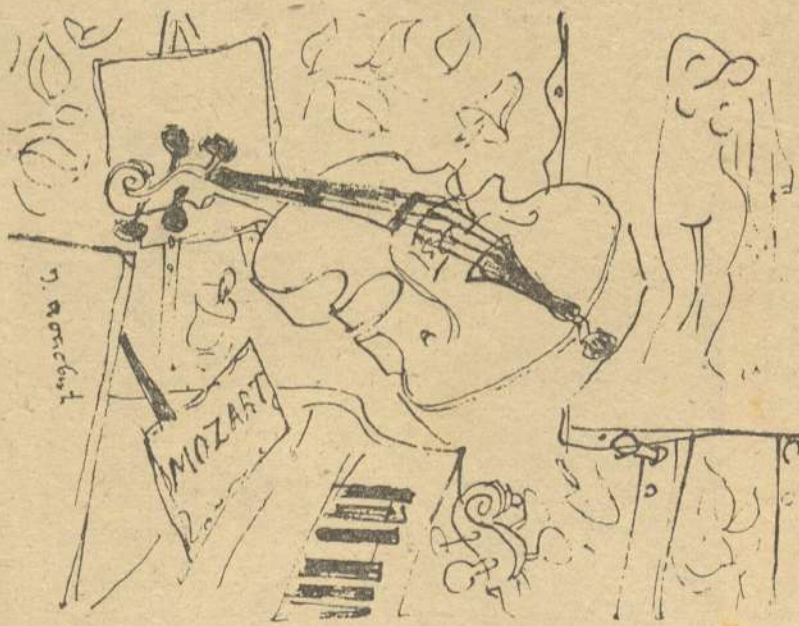
— Ликовне уметности и музика се допуњују, боје и тонови су мој свет... — каже. И показује на слике, аквареле, припремљене за изложбу. Пејзажи. Портрети. Две самосталне изложбе у нашем граду, у блиској прошлости. Дужност педагога му је, ипак, оно најважније.

Нотне свеске. Цртежи, скице. Плакати којима се обавештавају љубитељи музике да ће се одржати концерти. Његово име на њима. „Хеј, дротару...“ хорска композиција. Социјална тема. Затим, његови наступи као певача. Вокални концерти. Турнеја. Похвалне белешке у новинама.

— Из младих дана, — каже.

Проседи, приномасти професор није изгубио младачку свежину: „Не могу без тога. То је мој свет“. Застао је за тренутак, а затим наставио: „Само, никад не бих могао да се затворим у четири зида ове собе.“

Многе од нас изненадиле су његове изложбе. Вокални концерт, његов оплемњени баритон. Његове композиције за виолину, њего-

ве музичке пратње претставља у Пионирском позоришту. Хор осмогодишње школе „Петар Тасић“ претстављао је право изненађе-

ње на смотри дечјих хорова у Нишу. Освојили су друго место. Иза тога успеха био је он. КУД „Абрашевић“. Малишани из

његове школе су завладали сликарство. Треба видети ту разноврсност дечјих скица, сликарских покрета. Професор то не приписује себи у заслугу. Малишани тврде друго.

И тако, увек. Врло тихо, ради професор, када не мирује. На њега се светле прозорнице дубоко у ноћ. Скице, свеске. Ноћ једино сазнаје за племените пасије, за востан у уметности. Освојено. „Никада не бих могао затворити у четири зида себе“.

Ових дана добио је једну кету којом га је одликовао Републички одбор веза друштава пријатеља деце.

Један скроман, тихи човек. Сликарство и музика. Боје и тонови. И поезија. И друштвена активност.

То је свет професора Ђеца Бадулија.

Његов мото сваког дана: „Никада не бих могао затворити у четири зида себе“.

Велимир Ху...

Локални лист „НАША РЕЧ“ НОВЕМБРА 1958 ГОДИНЕ

У ПЕРИОДУ КАДА
СУ СЕ ПРОСВЕТНИ
РАДНИЦИ ОЦЕЊИ-
ВАЛИ ЗА НАЈБОЉЕ
ПОСТИГНУТЕ РЕЗУЛТАТЕ У ПРОЦЕСУ
ПРОСВЕТНО ВАСПИ-
ТНЕ ДЕЛАТНОСТИ,
УВЕК САМ БИО ОЦЕ-
ЊЕН НАЈВИШОМ
ОЦЕНОМ: НАРОЧИТО
СЕ ИСТИЧЕ.

Удружење музичких уметника Србије
ПОДОДБОР НИШ

Бр. 93.
22. II. 1961. год.
НИШ

Друг

V a n d j e l B a d u l j i
profesor
L E S K O V A C

Glavni odbor Udruženja muzičkih umetnika Srbije aktom svojim od 20.II.1961. godine br. 93, obavestilo je ovaj Pododbor da prema predlogu Komisije za prijem u članstvo i rešenju Uprave UMUS-a, a prema pristupnici koju ste dostavili, primljeni ste u članstvo UMUS-a. Prijem u članstvo računa se od 1.II.1961. godine. Mesečnu članarinu po dinara 100.- uplaćivaćete Pododboru UMUS-a u Nišu.

Другарски Вас поздрављамо

SEKRETAR:
Lambra Dimitrijević

L. Dimitrijević

PREDSEDNIK:
Stevan Guščin

Stevan Guščin

Од овдашњег Просветно-педагошког завода предложен сам био за 25-то мајску републичку награду. Новчане награде сам добио од заједнице образовања и гимназије. На основу постигнутих успеха на пољу музичке делатности, примљен сам у чланство Удружења музичких уметника Србије актом Бр. 93 од 20. II. 1961 г. У алманаху удружења, на 33 страни бележена је моја кратка биографија.

ДОПИСНИЦА — DOPISNICA
ПОШТЕНСКА КАРТИЧКА

Ванђел Бадули

наставник музике

Лесковац

Рад. Домановића 16

М. Б. 1955

ДОПИСНИЦА — DOPISNICA
ПОШТЕНСКА КАРТИЧКА

Ванђел Бадули

наставник музике

Лесковац

Рад. Домановића ул.

(М. Б. 1955)

ДОПИСНИЦА — DOPISNICA
ПОШТЕНСКА КАРТИЧКА

Г.

Ванђел Бадули

наставник музике

Лесковац

Рад. Домановића 16

Г.

Ванђел Бадули

наставник пијаније

Лесковац

Рад. Домановића бр. 16

ПРЕПИСКА СА ЉУБОМИРОМ БОШЊАКОВИЋЕМ КОМПОЗИТОР И МОЈ ПРВИ УЧИТЕЉ НА ВИОЛИНИ

ДОПИСНИЦА — DOPISNICA
ПОШТЕНСКА КАРТИЧКА

Ванђел Бадули

Лесковац

К. У. Д. „Абрашевић“

ФЕДЕРАТИВНА НАРОДНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА
FEDERATIVNA NARODNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA

Дописница - Dopsisnica

дин. 2 din.

Господин

Ванђел Бадули

професор

Лесковац

Битназир

ПРЕПИСКА СА ЛАЗОМ МАРЈАНОВИЋЕМ, ПОФЕСОР
ВИОЛИНЕ НА ФАКУЛТЕТУ МУЗИЧКЕ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ

ПРЕПИСКА СА ДУШАНОМ ТРБОЈЕВИЋЕМ, ПРОФЕСОР
КЛАВИРА НА ФАКУЛТЕТУ МУЗИЧКЕ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ

ДУШАН ТРБОЈЕВИЋ, ПРОФЕСОР КЛАВИРА НА ФАКУЛТЕТУ МУЗИЧКЕ
УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ, ДОБИТНИК ЈЕ ОКТОБАРСКЕ НАГРАДЕ У
1990 ГОДИНИ. СВОЈИМ ПИСМОМ ОД 24. X. 1990 ГОДИНЕ, УПУТИО САМ
МУ МОЈЕ СРДАЧНЕ ЧЕСТИТКЕ. СЛЕДИ ЊЕГОВ ОДГОВОР, ОД 31. X. 90
КОЈИ ГЛАСИ:

ПОШТОВАНИ И ДРАГИ Г. БАДУЛИ

ДА ЗНАТЕ КОЛИКО СТЕ МЕ ОБРАДОВАЛИ СВОЈИМ ПИСМОМ, МНОГО,
МНОГО ВАМ ХВАЛА!

МОРАМ ИСКРЕНО РЕЋИ ДА САМ ОСЕТИО ДА СУ СЕ МНОГИ ЗАИСТА
ОБРАДОВАЛИ МОЈОЈ НАГРАДИ — А ТО ОСЕЋАЊЕ МИ ЈЕ ИСТО ТОЛИКО
ДРАГОЦЕНО КОЛИКО И САМА НАГРАДА!

ОСТАЈЕ МИ ЈОШ НЕКА НАДА (ПРИЛИЧНО СЛАБАЧКА) ДА ЋЕ МИ
СЕ ЈОШ Ж КОЈИ ПУТ ПРУЖИТИ ПРИЛИКА ДА ДОЂЕМ И ДО ЛЕСКОВЦА
ЈОШ ПАМТИМ ОНАЈ ЛЕП АМБИЈЕНТ У МУЗЕЈУ, ВОЛЕО БИХ ДА
МЕ ЈОШ СЛУЖИ ГЛАВА И ПРСТИ ДА БУДЕМ, АКО МОГУ НЕКОМЕ
ОД КОРИСТИ.

СРДАЧНО ВАС ПОЗДРАВЉА И ПОШТУЈЕ,

ДУШАН ТРБОЈЕВИЋ

УМРО У БЕОГРАДУ
ЈАНУАРА 1978
ПОЛИТИКА, уторак,
1986 1977

Личности у бесџима

ЉУБОМИР БОШЊАКОВИЋ, ком
позитор и диригент, доајен српских
музичких стваралаца, бележи ових
дана два јубилеја: 90 година живота
и седам деценија уметничког рада.
Као диригент и педагог деловао
је у многим градовима Југославије
да би последњих година изабрао Хвар
за место боравка и стваралаштва.
Бошњакловић је нашој музици дао бо-
гат допринос уметничким обрадама
народних песама и итара, сценском
музиком и оркестарским делима.
Уживају велику популарност њего-
ви сплетови и рапсодије међу који-
ма су: „Ој, Мораво“, „Село моје
убаво“, „Миљено, цвеће шарено“,
„Дрино, воле“ и друга дела.
☆

КУЛТУРНО-УМЕТНИЧКО ДРУШТВО

Абрашевић

ОСНОВАНО 1906 ГОДИНЕ

доје ови
ДИПЛОМУ

своје манау

ВАНЂЕЛ БАДУЛИЋ

за несебично залагање

у раду друштва

ЗА 15-ТО ГОД. РАД

Секретар,

[Signature]

Претседник,

[Signature]

30. III . 1963

Лесковац

В. БАДУЛИ

У ВРЕМЕНУ КАДА СУ У НАШ ГРАД ДОШЛИ МЛАДИ ДИРИГЕНТИ,
ПОВУКАО САМ СЕ ОД ДУЖНОСТИ ХОРОВОЂЕ, КОЈУ САМ ОБАВИО
У ТОКУ 15 ГОДИНА ПЛОДНОГ РАДА.

КУЛТУРНО УМЕТНИЧКО ДРУШТВО „АБРАШЕВИЋ“
У ЛЕСКОВЦУ

ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ 60 ГОДИНА ПОСТОЈАЊА

ДАЈЕ ОВУ

ПОХВАЛНИЦУ

1905

1965

Другу-ци БАДУЛИ ВАНЂЕЛУ

за учешће у прослави и доприноса успеха у раду друштва.

СЕКРЕТАР
Заб. Станковић

26. СЕПТЕМБРА 1965
ЛЕСКОВАЦ

ПРЕДСЕДНИК
Милош Стојковић

ПОВОДОМ 8 марта

У оквиру прославе 8 марта, међународног дана жена, Градски одбор АФЖ-а у Лесковцу приредио је увече свечану академију у просторијама Дома културе.

Пошто је хор „Абрашевић“ отпевао химну „Хеј Словени“, Цана Миљанић, секретар Окружног одбора АФЖ-а поднела је исцртан реферат о историјату дана жена и учешћу наших жена у н. о. борби и раду на обнови и изградњи земље.

У наставку програма хор АФЖ-а отпевао је химну жена, Мокрањчеву „На ранилу“ и „Призренске партизане“. Красавина Пешић осећајно је рецитовала Ђопићеву „Колијевку“, Анета Цекић „Маргиту девојку“ и Н. Ђорђевић, уч. гимн. „Пламенове“, а Олга Живковић и Рада Цекић извеле су драмски приказ Бранка Ђопића „Марија на пркосима“. Руске народне игре и једну слику из Горкове „Мати“ извеле су ученице гимназије и чланице АФЖ-а.

Хором је руководио Ванђел Бадуљи.

Програм је био обиман, разноврстан и доста добро припремљен.

од 16. III. 1946 год. Р.

„АБРАШЕВИЋ“ СЕ КВАЛИФИКОВАО

Ових дана управа КУД „Абрашевић“ примила је обавештење од председништва Савеза музичких друштава Србије да су одлуком жирија стекли право учешћа на републичком фестивалу музичких друштава Србије мешовити хор и цез-оркестар. Мешовити хор ће учествовати на фестивалу хорова у Нишу који ће се одржати 5, 6 и 7 јула са најбољим тачкама из свог програма који је извео на недавно одржаном концерту, пред члановима жирија Благојем Марјановићем и Јованом Илићем, професорима Музичке академије из Београда, „Пошла мома на вода“ од В. Симића и „А на“ од Б. Симића, под руководством Ванђела Бадулија. Цез оркестар ће наступити на фестивалу оркестара у Косовској Митровици 21 и 22 јуна са следећим тачкама: „Месечева серенада“ од Глен Милера, „Тема бр. 1“ од Нећака и „Слофокс“ од Џорџа Гершвина. Ове тачке одабрао је жири који је присуствовао среском фестивалу на коме је КУД „Абрашевић“ постигао највећи успех. Од Савеза музичких друштава Србије „Абрашевић“ ће добити помоћ од 40.000 динара за учешће на републичком фестивалу.

Треба нагласити да је конкуренција била врло јака. Многи градови са богатијом музичком традицијом од Лесковца нису успели да стекну право за учешће на републичком фестивалу. Критеријум жирија био је врло строг, што се види из чињеница да се није водило рачуна о територијалном принципу заступљености појединих делова Србије, већ превасходно о квалитету.

„НАША РЕЧ“ од 14. VII. 58 (вх)

У новинском извештају о квалификацији хора КУД „Абрашевић“ за наступ на републичком фестивалу хорова у Нишу 1958 год. поткрала се једна грешка. Односи се на имена стручног жирија из БЕОГРАДА. Место Благоје треба ЛАЗАР Марјановић и место Јована треба ВОЈИСЛАВ Илић.
На 28 страни ОВЕ КЊИГЕ ЈЕ КАТАЛОГ ПРОГРАМА ФЕСТИВАЛА.

ЛЕСКОВЧАНИ У ТВ СТУДИЈУ

БАДУЛИ КОМПОНУЈЕ

АБРАШЕВИЋА

„НЕ ЖАЛИМ ЖИВОТ“ —
НАЈДРАЖА КОМПОЗИЦИЈА
ПРОФЕСОРА И
ХОРОВОЂЕ

Лесковачко КУД „Коста Абрашевић“ прославило је 60 година рада. Иако са малим закашњењем телевизија је одлучила да „забележи“ овај јубилеј. У недељу, 23. јануара, у 9,00 часова, хор културно-уметничког друштва отпеваће песму „Не жалим живот“, коју је на стихове Косте Абрашевића компоновао Ванђел Бадули, професор и дугогодишњи хоровођа друштва.

Ванђел Бадули

Хором диригује композитор Бадули, а пропратни текст о историјату културно-уметничког друштва „Абрашевић“ у Лесковцу написао је Томислав Цветковић, директор лесковачког Народног позоришта.

У првом делу ове композиције — тонови су сетни и тужни, јер говоре о песничком опроштају са животом. Нешто касније, хор као да добија крила. Песник се присећа да за собом оставља песме, које ће се певати.

— Ово ми је најдража композиција, — рекао је Бадули непосредно при изласку из телевизијског студија у Београду. На њој сам радио скоро годину дана, са прекидима. Трудно сам се да тексту прилагодим музику.

Ово није прва композиција Ванђела Бадулија. Има их више. Ипак, најпознатије су две — настале у логору Сталог 17-Б. Прва на текст Мате Милошевића — „Доћи ће дан“, а друга „Тужна песма за две виолине и клавир“.

У лесковачкој гимназији Бадули предаје предмет уметности, који обухвата ликовне и музичке. У слободном времену води школски хор и оркестар, а већ 15 година је хоровођа културно-уметничког друштва „Абрашевић“.

5. јануар 1966

Свечаном приредбом која је у вали дома синдиката „Коста Стаменковић“ одржана у недељу, 12. децембра, лесковачко културно-уметничко друштво „Абрашевић“ завршило је прославу шездесетогодишњице успешног рада. Свечаности су присуствовали и стари чланови друштва и истакнути друштвено-политички и јавни радници Лесковца. Сценарио је написао и приредбу режирао Томислав Цветковић, текст су читали чланови Народног позоришта.

Анкица Девчић, Миладин Кришковић, Радомир Контић, Васа Апић и Стојан Стојиљковић. Сценограф је Предраг Цакић. У програму су, поред хора којим су дириговали Благоје Пејчић и Ванђел Бадули, учествовали млади хармоникаши под вођством Мехе Алијановића, ансамбл електричних гитара, солисти народних и забавних мелодија и оркестри. Многобројна публика топло је похвалила извођаче.

Д. Д.

ЛОКАЛНИ ЛИСТ „НАША РЕЧ“
ДЕЦЕМБРА 1965 г.

КУД „Абрашевић“ Лесковац

1965

В. Бадули:

Не жалим живот

(Коста Абрашевић)

Мешовити хор

1905 — 1965

КУД „АБРАШЕВИЋ“ — ЛЕСКОВАЦ

ПРОГРАМ ПРОСЛАВЕ 12. XII. 1965

ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ 60 ГОДИНА ПОСТОЈАЊА КУД „АБРАШЕВИЋ“ 1965 ГОДИНЕ, КОМПОВАО САМ ХОРСКО ДЕЛО „НЕЖАЛИМ ЖИВОТ“ ПРЕМА ТЕКСТУ КОСТЕ АБРАШЕВИЋ. ПРВО ИЗВОЂЕЊЕ БИЛО ЈЕ 12 ДЕЦЕМБРА 1965 Г. НА СВЕЧАНОЈ АКАДЕМИЈИ У ЛЕСКОВЦУ

О Дочићу и Бадулију

У једном напису о Бранку Дочићу (уп. Лесковачки зборник за 1988) каже се да је овај сликар, који је извесно време провео у Лесковцу као наставник Гимназије и ту оставио неколико сликарских и вајарских дела, провео једанаест година на Уметничкој школи у Београду и да ту школу није завршио, наводно из материјалних разлога, јер је морао да се бави другим пословима да би обезбедио себи минималне услове за живот. Дочић се на уметничку школу уписао 1929. године а у Лесковачкој Гимназији је радио неколико година после ослобођења. О њему је извесне податке дао сликар Бошко Вукашиновић који се, веома похвално, мада и доста неодређено, изразио о сликарским и људским квалитетима Бранка Дочића.

Међутим, недавно је своје успомене на уметничку школу у Београду, чији је и сам њак био, објавио сад већ покојни сликар Миливој Николајевић. Он се с пијететом сећа школовања у тој школи, професора и, нарочито, бака, другова са којима се мање или више дружио, и који су му остали у лепом или мање лепом сећању. Занимљиво је да Николајевић не помиње Бранка Дочића нити га се сећа као старијег колеге (Николајевић је почео да студира 1932. године, када је Дочић отприлике требало да буде на трећој години). Он каже да је та уметничка школа васпитала генерације наших значајних уметника и да се по томе мора судити и о улози коју је одиграла у уметничком животу наше земље. Николајевић помиње и Бошка Вукашиновића као даровитог сликара и веселог младића у чијој су кући он и пријатељи приређивали седељке и лепо се забављали. Имали су чак ин-

тимно друштво коме су дали име **Бувеч**. Ни у вези са Бошком Вукашиновићем и тим друштвом Николајевић не помиње Дочића, свог наводног блиског пријатеља. Али зато Николајевић се лепо сећа, и веома топлим речима описује једног другог сликара који је у Лесковцу радио много дуже него Дочић и, још активан — додуше више у другом уметничком домену, музици, оставио је много дубљи траг. Имао је у Лесковцу и самосталне изложбе а сећају га се многе генерације ученика више лесковачких школа у којима је предавао. То је Ванђел Бадули, тренутно уметнички руководилац музичког ансамбла „Рузмарин“.

„Ванђел Бадули, пише Николајевић, мали, црн, живахан Македонац, са наглашеним смислом за музику и певање. Имао је пријатан глас, врло осетљив слух, а свирао је на виолини и тестери. Често нам је певао, а на вечерњем акту, на којем смо сви били на окупу, свирао нам је понекад на великој шумској тестери. У трећој години мојих студија и с њим сам, као и Дебењак, становао једно време. Како је сликао, не могу да се сетим, а знам да је после дипломског на Наставничком одсеку био негде у унутрашњости наставник. Миодраг Б. Протић, сликар и историчар уметности, био му је ученик у гимназији и причао ми је да је био одличан педагог и да је одиграо значајну улогу у његовом опредељењу за сликарство. Срели смо се последњи пут на поменутом скупу код Бошка Вукашиновића“.

Ваља додати да се Протић, иначе компетентнији стручњак и познавалац новијег југословенског сликарства, у свом незаобилазном двотомном делу **Срско сликарство**

XX века у једној заиста врло афирмативној реченици, са захвалношћу сећа тог свог дуга према Ванђелу Бадулију као педагогу. Тиме он не само показује да је то његово стварно убеђење него индиректно потврђује и документарну вредност Николајевићевих сећања.

Ваља додати и то да је Ванђел Бадули свом каснијем раду, чини нам се, с подједнаком пажњом неговао своја два дара — ликов-

ни и музички. Никада није запоставио сликарство али је деловао и као музички педагог, аниматор, организатор, па и хоровођа и — певач. Старији Лесковчани сећају се његових вокалних концерата који, узгред буди речено, и не припадају тако далекој прошлости. У сваком случају, Бадули је значајна уметничка фигура чије деловање заслужује да буде подробније приказано.

Н. Т.

„АБРАШЕВИЋ“
Културно-уметничко друштво
Лесковац

ПОЧАСНИ ЧЛАН
—ЧЛАНСКА КАРТА—

„АБРАШЕВИЋ“ Културно-уметничко друштво Лесковац

На основу члана 20... Статута Културно-уметничког друштва „Абрашевић“ у Лесковцу, Скупштина Културно-уметничког друштва „Абрашевић“ у Лесковцу на својој седници од 20. V. 1988. донела је Одлуку о додели почасног звања

ПОЧАСНИ
ЧЛАН

Ванђелу Бадулију
пензионеру из Лесковца

ЗА ДУГОГОДИШЊЕ НЕСЕБИЧНО ЗАЛАГАЊЕ И ПОСЕБНЕ
ЗАСЛУГЕ НА РАЗВОЈУ АМАТЕРИЗМА У РАДУ
КУД-а „АБРАШЕВИЋ“ ЛЕСКОВАЦ

Лесковац, 20. 10. 1988.

Председник Скупштине,
.....

„НАША РЕЧ“ ♦ 16. ДЕЦЕМБАР 1988.

НА ГОРЊОЈ СЛИЦИ
ЈЕ ТРЕНУТАК ПРЕДАЈЕ
ПРИЗНАЊА ОД СТРАНЕ
ПРЕДСЕДНИКА КУД
„АБРАШЕВИЋ“ М.
ШЋЕПАНОВИЋА 20. X. 1988 год.

У НЕДОСТАТКУ ПРОСТОРА У ЗАДЊИМ СТРАНИ-
ЦАМА ОВЕ КЊИГЕ, КОРИШЋЕНЕ СУ СЛОБОДНЕ СТРАНИ-
ЦЕ ЗА ДАЉЕ ЛЕПЉЕЊЕ МАТЕРИЈАЛА.

КУЛТУРНО-УМЕТНИЧКО ДРУШТВО „АБРАШЕВИЋ“
ЛЕСКОВАЦ

Број 19 од 19. III 1966 године.

За двадесетогодишњи рад и изванредне
заслуге у раду друштва

ОДЛИКОВАН ЈЕ

Бадули Ванђел

златном значком друштва

У Лесковцу, децембра 1965 године.

За управни одбор,

[Својеручни потпис]

Секретару секретаријата за народну одбрану Стојану Стаменковићу Малу плакету ЈНА уручио је, у име претпостављене Команде, пуковник Добривоје Борић.

Ово признање додељено је власитиначком Секретаријату за народну одбрану за јачање општенародне одбране и борбене готовости и успешну сарадњу цивилних структура и установа са јединицама ЈНА.

З. Ј.

ИЗЛОЖБА ЗИДНИХ НОВИНА

Винарчани

◆ ПУКОВНИК ДОБРИВОЈЕ БО

Ученици основне школе „Милутин Смиљковић“ у Винарцу припремили су и на адресу Војничког клуба ВП 5160, који је расписао конкурс поводом 22. децембра, послали најбоље зидне новине.

Млади литерарни и ликовни ствараоци ове школе посветили су, као и њихови вршњаци са југа Србије, своје радове Југословенској народној армији и њима ће пуковник Добривоје Борић, осим књига у вредности од тридесет милиона старих динара, за који дан уручити и велики прелазни пехар — дар јединице којом командује.

Жири у саставу Стана Живковић, академски сликар, Драган Радовић, професор књижевности, и Момчило Михајлов, потпуковник ЈНА, одлучио је да се друга награда, такође у књигама (15 милиона динара), додели основној школи „Коста Стаменковић“ у Лесковцу, док је трећа припала ученицима основне школе

З. Ј.

**изградњи
мље**

16 милијарди старих динара.

Војници и старешине су, осим на овим пословима, радили и на изградњи спортских и других објеката, електрификацији села, поштомљавању голети на подручју које покрива Нишка армијска област и др.

Они су ризикујући и свој живот, први притекли у помоћ пострадалима становништву на подручју Власогина, Црне Траве, Бабушнице и Пирота и изузетним ангажовањем допринели да послиде катастрофалних поплава на југу Србије, у првом реду када је реч о путевима, мостовима и другим комуналним објектима, буду саниране знатно раније.

Ово су, разуме се, само неки показатељи који више него очигледно говоре о доприносу изградњи земље.

СКУПШТИНА ОПШТИНСКЕ
ОРГАНИЗАЦИЈЕ
ЦРВЕНОГ КРСТА
ЛЕСКОВАЦ

ПОВОДОМ СТОГОДИШЊИЦЕ ПОСТОЈАЊА
И РАДА ЦРВЕНОГ КРСТА У ЛЕСКОВЦУ

ПОДЕЉУЈЕ

Захваљујући

Бадули Ванђелу

ЗА ДУГОГОДИШЊИ
ДОБРОВОЉНИ И
САМОПРЕГОРНИ РАД
НА ИЗВРШАВАЊУ
ЗАДАТАКА
ЦРВЕНОГ КРСТА

14. ФЕБРУАР 1978.
ЛЕСКОВАЦ

ПРЕДСЕДНИК

[Signature]

СВИ ПОД ЗАСТАВУ НАШУ
(ЦВЕЈА ЈОВАНОВИЋ)

В. БАДУЛИ
1958

НА НАШОЈ ЗАСТАВИ БЕЛОЈ	БОРИ СЕ И ТИ СЊИМА
САД БЛИСТА ЉУБАВ И ЖАР	ДА САЗРИ НАЈЛЕПШИ ПЛОД
ПРИСТУПИ АРМИЈИ СМЕЛОЈ	ДА БУДЕ ДОБРО СВИМА
И БУДИ САД ПОДМАЛАДКАР	И МИР ЗА ЉУДСКИ РОД.

» Идеали мира које је Црвени крст почео да развија прије сто година постали су израз стремљења свих прогресивних снага свијета и империјалног времена у којем живимо «

Тито

ПРЕ РАТА АКТИВНО САМ ДЕЛОВАО У ОРГАНИЗАЦИЈИ ЦРВЕНОГ КРСТА.

ОСЕТИВШИ ОГРОМНУ УЛОГУ ОВЕ ХУМАНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ У ЗАРОБЛЕНИЧКОМ ЛОГОРУ, ЈЕДАН ДОГАЂАЈ ДАЋЕ МИ ПОВОД ДА СЕ ПОСЛЕ ОСЛОБОЂЕЊА ЈОШ ВИШЕ ПОСВЕТИМ ОВОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ.

ПРВА ГОДИНА ЛОГОРСКОГ ЖИВОТА, БИЛА ЈЕ ГОДИНА ГЛАДИ И ИСЦРПЉЕНОСТИ.

Почетком 1942 године било је дозвољено примање пакета из домовине.

Сестра у БЕОГРАДУ била без службе. Од ње сам добио неколико пакета. Препуштен сам био бедној логорској храни. Једнога дана, јављају да ми је стигао пакет из СРБИЈЕ. Пакет је био из ЛЕСКОВЦА, од ученика I разреда гимназије, Велибора Цветковића. Послао га непознатом за-

робљенику, према адресама које је располагала картотека Црвеног крста у домовини, које су биле подељене по школама.

JUGOSLOVENSKI CRVENI KRST

Centralni odbor Jugoslovenskog crvenog krsta dodeljuje

ZLATNI ZNAK PRIZNANJA ZA
ZALAGANJE U RADU CRVENOG KRSTA

Бадучи М. Ванђелу из Лесковца

Београд, 1. септембра 1965.

Predsednik.

J. Pavle Gregorić

(d-r Pavle Gregorić)

ИЗНЕНАЂЕН, ЈОШ ВИШЕ ДИРНУТ, НАЈЛЕПШЕ СЕ ЗАХВАЛИО ЊЕГОВОЈ ДОБРОТИ И, КАО ПРОСВЕТНИ РАДНИК, ПОЖЕЛЕО САМ МУ СВЕ НАЈБОЉЕ У ЊЕГОВОМ РАДУ. САЗНАЊЕ И СЛУЧАЈНОСТ ДА ЈЕ ПАКЕТ ПОСЛАО НЕПОЗНАТОМ ЗАРОБЉЕНИКУ, ПРОФЕСОРУ, ДРУГИ ПАКЕТ ЈЕ БИО МНОГО САДРЖАЈНИЈИ, ДОЛАЗИО ЈЕ ОД ЈЕДНЕ ИМУЋНЕ ПОРОДИЦЕ, ПОЗНАТИ КАО „ГАРЕТОВИ“.

ПОЧЕТКОМ 1943 ГОДИНЕ, ПОЧЕЛИ СМО ДА ДОБИЈЕМО ПАКЕТЕ ОД МЕЂУНАРОДНОГ ЦРВЕНОГ КРСТА. СТАЊЕ СЕ ПОБОЛШАЛО, ПРЕСТАО САМ ДА СЕ ЈАВИМ УЧЕНИКУ ИЗ ЛЕСКОВЦА.

ДОШЛО ЈЕ И ОСЛОБОЂЕЊЕ 1945 ГОДИНА, ПОВРАТАК У ДОМОВИНУ. ПРЕМА РАСПОРЕДУ МИНИСТАРСТВА ПРОСВЕТЕ СРБИЈЕ, ДОШАО САМ У ЛЕСКОВАЦ И ПОЧЕО ШКОЛСКУ 1945-46 ГОДИНУ. КАО РАЗРЕДНИ СТАРЕШИНА, ДОБИО САМ ОДЕЉЕЊЕ IV^Б РАЗРЕДА ГИМНАЗИЈЕ. РАДОСТАН ШТО СЕ ПОНОВО НАЛАЗИМ МЕЂУ УЧЕНИЦИМА, ПОЧЕО САМ ДА ИХ ПРОЗИВАМ, У ЦИЉУ БОЉЕГ УПОЗНАВАЊА. ТРГОХ СЕ КАДА САМ НАИШАО НА ИМЕ ВЕЛИБОРА ЦВЕТКОВИЋА. НИСАМ ДАО ЗНАК НЕКОГ УЗБУЂЕЊА, ВЕЋ КАД СЕ ЧАС ЗАВРШИО, ПОЗОВЕМ УЧЕНИКА РАДИ ПРОВЕРЕ. УПИТАН, ДАЛИ ЈЕ СЛАО ПАКЕТЕ НЕПОЗНАТОМ ЗАРОБЉЕНИКУ, ПОТВРДНО ЈЕ ОДГОВОРИО. ДА БИ ТО ДОКАЗАО, ДОТРЧАО КУЋИ И ДОНЕО САЧУВАНО ПИСМО КОЈЕ САМ ЊЕМУ ПИСАО. СИГУРАН ДА ПРЕД СОБОМ САМ ИМАО ПЛЕМЕНИТОГ МЛАДИЋА, ПРЕДСТАВИХ СЕ ДА САМ ЈА ТАЈ НЕПОЗНАТИ БИВШИ ЗАРОБЉЕНИК. ЊЕГОВО САЗНАЊЕ О ЧУДНОВАТОМ СУСРЕТУ, ЗБУНИЛА ГА ЈЕ. ДРХТЕЋИ, ОДЈУРИО ЈЕ КУЋИ ДА СВОЈИМА ЈАВИ СЕНЗАЦИОНАЛНУ ВЕСТ. БЕЗ ДАХА СЕ ВРАЋА, ПОЗИВА МЕ ДА ПОЂЕМ ЊЕГОВОЈ КУЋИ. СУСРЕТ СА НЕПОЗНАТИМ ЉУДИМА, ПРЕТВОРИО СЕ У ДИРЉИВО ТОПЛО ГОСТОПРИМСТВО. ЧУДНА СУДБИНА УЧИНИЛА ЈЕ ДА МИ ВЕЛИБОР БУДЕ ВЕНЧАНИ КУМ.

ЗА НЕСЕБИЧНО ЗАЛАГАЊЕ У ОРГАНИЗАЦИЈИ ЦРВЕНОГ КРСТА, 1 СЕПТЕМБРА 1965 ГОД II - ... АНИ ... ДОВ. ЦРВЕНОГ К ... ДОДЕЉУЈЕ МИ ЗЛАТНИ ЗНАК

Општински одбор
Црвеног крста, органи-
зовао је за подмлађаре
неколико летовалишта.

На текст ЦВЕЈЕ Јо-
вановића, „ЛЕПРША ЗАС-
ТАВА БЕЛА“, НАПИСАО САМ
МУЗИКУ И ПЕСМА СЕ ПЕВА
НА ЛЕТОВАЛИШТИМА КАО
ВРСТА ХИМНЕ ЦРВЕНОГ
КРСТА.

ДЕЛАТНОСТ МОЈА КАО
ДРУШТВЕНИ РАДНИК, РАЗНО-
ВРНА ЈЕ. ДВА ПУТА САМ
БИО ЧЛАН САВЕТА ПРОСВЕ-
ТНОГ ОДЕЉЕЊА ОПШТИНС-
КЕ СКУПШТИНЕ, ЧЛАН УПРА-
ВЕ КУД „АБРАШЕВИЋ“, ЧЛАН
САВЕТА ГРАДСКОГ МУЗЕЈА,
ЧЛАН УПРАВЕ ОПШТИНСКОГ
ЦРВЕНОГ КРСТА. ВРШИО САМ ДУЖНОСТ СПОЉНОГ САРА-
ДНИКА ПРОСВЕТНО-ПЕДАГОШКОГ ЗАВОДА. БИРАН У
ПОЈЕДИНИМ ОДБОРИМА ПРИЛИКОМ МУЗИЧКИХ МАНИ-
ФЕСТАЦИЈА. ОРГАНИЗОВАО ПОСЕТУ КОНЦЕРТИМА НА
КОЈИМА СУ УЧЕСТВОВАЛИ НАШИ ПОЗНАТИ УМЕТНИЦИ.
ВИШЕ ПУТА БИО ЧЛАН ЖИРИЈА НА МУЗИЧКИМ ТАКМИЧЕЊИ-
МА. ПРИСУСТВОВАО САВЕТОВАЊИМА РЕПУБЛИЧКОГ И
САВЕЗНОГ ЗНАЧАЈА КАО И НА МУЗИЧКИМ СИМПОЗИЈУМА.
ЗА УЗДИЗАЊЕ МУЗИЧКЕ КУЛТУРЕ МЕЂУ ОМЛАДИНОМ,
ПОВРЕМЕНО САМ ВОДИО УЧЕНИКЕ НА ОПЕРСКЕ ПРЕДСТАВЕ.

СВЕЧАНА СЕДНИЦА ОПШТИНСКЕ СКУПШТИНЕ

Додељене спомен-медаље за заслуге у развоју града

Поводом двадесет прве годишњице ослобођења Лесковца одржања је свечана седница Општинске скупштине. Поред већег броја друштвено-политичких и јавних радника града, седници су присуствовали и представници суседних општина, општинских скупштина Карловца и Пазина, Стојан Миленковић, председник Републичке привредне коморе, и Милија Радовановић, члан Извршног већа Србије. Реферат о развоју Лесковца у послератном периоду поднео је председник Општинске скупштине Србољуб Миленковић.

Културно-уметничком друштву „Абрашевић“, Живојину Петровићу, подсекретару у

Секретаријату за народно здравље СРС, Владимиру Миглевском, професору Више техничке текстилне школе, и Вангелу Бадулију, професору гимназије, уручене су спомен-медаље као признање за изванредне заслуге за развитак града.

Инжењеру Александру Бутакову из Ниша додељена је новчана награда од 150 хиљада динара за заслуге у пројектовању и изградњи водоводне и канализационе мреже Лесковца.

Са седнице је упућен поздравни телеграм потпредседнику Александру Ранковићу, почасном грађанину Лесковца.

Д. Д.

ЧЛАНАК ЛОКАЛНОГ ЛИСТА „НАША РЕЧ“ ОД 15. X. 1965 Г.

Са свечане седнице Општинске Скупштине

Страна 2 — 15. октобар 1965.

ТРЕНУТАК УРУЧЕЊА МЕДАЉЕ ГРАДА ОД СТРАНЕ ПРЕДСЕДНИКА ОПШТИНЕ СРБЕ МИЛЕНКОВИЋА 11. X. 1965 Г.

Вангел Бадули

ВАНГЕЛ БАДУЛИ, ПРОФЕСОР одмах по повратку из заробљеништва 1945. године почео је да ради као наставник и хороваца културно-уметничког друштва „Абрашевић“. Својим самопрегорним радом много је допринео развоју музичке уметности у граду. Припремио је велики број ђачких хора и оркестара који су с успехом наступали на разним такмичењима и другим манифестацијама. Са изузетним успехом руководио је петнаест година хорском секцијом „Абрашевић“. Као добар познавалац музике више пута је биран за члана жирија у такмичењима и у разним одборима приликом организовања музичких манифестација у граду.

Поред великог ангажовања на музичком пољу са много смисла посветио се и неговању ликовне уметности. Приредио је више успешних изложби ђачких радова а и две самосталне изложбе — 1953. и 1958. године.

Прослава годишњице ослобођења Лесковца

Медаља града додељена културно-уметничком друштву „Абрашевић“

Лесковац, 11. октобра

Данас је у Лесковцу свечано прослављена 21-годишњица ослобођења Лесковца. У 10 часова одржана је свечана седница Општинске скупштине Лесковца. Поред одборника, присуствовали су и представници привредних организација и разних установа, као и Милија Радовановић, члан Извршног већа Србије.

На свечаној седници донета је одлука да се за изванредне заслуге за општи развитак Лесковца додели медаља града културно-уметничком друштву „Абрашевић“, затим Живојину Петровићу, првоборцу лесковачког краја, Владимиру Миглевском, професору Више техничке текстилне школе, и Вангелу Бадулију, професору лесковачке гимназије. Новчаном наградом од 150.000 динара награђен је Александар Бутаков, инжењер из Ниша, за велике заслуге на пројектовању лесковачког водовода и канализације.

В. Добријевић

ПОЛИТИКА, уторак 12. октобар 1965.

GALERIJA DAVID i UDRUŽENJE LIKOVNIH I PRIMENJENIH
UMETNIKA LESKOVCA, POZIVAJU
VAS NA VEČE U ČAST
PROFESORA

Vandjela Badulija

U PETAK
27. APRILA 1990. u 18:30 u GALERIJI

GALERIJA
DAVID

HOMAGE A BADULI*

У ЛЕСКОВАЧКОЈ ГАЛЕРИЈИ „ДАВИД“ ЛОКАЛНИ ЛИСТ „НАША РЕЧ“ ОД 11. V. 1990

ГОДИНА XLIII БР. 18

Вече Ванђела Бадулија

Удружење ликовних и примењених уметника Лесковца организовало су заједно са галеријом „Давид“ уочи првомајских празника једно несвакидашње дружење: вече посвећено Ванђели Бадулији, свестарној уметничкој личности, која је оставила видан траг у ликовном, музичком и културном животу града, као и педагошком деловању.

У лепом амбијенту галерије из-

ложени су акварели Ванђела Бадулија. О његовом животу и раду говорио је Ненад Кражић, истакнути уметничке домете и значајан удео у културној историји Лесковца а и других средина овог врсног сликара, композитора, хорова, диригента и педагога кога се његови ваџи с поштовањем сећају. Ове вечери окупили су се у већем броју, многи од њих: сликари, музичари да му још једном

кажу — хвала. О ликовном стваралаштву Ванђела Бадулија говорио је Србан Марковић, историчар уметности, а потом је вокално-инструментална група „Рузмарин“ (основао ју је и дуго водио Ванђел Бадули) приредила мини концерт.

Био је то не само леп гест према уметнику и културном послинику, већ и културни чин којег треба неговати.

ЛЕПА ПАЖЊА УДРУЖЕЊА ЛИКОВНИХ И ПРИМЕЊЕНИХ
УМЕТНИКА ЛЕСКОВЦА О МОМ ЛИКОВНОМ СТВАРАЛАШТВУ
БИЛА ЈЕ ПРИЈАТНА. АМБИЈЕНТ НОВО ОТВОРЕНЕ ГАЛЕРИЈЕ
„ДАВИД“ ИЗЛОЖБОМ МОЈИХ АКВАРЕЛА УЗ ПРИСУСТВО
БРОЈНИХ ПОСЕТИЛАЦА КАО И ВОКАЛНО ИНСТРУМЕНТАЛНЕ
ГРУПЕ „РУЗМАРИН“ ДОБИО ЈЕ СВЕЧАН ЧИН. СВИМА ХВАЛА.

12 МАЈА 1990
ЛЕСКОВАЦ

Vandjela Baduli

НЕДОСТАТАК ПРОСТОРА НА ЗАДЊИМ СТРАНИЦАМА
ОВЕ КЊИГЕ, СКОРАШЊИ МАТЕРИЈАЛ СТАВЉЕН ЈЕ БЕЗ
РЕДНОГ БРОЈА.

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ ЛЕСКОВАЦ

УВЕРЕЊЕ

На основу члана 3. Одлуке о изменама и допунама одлуке о установљењу медаље за изванредне заслуге за развитак Лесковца, Скупштина општине Лесковац, на својој свечаној седници, поводом ослобођења града — 11. октобра

годе њу је

Другу-и *Ванђелу Бадулићу*

МЕДАЉУ ЗА ИЗВАНРЕДНЕ ЗАСЛУГЕ
ЗА РАЗВИТАК ЛЕСКОВЦА

Бр. 01-10850/1

11. октобра 1965.
Лесковац

Председник

ПОСЕБНО ИСТИЧЕМ ЗНАЧАЈ МУЗИЧКОГ РАДА СА ШКОЛСКОМ ОМЛАДИНОМ. ОД 1960 ГОДИНЕ, КАДА САМ ИЗ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ ПОНОВО ПРЕШАО У ГИМНАЗИЈУ, ИНТЕНЗИВНО РАЗВИО КУЛТУРНИ ЖИВОТ, ФОРМИРАЊЕМ ШКОЛСКОГ ХОРА И ОРКЕСТРА. ПРОГРАМ СЕ СИСТЕМАТСКИ СПРЕМАО,

ОД ПОЧЕТКА ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ ДО АПРИЛА МЕСЕЦА СОЛИДНОМ ОБРАДОМ И ТРУДОМ, УВЕК СЕ УСПЕШНО НАСТУПАЛО НА ДАН ШКОЛЕ 14 АПРИЛА. ПОВРЕМЕНО, ЛОКАЛНА ШТАМПА „НАША РЕЧ“ ПОХВАЛНО БЕЛЕЖИЛА НАСТУПЕ ХОРА И ОРКЕСТРА.

Наша

Из рада хор

Жива

Хор гимназије Вељковић Зеле, које година веома успела води професор Ванђел Бадулија, постигао је бројне резултате. На многим уметничким приредбама представљао право доживљај. Зато је и што овај хор ужива популарност. Он је успео да се издвоји из музичких дворана Ниша, Београда и других градова Србије. Поред тога, он се стално укључивао у више културно-уметничких манифестација, компонујући се са извођењем рецитала поезије. Уз то, у више махова наступао је на јубиларним прославама. Све ово доказ је богате активности хора, који непрекидно ради у току целе године, окупљајући 80 девојака, које марљиво и стрпљиво припремају сваку поједину партију.

Последњих дана нарочито су интензивне пробе овог хора. Управо, у јек су припреме за прославу Дана школе. Хор ће, као и сваке године, у оквиру културно-уметничког програма поводом Дана школе, имати посебно место. Под руководством искусног педагога и једног од најбољих музичких стручњака у граду Ванђела Бадулија, за ову свечаност хор припрема из међу осталих песме: Јакова Готовца, Милана Бајанског, Стојана Симића, Норвешку народну песму итд. Занимљиво је напоменути да је на стихове Т. Н. Цветковића, професор Ванђел Бадулија компоновао музику за песму „Ода слободи“. Сем тога професор Бадулија дао је музичку обраду за народну песму „Ој драгано“. Као што се из овога види хор ангажује у ширем смислу и локалне стваралачке снаге.

Овде треба рећи и то да је за жаљење што хор одржава пробе под доста тешким околностима. За његов рад не постоје одговарајуће просторије, па и добра воља и разумевање управе школе не користи много. Хор који има тако високу репутацију требало би да има повољније услове за рад, како би могао одржавати пробе у прикладније време.

ПОЗИВАМО ВАС ДА ПРИСУСТВУЈЕТЕ

СВЕЧАНОЈ АКАДЕМИЈИ

ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ ДАНА ШКОЛЕ ГИМНАЗИЈЕ „СТАНИМИР ВЕЉКОВИЋ - ЗЕЛЕ“ У ЛЕСКОВЦУ КОЈА ЋЕ СЕ ОДРЖАТИ ДАНА 14. АПРИЛА 1967. ГОДИНЕ.

САЛА ДОМА ЈНА

ПОЧЕТАК У 18 ЧАСОВА

КОЛЕКТИВ ГИМНАЗИЈЕ

Рецимо на крају да би овај

Милијана ОКИЉЕВИЋ

Програ м:

КОНЦЕРТНИ ДЕО ШКОЛСКОГ ХОРА 80 ДЕВОЈАКА И ОРКЕСТРА

I ДЕО

A. KAPELA ПЕВАЊЕ

1. В. Бадули:	Бајка
2. Н. Девичић:	Митраљеза
3. Ђ. Прегељ:	Песем о нили
4. Ј. Хатце:	А, тко нам је у колу
5. П. Ђорђевић:	Збирајте се
6. П. Коњовић:	Враголан
7. А. Пахмутај:	Песма полетне оmlадине

II ДЕО

УЗ ПРАТЊУ ШКОЛСКОГ ОРКЕСТРА

1. Ф. Шуберт:	Снивај, спавај
2. Ј. С. Бах:	Дулаш
3. Ј. Брамс:	Сан
4. С. Бомбардели:	Песма о Славици из филма „Славица“
5. * * *:	Руске романсе
6. В. Бадули:	Ниша и љубав
7. * * *:	Руске романсе

III ДЕО

ПОДЕЛА НАГРАДА УЧЕНИЦИМА ЗА ОРИГИНАЛНЕ РАДОВЕ

Ванђел Бадулија, проф. Хором и оркестром диригује
ВАНЂЕЛ БАДУЛИЈА, проф.

ХОР
80
ДЕВОЈАКА

Професионални ниво

Последњих дана имали смо прилике да гледамо више аматерских приредби у нашем граду. После извесног застоја, то је несумњиво охрабрујуће: аматерски рад, веома користан и неопходан, као да опет заузима позиције које му припадају. Наравно, присуствујући свим приредбама аматера, нисмо увек били у могућности да аплаудирамо њиховим напорима, мада смо их свагда ценили. За то, често, нису били узрок само они, него, и то у првом реду, организација њихових иступа. Тако смо, са различитим утисцима, примили и прокомента рисали неколико приредби КУД „Абрашевић“, лесковачке Гимназије итд.

Међутим, последња приредба забавне секције гимназије „Зеле Вељковић“, одржана у сали Народног позоришта и названа „Кроз песму и музику народа света“, веома је пријатно деловала и организацијом а посебно квалитетом извођења и класичне, и хорске, и забавне музике. Неће бити претерано ако се каже да су полетни и на моменте изванредно усвирани оркестар и гласовно изражајни хор, под сигурним вођством диригента, професора школе, Ванђела Бадулија — често постизали професионални ниво извођења. На програму су били и на завидном нивоу интерпретиран и мајстори класичне музике Бах и Бетовен. Када

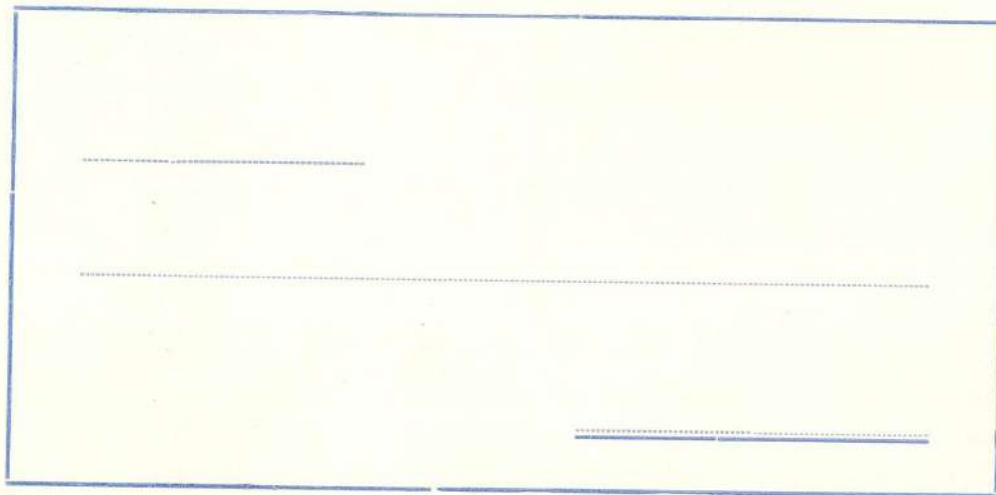
Хор и оркестар Гимназије на једној ранијој приредби

се каже да је публика уживала у интерпретацији и када се констатују да су млади извођачи свом несумњивом таленту додали неопходну дозу озбиљности приликом припремања програма и иступа на сцени, мора се истаћи да велике заслуге за успех приредбе припада и марљивом педагогу и диригенту Ванђелу Бадулију.

Други део приредбе био је испуњен забавним и народним мелодијама, дакле оном врстом забаве која омладина данас воли и којој се предаје. Овај део при-

редбе, међутим, бесумње је био у сенци првог, иако није битно снизио квалитет ове несвакидашње, за наше прилике, аматерске културно-забавне манифестације.

Н. Т.

Прослављен Дан школе гимназије „Станмир Вељковић Зеле“

ЛЕПА ПРИРЕДБА

Ученици и наставници гимназије „Станмир Вељковић Зеле“ прославили су 14. априла Дан школе. После полагања венаца на бисту истакнутог револуционара и народног хероја Станмира Вељковића, чије име носи ова школа, одржана су такмичења у разним спортским дисциплинама.

Централни догађај прославе била је приредба коју су дали ученици гимназије за родитеље и госте у сали Дома ЈНА. У програму је учествовао хор осамдесет девојака под руководством професора Ванђела Бадулија, који је самостално и у пратњи школског оркестра извео више композиција домаћих и страних мајстора.

Програм хора који је показао завидну дисциплину и велике гласовне могућности, састављен је од веома компликованих композиција. У првом делу програма хор је достигао свој максимум у изванредној интерпретацији тешке али веома захвалне композиције „Враголан“ Петра Коњовића. И остале композиције, посебно „Бајку“ Ванђела Бадулија, компоновану на текст Рада Јовића из Лесковца, хор је извео на опште задовољство публике која је извођаче засула топлим аплаузима.

На програму хора нашла се и једна Бахова композиција. То је сведочанство о великој храбрости овога хора и његовог диригента, али и до-

каз о његовој решености да служи великој уметности. Бах је био, истина, претежак залогај за младе извођаче, али преданост којом су они покушали да реализују контрапунктну музику овог великана озбиљне музике заслужује признање и показује да је овај млади хор, вођен сигурном руком педагога и ентузијасте, професора Бадулија, на најбољем путу да се представи као озбиљан ансамбл.

Нема сумње да је ова приредба била велико освежење за културни живот нашег града. Показало се још једном да наш град располаже много већим културним потенцијалом него што смо ми спремни да видимо и признамо. Овоме хору је несумњиво место на свим приредбама у граду, а он је сигурно способан и за самосталне концерте. Наравно, овом приликом мора се истаћи велика педагошки и уметнички удео професора Бадулија чији је упоран и систематски рад дао заиста блиставе резултате. Према томе, честитке хору Гимназије и његовом руководиоцу на изванредном доживљају који су пружили публици. Такође, треба им захвалити на псуци коју су дали свим онима који се старају о културном животу у граду: талентованих ансамбл код нас има, има и ентузијаста. Потребно је омогућити им да се чешће појављују пред публиком и развију своје способности. Н.Т.

OSNIVAČKA
SKUPŠTINA
JUGOSLOVENSKO-
NORVEŠKOG
DRUŠTVA
PRIJATELJSTVA
*
LESKOVAC

ПОРЕД ШКОЛСКИХ ПРИРЕДБИ,
У ГРАДУ СЕ НАСТУПАЛО НА РАЗНИМ
СВЕЧАНИМ ПРИРЕДБАМА И АКАДЕ-
МИЈАМА. У САРАДЊИ СА СИМФОНИЈ-
СКИМ ОРКЕСТРОМ ИЗ НИША, ХОР ЈЕ
НАСТУПИО НА СВЕЧАНОЈ АКАДЕМИЈИ ОСНИВАЧКЕ СКУПШТИНЕ
ЈУГОСЛОВЕНСКО-НОРВЕШКОГ ДРУШТВА ПРИЈАТЕЛСТВА. ТАДА ЈЕ
УЗ ПРАТЊУ ОРКЕСТРА, ПРВИ ПУТ ИЗВЕДЕНА МОЈА ХОРСКА КОМПО-
ЗИЦИЈА „ОДА СЛОБОДИ“ НА ТЕКСТ ТОМИСЛАВА ЦВЕТКОВИЋА, ПЕСНИКА.

□□□□□□□□
□□□□□□□□
□□□□□□□□

КУЛТУРНА ПАНОРАМА

Гимназија прославила Дан школе

УСПЕО КОНЦЕРТ

— Подељене награде за најбоље литерарне радове

Дан школе — 14. април ученици и наставници Гимназије у Лесковцу и ове године свечано су прославили. Прослава је почела 13. априла свечаном академијом у Дому ЈНА. Хор од осамдесет девојака извео је програм који је одушевно присутне. Изведено је 14 композиција. За успех хора највећу заслугу има вредни педагог Ванђел Бадули, који је уложио много напора припремајући прилично тежак програм.

Поводом Дана школе био је расписан и конкурс за литерарне радове. Прва награда додељена је Драгославу Хубачу, ученику IV разреда, друга Снежани Коцић, ученици IV разреда, а две треће Весни Михајловић, ученици IV разреда, и Миодрагу Горановићу, ученику II разреда.

14. априла положени су венци на гроб народног хероја Станмира Вељковића Зела, чије име носи ова школа. Због лоших временских прилика, ове године изостао је планиран излет у Предејане.

Ванђел Бадули

Б. Петковић

САВЕТ ГИМНАЗИЈЕ „СТОЈАН ЉУБИЋ“
ЛЕБАНЕ

Поводом прославе дана школе и 10 година постојања

ИЗДАЈЕ

ЗАХВАЛНИЦУ

Бадуљи Ванђелу, професору

*За залагање, уложени труд и помоћи у
формирању и осамостаљивању гимназије у Лебану*

2. април 1973. године
Лебане

САВЕТ ГИМНАЗИЈЕ „СТОЈАН ЉУБИЋ“
У ЛЕБАЛУ

ЗАСЛУЖЕНО ПРИЗНАЊЕ

Прошлог уторка у просторијама Скупштине општине Лесковац одржана је пригодна свечаност. Том приликом осам наесторо Лесковчана добила је највећа државна признања за рад. У име Председника Републике Јосипа Броза Тита одликовања им је уручио Добривоје Аранђеловић, председник Скупштине општине.

Орден рада са златним венцем добила су: **Ванђела Бадулија**, **Чедомир Петровић** и **Драгољуб Стоиљковић** за дугогодишњи рад у КУД „Абрашевић“, као и **Љубомир Балић**, директор Медицинске школе, и **Михајло Глигоријевић**, радник Округа јавног тужилаштва.

Орден заслуга за народ са сребрним венцем за дугогодишњи рад у КУД „Абрашевић“

и изванредне заслуге добила су: **Неда Јовановић**, **Живојин Марјановић**, **Бранислава Петровић** — **Поповић**, **Драгољуб Пешић**, **Божидар Трајковић** и **Никола Јосић**.

Орден рада са сребрним венцем за изванредне резултате у свом дугогодишњем раду добила су **Јован Истатковић**, инструктор СДК-а, и **Милорад Јовановић**, радник Тужилаштва.

Медаљу заслуга за народ за свој рад у КУД „Абрашевић“ добила су **Даница Коцић** — **Делић** и **Катица Михајловић** — **Олајш**.

Медаље рада добила су: **Цвекто Пешић**, радник Тужилаштва, и **Добрила Живковић** — **Бокић** и **Радивоје Стојановић**, обоје радници СДК-а.

Успешно су приређени КОНЦЕРТИ У РАДНИМ КОЛЕКТИВИМА ОВДАШЊИХ ФАБРИКА.

Године 1967, били смо гости У БЕОГРАДСКЕ ГИМНАЗИЈЕ. ОДАБРАНИМ ПРОГРАМОМ ХОРА И ОРКЕСТРА, ПРИРЕДИЛИ СМО ИМ ЈЕДНО ПРИЈАТНО ПОСЛЕ ПОДНЕ. ПОСЛЕ ПРИРЕДБЕ, ПРИСУСТВОВАЛИ СМО ПРЕДСТАВИ БАЛЕТА „ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО“. ГОСТОВАЊЕ БИЛО И У НИШУ. РАДИО НИШ СНИМИО ЈЕ ХОР И ОРКЕСТАР. У ЕМИСИЈАМА ЗА

ОМЛАДИНУ, ЧЕСТО ЈЕ ЕМИТОВАН ПРОГРАМ ХОРА И ОРКЕСТРА.

ЗА ПОСТИГНУТЕ РЕЗУЛТАТЕ НА ПОЉУ КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНЕ ДЕЛАТНОСТИ, НАЈЗНАЧАЈНИЈЕ И НАЈДРАЖИЈЕ ПРИЗНАЊЕ ЈЕ ОРДЕН РАДА СА ЗЛАТНИМ ВЕНЦЕМ, ОДЛИКОВАН ОД ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ.

НАЈДРАЖА ПРИЗНАЊА ЛЕСКОВАЧКОГ ПРОФЕСОРА ВАНЂЕЛА БАДУЛИЈА

ЗА КАТЕДРОМ 35 ГОДИНА

Музичар и сликар цео живот посветио образовању младих • Одликовао га Председник Републике

ЛЕСКОВАЦ, 26. — Чудан је и необичан одмор професора Ванђела Бадулија. Он, за разлику од многих колега из лесковачке гимназије, преко целог лета ради. Акварел је његова преокупација. Ове године је боравио на Охрид, и оданде донео десетак акварела, који ће највероватније бити изложени на четвртој самосталној изложби, ујесен, за празник Републике. И тако сваке године Ванђел Бадули, професор музичког и ликовног образовања лесковачке гимназије ради и ствара. Ујесен излаже оно што је преко лета насликао, а у пролеће, он и његови вредни ђаци, увек изненаде Лесковчане богатим хорским програмима.

Животни пут овог човека је тежак, али богат. Рођен је 1910. године у Ел Басану, школовао се у Битољу, студирао у Београду. И то упоредо, сликарство код Љубинке ИВАНОВИЋ и Бете ВУКА НОВИЋ, а музику на музичкој школи „Станковић“. А онда долази живот и данак на то живљење. Ту негде и почиње прича човека који је за катедром провео 35 година.

Прво радно место младог професора било је у параћинској гимназији, а затим у Краљеву. Из тог доба остало је сећање на прву срочену сопствену композицију. Инспирисао га је „дротар“, па композиција носи и такав наслов. „Крпим старе шерпе, лопце...“, одјекивало је градским улицама те јесени, и млади професор, будући члан Удружења музичких уметника Србије, оплеменио је музиком дротаров улични позив, дао му нову снагу. Професоров првенац је извођен више пута, и увек са успехом. И данас није заборављен. Партитура је уредно сложена, заједно с другим, исто тако, важним документима.

Најдраже признање 325 логорских запогаја

Дошао је рат, и професор Бадули, као и многи други,

нашао се у немачком логору. СТАЛАГ XVII „Б“, то је био логор у коме су поред професора логоровали, плаћали цех нацистичкој лудости, многи виђени људи нашег јавног и културног живота. У том истом логору „српских заробљеника“, с професором је био Мата МИЛОШЕВИЋ, Петар ЈУБАРДА... Немирна младост, предодређена да ствара, и у логору је налазила могућности да се изрази. Највећи број музичких композиција настало је баш у овом периоду. Професор пажљиво и с љубављу чува песму Мате МИЛОШЕВИЋА „Доћи ће дан“. На неугледном парчету папира, графитном оловком забележене су револуционарне речи. Бадули је написао музику, и умало се ствараоци нису нашли пред специјалним судом. Логорски режим је био немилосрдан. На свусрећу, неко им је помогао да се то заборави. Али жеља за слободом није у њима угасила.

Из тих логорских дана, пуних страве, глади, има професор једну успомену, једно признање, које му је најдраже од свих које је до сад добио, а добио их је много. У време највеће глади године 1942., један млади логораш, тешко се повредио у каменолому. Требало је да му ампутирају ногу. То је било моћно само ако се обезбеди крв, а крв је требало да дају логораш, они који су дневно бројали залогоје, прегладнели и сами без капи крви у облицима. На позив логорског повереника, док је унесрећени запомагао у логорској амбуланти, дозивајући имена мајке и деце упомоћ, млади професор се одлучио да му помогне рескирајући и сам живот. Јер, он није имао породице, никога није имао, и решио је да помогне чове-

ку кога неко чека код куће. Другови су га гледали као да је подудео. У то време да-ти крв, у време глади, кад је сваки залог био елексир живота, било је исто што испалити себи метак у слепоочницу. Млади професор се одлучио на тај корак, „повукао је ороз“ и један живот је спасио. Он је некако остао жив, уз помоћ другова, наравно. Прошло је доста времена, месеца дана отприлике, и онда су га поново позвали у затворску амбуланту. Овог пута било је то пријатно изненађење. Логорски повереник, предао му је омањи пакет, лепо упакован и запечаћен, и написмено у коме, поред осталог стоји записано: „Истичем ово твоје племенито дело, као доказ особито схваћеног војничког другарства...“ У потпису: Повереник Србских заробљеника, Сталаг XVII „Б“, 7. септембра 1942. године. Највеће изненађење је било у пакету. 325 ратних заробљеника из СТАЛАГА XVII „Б“, одвојило је за свог жртвованог друга по један драгоцен залог. То је била захвалност човеку који се жртвовао. Узео је пакет и са њим отишао друговима. Позвао их је да свако узме свој залог. Он то није могао да прими. Поново је настала радост, грљење, текле су сузе радоснице тог септембарског дана ратне године четрдесет и друге.

Нова признања, подстрек за стваралаштво

Одмах по повратку из заробљеништва, професор се предао послу. Требало је изградити земљу, стварати, помагати људе да врате изгубљену радост, да забораве рат на пустошења. За све те године, професор, који се после рата запослио и стално наста-нио у Лесковцу, у коме је ос-

Ванђел Бадули

новао и породицу, учинио је много више него што се и сам надао. Остао је веран акварелу, и отворио три самосталне изложбе, које Лесковчани памте. Учешћа на колективним изложбама нису сва забележена.

Активност професорова није остала незапажена. У његовој витрини данас леже многа признања, од којих свакако треба споменути: златну значку КУД „Абрашевић“, за двадесетогодишњи рад са хором, златну значку Црвеног крста, медаљу за изванредне заслуге за изградњу Лесковца, и на крају, и најзначајније признање: ОРДЕН РАДА СА ЗЛАТНИМ ВЕНЦЕМ, одликовање које му је доделио Председник Републике.

Ових дана почеће и тридесет и шеста професорова година за катедром.

Р. Јовић

SOCIJALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
PREDSEDNIK REPUBLIKE
Kancelarija ordena
Beograd

UVERENJE

Ovim se potvrđuje da je BADULI VANDJEL

..... nosilac

ORDENA RADA SA ZLATNIM VENCEM

koje odlikovanje je dodelio Predsednik Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije svojim

Ukazom broj 31 od 12. aprila 1971 god.

12. aprila 1971 god.

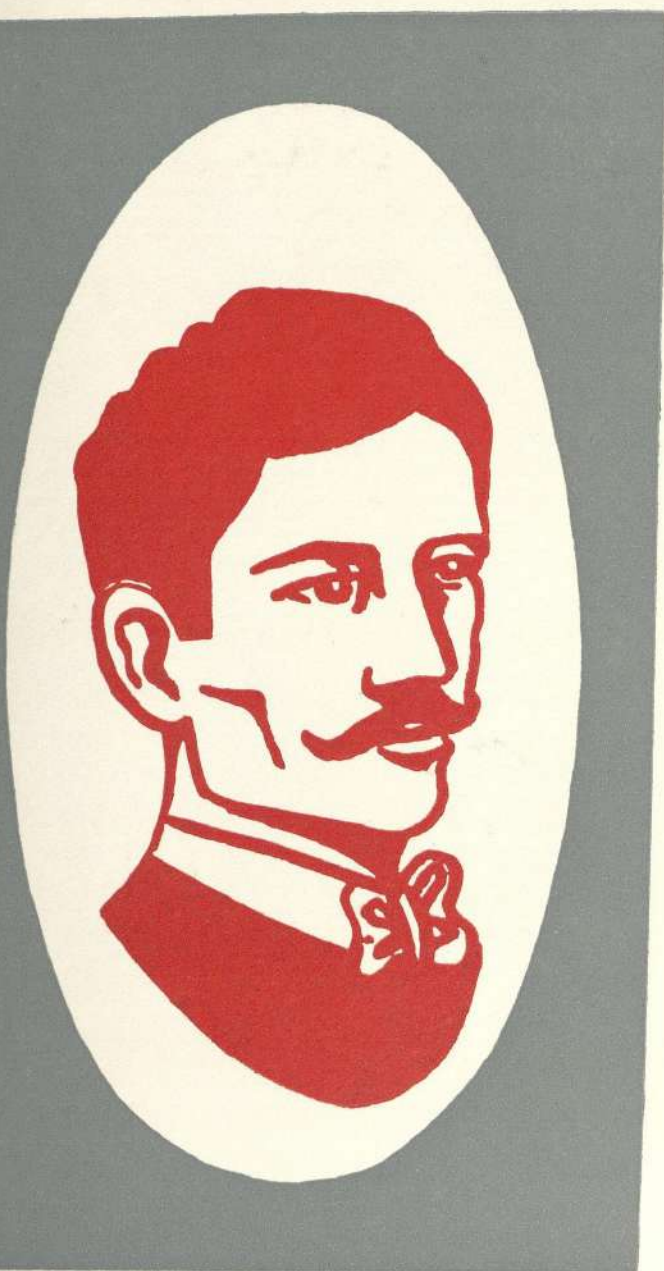

Šef kancelarije ordena,

Dr. Stain

ПОЗОРИШТЕ СВИХ • ПОЗОРИШТЕ ЗА СВЕ

ДИПЛОМА
Мма Оунић
Ванђелу Бадулић, проф
ЗА САМОПРЕГОРАН РАД, СТВАРАЛАЧКУ СА-
РАДЊУ И ПОПУЛАРИЗАЦИЈУ СЦЕНСКЕ
УМЕТНОСТИ, ДОДЕЉУЈЕ НАРОДНО ПОЗО-
РИШТЕ У ЛЕСКОВЦУ

3. ОКТОБРА

НА ДАН ПОЗОРИШТА БЕЗ БЛАГАЈНЕ.

3. ОКТОБРА 1975.

ПРЕДСЕДНИК ЗБОРА,
РАДНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ

Др Драг. З. Цакић

ДИРЕКТОР,

М. М. М. М. М.

ПОЗОРИШТЕ СВИХ ПОЗОРИШТЕ ЗА СВЕ

ЛЕСКОВАЦ

СЕЗОНА XXVIII

1971 — 1972

ПРЕМИЈЕРА 29. IV 1972. год.

МОМЧИЛО НАСТАСИЈЕВИЋ

ГОСПОДАР МЛАДЕНОВА КЋЕР

ДРАМА У ТРИ ЧИНА С ЕПИЛОГОМ

Л и ц а

ГОСПОДАР МЛАДЕН
КАЈА, његова жена
Данка, Њихова кћи
МАЈОР, странац — командант места
ЦАНА, Младенова служавка
ЦАМБА, жртва Младенова
ЦВРАЕ, његов син
РАДОЈКО, } Младенови тајни ортаци
ТОМА, }
ФРИЦ, мајоров послани
ОФИЦИР окупаторске војске
БОСА, Цамбина кћер
ПРВИ ОКУПАТОРСКИ ВОЈНИК
ДРУГИ ОКУПАТОРСКИ ВОЈНИК

РАДОМАН КОНТИЋ
ДАНИЦА МИТРОВИЋ
БОСИЉКА МИЉЕВИЋ
ВЛАДЕТА ДОБРИЋ
ДАРА АПИЋ
ЕКРЕМ ЧЕХАЉИЋ
ЗВОНКО ШИМУНЕЦ
АЛЕКСАНДАР СТАНКОВИЋ
БРАНИСЛАВ МАТОВИЋ
АУРЕЛ ГУЦУ
БЛАГОЈЕ ИВАНОВИЋ
ТРОЈАНКА АЛЕКСИЋ
СИНИША ЈОВАНОВИЋ
БУДИМИР СТЕФАНОВИЋ

ПАУЗА ПОСЛЕ ДРУГОГ ЧИНА.

ШЕФ ПОЗОРНИЦЕ ЂОРЂЕ КОЦИЋ • СВЕТО БОРИВОЈЕ СТОЈАНОВИЋ • СТОЛАРСКИ РАДОВИ ВЛАДИМИР МИТИЋ • КРОЈАЧКИ РАДОВИ СТОЈАН ПЕТРОВИЋ •
ИНСПИЦИЈЕНТ СТОЈАН НИКОЛИЋ • СУФЛЕР АГНЕЗА БИЧАНИЋ • ПЕСМУ КОМПОНОВАО ВАНЂЕЛ БАДУЛИ • ИЗВОЂАЧИ МУЗИКЕ: БРАНКО ЦОНИЋ, МИРОСЛАВ
ЛЕШЕТИЦКИ, ДРАГАН ЦАКИЋ, СРЕТЕН ТРАЈКОВИЋ, ЉУБА САВИЋ И ЉУБИКА САВИЋ • СЦЕНОГРАФ И КОСТИМОГРАФ ПРЕДРАГ ЦАКИЋ

РЕДИТЕЉ ЖИВОРАД МИТРОВИЋ

ПОЧЕТАК У 19,30 ЧАС.

МЕЂУ ЧЛАНОВИМА ДРУ-
ЖЕЊА МУЗИЧКИХ УМЕТ-
НИКА СРБИЈЕ, БИЛО ЈЕ
МУЗИЧАРА КОЈИ СУ ДЕ-
ЛОВАЛИ У НАРОДНО-
ОСЛОБОДИЛАЧКОЈ БОР-
БИ И ОНИХ КОЈИ СУ МУ-
ЗИЧКИ ДЕЛОВАЛИ У ЗАРО-
БЛЕНИЧКИМ ЛОГОРИМА.
МОЈ МУЗИЧКИ РАД У ЗАРОБ-
ЛЕНИЧКОМ ЛОГОРУ, БИЋЕ
ОБУХВАЋЕ У ПУБЛИКАЦИ-
ЈИ „МУЗИКА И МУЗИЧАРИ У
НАРОДНО-ОСЛОБОДИЛАЧКОЈ БОР-

Br. C/141

Beograd, 26. aprila 1968.

Savez muzičkih umetnika Jugoslavije potvrđuje da će u publikaciji MUZIKA I MUZIČARI U NARODNO-OSLOBO-
DILAČKOJ BORBI, koju izdaju muzički savezi, biti ob-
hvaćen i rad druga Baduli Vandjela, profesora, u zero-
bljeničkom logoru u Nemačkoj za vreme rata.

Za Savez muzičkih umetnika Jugoslavije

Tehn. sekretar,

Vera Diklić
(Vera Diklić)

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЛЕСКОВАЦ

Влада Булатовић — ВИБ

БУДИЛНИК

САТИРИЧНИ КОЛАЖ У ДВА ДЕЛА

Сценска адаптација:

Љубомир Драшкић

Редитељ:

Марислав Радисављевић, к. г.

Сценограф и костимограф:

Предраг Цакић

Музички сарадник:

Вангел Бадули

ПОЗОРИШТЕ СВИХ — ПОЗОРИШТЕ ЗА СВЕ

БР. 29

30. маја 1973. гд.

Na zahtev druga Baduli Vandjela, profesora ovdašnje
gimnazije, uprava Narodnog pozorišta u Leskovcu izdaje

P o t v r d u

da je drug Baduli stalni muzički saradnik pri Narodnom
pozorištu u Leskovcu i, za izvesne pozorišne komade, pi-
sao je muziku.

U sezoni 1972/73 napisao je muziku za pesmu sa orkestrom
za pozorišni komad "GOSPODAR MLADENOVA KOER", od Mem-
čila Nastasijevića.

veoma je koristan kao saradnik našeg pozorišta i uspeš-
no deluje u muzičkom životu našeg grada.

Sekretar,
Mirko M. Dinčić

Mirko M. Dinčić

КАО МУЗИЧКИ САРАДНИК НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У ЛЕСКОВ-
ЦУ, ЗА НЕКЕ ПОЗОРИШНЕ КОМАДЕ, ПИСАО САМ МУЗИКУ.

30 ГОДИНА ПОСЛЕРАТНЕ ДЕЛАТНОСТИ 1944 – 1974.

ПОЗОРИШТЕ СВИХ – ПОЗОРИШТЕ ЗА СВЕ
СЕЗОНА XXX 1974 – 1975.

БОРИСАВ СТАНКОВИЋ

НЕЧИСТА КРВ

По истоименом роману драматизовао:
ТОМИСЛАВ Н. ЦВЕТКОВИЋ

Редитељ:

ЈОВАН ПУТНИК, к.г.

Помоћник редитеља:
Драган Димитријевић

Сценограф и костимограф:
Предраг Цакић

Музика: Стеван Мокрањац
Ванђел Бадули

Лектор врањанског наречја: проф. Миодраг Кочић

ЛИЦА

КОМЕНТАТОР	ВАСИЛИЈЕ АПИЋ
ЕФЕНДИ МИТА	БРАНИСЛАВ МАТОВИЋ
ТОДОРА, његова жена	РАДИША ГРУЈИЋ <i>ВЕЛИМИР КЕКОВИЋ</i>
СОФКА, њихова кћи	ДАРА АПИЋ
МАРКО	ВЕРИЦА ЈОВАНОВИЋ
СТАНА, његова жена	РАДОМАН КОНТИЋ
ТОМЧА, њихов син	ЖИВКА БАРАЋ-ХУБАЧ
МЛАДИ ТОМЧА	РАДИША ГРУЈИЋ
ТОНЕ, бивши слуга код Ефенди Мите	ДРАГАН ДИМИТРИЈЕВИЋ
МАГДА, рођака и слушкиња Тодорина	ЗОРАН ПЕТКОВИЋ
СТОЈА, сестра Ефенди Митина	ВАСИЛИЈЕ АПИЋ
МАГА, измењарка и Софкина другарица	ДАНИЦА МИТРОВИЋ
НАЗА, измењарка и Софкина другарица	КАТАРИНА ЖИВКОВИЋ
РУШКА, измењарка и Софкина другарица	ТРОЈАНКА АЛЕКСИЋ
ВАНКО, глвонемеи слуга код Ефенди Мите	СНЕЖАНА СТОЈКОВИЋ
ДЕДА МИТАР	ИВАНКА СТОЈАНОВИЋ
МЕЛАНИЈА, Маркова рођака	ДРАГАН ДИМИТРИЈЕВИЋ
АШЧИКА, на Томичној свадби	БЛАГОЈЕ ИВАНОВИЋ
АРСА, слуга Марков	АГНЕЗА БИЧАНИЋ
АРНАУТИН, трговац	БОЈАНА МАЛКАНОВИЋ-УДИЦКИ
СЕЉАК, гласоноша	АЛЕКСАНДАР СТАНКОВИЋ
ГОСТ НА СВАДБИ	ДРАГАН МИЋАЛОВИЋ
ЧАУШ	БЛАГОЈЕ ИВАНОВИЋ
МОМАК	ВЛАДЕТА ДОБРИЋ
Гости на свадби, Маркове слуге, свет.	ДРАГАН МИЋАЛОВИЋ
Суфлер: Сека Галијашевић	БРАТИСЛАВ МИЛОШЕВИЋ
Светло: Бора Стојановић	Инспицијенти: Владимир Димитријевић
Столарски радови: Владимир Митић	Нада Билбиловић
Власуљарски радови: Борислав Вулић	Шеф позорнице: Ђорђе Коцић
	Браварски радови: Војислав Младеновић
	Гардеробер: Радмила Коцић

ПЕТА СЕЗОНА ПОЗОРИШТА БЕЗ БЛАГАЈНЕ.

ХАЛА ФАБРИКЕ „ДРВНИ КОМБИНАТ“ ПРИРЕДБА ЗА РАДНИКЕ МАРТА 1973 год.

У циљу ширења музичке културе међу омладином, значајно место заузима хорско музицирање. На жалост, овај вид музицирања мало се негује. Средњошколски хорови су веома ретки. Међутим, велики значај сам придавао хорском музицирању све до задњег дана службовања.

Покушај у стварању музичких композиција, резултат је малог опуса. Подељене су у три периода: предратни, за време заробљеништва и после ратни. Сврстана су на вокална, вокална-инструментална и инструментална дела. Од вокалних: три мешовита хора, два женска хора, осам песама за глас и клавир и четири вокална-инструментална дела. Дело за две виолине и клавир и за виолончело и клавир. Сврстане су у посебну збирку.

ГИМНАЗИЈА „СТАНИМИР ВЕЉКОВИЋ - ЗЕЛЕ“ —
ИСТУРЕНО ОДЕЉЕЊЕ У ЛЕБАНУ

и з д а ј е

о в у

ЗАХВАЛНИЦУ

другу-ца БАДУЛИ ВАНЂЕЛУ, професору
за

залагање и уложени шруд у формирању и осамостаљивању
Гимназије у Лебану.

27. маја 1967. године
Лебане

КОЛЕКТИВ ИСТУРЕНОГ ОДЕЉЕЊА
Гимназије у Лебану

1962 — 1966

МАТУРАНТИ ГИМНАЗИЈЕ
„СТАНИМИР ВЕЉКОВИЋ — ЗЕЛЕ“
У ЛЕСКОВЦУ

годељују ову

ЗАХВАЛНИЦУ

професору VANGEL BADULIJU

за рад на образовању и васпитању генера-
ције матураната 1962 — 1966.

Лесковац
21. мај 1966. год.

МАТУРАНТИ
1962 — 1966

Професор музичке уметности гимназије " Станмир
Велјковић - Зеље" у Лесковцу, Ванджел Бадули, годинама
успешно води музичку секцију, школски хор и оркестар.

Ове, 1973. године, наступао је и постигао изванредан успех
хором који је веома солидно спремљено песме наших народа:

1. Стеван Мокрањец: Друга рукевет;
2. В. Зганец: Рача плава по Драви;
3. Ј. Гетевац: Ој море дубоке;
4. Ђ. Фрегелј: Мој оčka;
5. Ст. Гајдев: Ајде слушај калеš ке Андже;
6. Влад. Милошевић: Келика је у Приједору чаршија;
7. И. Бајић: Војвођанско коло;
8. В. Бадули: Беџтуране, јаде;
9. Ј. Паћу: Бранкове коло;
10. В. Бадули: Ода слободи.

На разним свечаностима у граду, хор је шест пута наступао:

- 27. марта ове године - приредба за раднике у хали фабрике
" Дрвени комбинат" ;
- 12. априла у сали текстилног комбината " Зеље Велјковић"
- 13. априла у дворани Дома синдиката у Лесковцу, на приредби
" Туристичко коло", коју је снимљено Радио Београд;
- 14. априла на свећаној Академији поводом дана наше школе;
- 13. маја у селу Велике Трњане, приликом прославе Дана
безбедности СРСРБије;
- 19. маја на Дан црвене младости.

Друг Ванджел Бадули преданим радом заслужује сваку похвалу.

Директор,
Петко Димитријевић

Petko Dimitrijević

Посебним одабраним програмом, желео сам да обележим
растанак са службом и школом. Обухвативши песме наших наро-
да, симболизирао надражију тековину наше револуције, неде-
љиво братство и јединство наших народа. Обавезу и дуг који
сам имао према земљи која ме подигла, /моје друге домовине/
часно и предано сам извршио. Поносан и срећан одлазим у
свој заслужени одмор, у пензију, признањима којима ме
социјалистичко друштво наградило. Желим сваком нашем
радном човеку, да, једино на овај начин може да се одужи свом
народу и отаџбини. У другом делу ове књиге, приказано је
деловање на ликовном стваралаштву.

